

31 забравени любовни романи

Оливия Уедсли

ОТКРАДНАТИ ЩАСТЛИВИ МИГОВЕ

2

чертес

**ОЛИВИЯ УЕДСЛИ
ОТКРАДНАТИ ЩАСТЛИВИ
МИГОВЕ**

chitanka.info

В ръцете ви е втората книга от поредицата „31 забравени любовни романа“. „Откраднати щастливи мигове“ на Оливия Уедсли е увлекателно четиво за драматичната любов на политика Хюг Картън към младата девойка Диана. Ще успеят ли близките на Хюг да го отклонят от тази връзка, която може да провали политическата му кариера? Готова ли е героинята да понесе кръста на незаконното съжителство с любимия мъж? Силни чувства, напрегнато действие, незабравими образи — всичко това ще откриете в романа „Откраднати щастливи мигове“.

ГЛАВА I

В НОКТИТЕ НА ОБСТОЯТЕЛСТВАТА

Колко неприятно и мъчително е да съобщаваш новина, за която знаеш, че ще причини болка!

— Проклетата необходимост — измърмори на себе си Лестър. — Човешкото лице уж е огледало за характера на човека, но понякога е най-лъжливият свидетел.

Казъм Лестър изглеждаше човек силен, решителен и с благородни стремежи. Такова благородно излъчване той имаше още от дните на лекомислената си младост. И тогава създаваше впечатление на човек с безкористен интерес към чуждите работи. Имаше очи на ентузиаст, силната линия на устните на властелин, но никога не се възпламеняваше от неща, по-висши от неговия залог на надбягванията или от възможността да „подкокороса“ някого да вземе участие в не съвсем чисти дела.

Но все пак Лестър имаше красиви очи и знаеше цената им.

Жените винаги бяха за него лека плячка, но той само веднъж се увлече дотолкова, че щеше да се ожени. Майката на Диана стана жертва, принесена пред олтара на всепоглъщащия му егоизъм. Тя се довери на красотата му, довери се на думите му, а късното разкриване на голямата измама за нейно щастие я уби.

Печалното състояние на Лестър, останал сам с дете на ръце, с грижи за гледането му, предизвикваше тъжна усмивка у околните от мъката, която изразяваше целият му външен вид. Лестър остана длъжник по една дълга сметка на собственицата на къщата, която майката на Диана избра за място на раждането си. Без пари, без намерение да плати, той прие предложението на хазяйката, която обикна бебето, да наглежда Диана. Облекчението от намалените грижи, благодарение на състрадателното сърце на хазяйката, му се видя много изгодно. Изглеждаше, че Диана — злополучното му бреме — може да окаже благоприятно влияние на кариерата му, ако

сполучливо я използва като мост, който да предизвика симпатиите и щедростта на бездетната хазяйка.

Лично той никога не бе смятал Диана нито занимателна, нито интересна; нищо в света, освен тая жена, чиито пари харчеше сега, не възбуждаше неговия интерес. Съжаляваше за всяко пени, похарчено за евтините дрехи на Ди и за още по-евтиното ѝ образование.

Възпитанието на Диана не изискваше големи разходи. Лестър я вземаше при всичките си скитания по света, защото тя облекчаваше живота му. Нейното присъствие, особено когато беше детенце, му проправяше път към каменното сърце на хазяйката. Диана бързо се запознаваше с всички и ставаше всеобща любимка.

Дванадесетгодишна, Диана умееше сама да си шие дрехи, а шестнадесетгодишна, беше вече завършена светска жена с детинска душа.

Седемнадесет години тя навърши онази вечер, когато Лестър, проклинайки необходимостта да ѝ открие истината, я очакваше. Не намираще друг начин да избегне непривичното си изпитание. На стълбите се чу шум от тихи стъпки.

— Ох, колко е задушно! — извика тя и без да обръща внимание на мърморенето на Лестър, широко разтвори прозореца.

— Поне свежият въздух струва евтино, хайде, засмей се — пошегува се тя и се приближи до него с красиви и бързи движения. — С всяка фибра чувствавам пролетта — каза тя. — Нека усетим живота в този час, когато мракът се спуска по дърветата и всичко наоколо потъмнява, става прекрасно и изпълнено с тайна, когато фенерите изглеждат ту сини, ту златни звезди, а светлината им трепти на вятъра! Може да си беден и да имаш куп грижи, но все пак да изпитваш пролетната радост от живота. — Тя се наведе над Лестър.

— Приготвила съм ти угощение — продължаваше тя с мелодичния си глас. — Не гледай, че няма пари в кесията. Затвори очи и протегни ръце.

— Благодаря ти, Боже — рече Лестър.

Той гледаше с любопитство малкия пакет от месарницата.

— Не те ли изкушава?

— Е, видът на ощипан гълъб може да бъде приятен за човек, който е боледувал от стомах — съгласи се той.

— Но нали сега си по-добре — попита Ди. — Само да можем да намерим отнякъде пари и веднага ще заминем за Ривиерата.

Лестър бързо се обърна. Думата „Ривиера“ му напомняше за неговата мисия и той отново натъжен помисли за тая ужасна необходимост.

— Трябва да ти съобщя нещо, Ди — рязко рече той. — Но, за бога, не прави сцени.

Ди си играеше с котката, застанала на колене пред камината, с цигара в уста.

— Имаш някакъв дълг ли или...

— Нищо подобно — сърдито отговори Лестър, — но тази проклетата бедност! Никога нямаш пари за един сносен обед, никога не можеш да наемеш по-добра квартира. Това убива човек, измъчва, проваля живота. Искам да сложа край.

— Да — каза Ди със затаен дъх, — но по какъв начин?

Лестър неспокойно се размърда в креслото си.

— Отново ще се оженя — каза най-после той, като смукна силно цигарата си, чийто край блесна като подигравателно намигане с око. — Какво ще кажеш? — попита той.

Ди седеше и в нависналия мрак лицето ѝ изглеждаше бледосиньо.

— Коя е тя?

— Знам, че веднага ще се възпротивиш — заяви Лестър. — Тя е Дасет.

— Мисис Дасет? — повтори Ди и нервно се изсмя. — Това засяга повече тебе, отколкото мене.

Ди стана, отиде до баща си и го прегърна.

— Казвам го, не защото тя ме мрази, съвсем не за това — несвързано говореше тя. — Знам, че ние сме били винаги бедни, че никога не сме се срещали с по-добри хора, но все пак... О... Но и знам, че въпреки всичко имаме право да бъдем в обществото на порядъчните хора, което все означава нещо. Не мисли, че съм сноб, но нещо, заложено в дълбочината на моето „аз“, ме тегли към хората, които имат чувства, а у тази жена няма такива. Аз ѝ прощавам, че държи онзи игрален дом и даже, че прекалява с червилото и парфюмите. Всичко това е външно. Но аз не мога да ѝ простя мислите, възгледите и факта, че за пари е готова на всичко. Тя е напълно пропаднала, тя...

— Не ставай истерична — прекъсна я Лестър.

Ди изведнъж отпусна ръце.

— Да, струва ми се, че бях смешна — каза тя бързо. — Във всеки случай ти вероятно повече от мене ще съжаляваш за своята постъпка.

Вратата рязко се отвори.

— Кой каза, че ще съжаляваш за деня на сватбата? — възкликна женски глас.

Лестър бързо вдигна глава.

— Запалете лампата — извика черната фигура, изправена до вратата. — Стегни се, Казъм! Мръдни, драги мой!

Електрическата светлина заля застаналата на вратата снажна женска фигура. Лестър се мъчеше да си придаде достоен вид.

Бледна, с широко разтворени очи и въпросителен поглед, Ди ги наблюдаваше.

— Какво има? — обърна се жената към Лестър.

— Сватбата състоя ли се вече?

Жената се разсмя.

— Бих казала, че да. Във всеки случай вече платих за венчалното свидетелство. — Тя се обърна към Лестър. — Гостите чакат обещания обяд, а наскоро и нашето заминаване. Каза ли на Ди какво ще стане с нея по-нататък?

— Не съм успял — отговори Лестър. — Кажй й ти, скъпа, докато прибера нещата.

Едва затихнаха стъпките на Лестър и лицето на жена му изведнъж се измени: стана жестоко.

— Хм — каза тя, вадейки цигара от покритата с камъни табакера, — дете, вие не ме обичате, но и аз трябва да ви кажа, че не ви обожавам. Мисля, че имате достатъчно здрав разум, затова искам наведнъж да ви разясня всичко. Вие не сте свикнали на никаква работа, нали? А сега и вашите грижи за баща ви също са излишни. Аз не искам да живеем трима, не съм и мислила за такъв живот. С Казъм ще заминем на дълго пътешествие. Искам да го вкарам в пътя и вярвам, ще ми се удаде. Имам и необходимите за това пари. Обаче искам да го направя без свидетели. Предлагам ви да се пренесете в къщата ми в Егхъм Кресънт. Вие знаете как върви работата там: това, което бих искала от вас, е да се погрижите и занапред всичко да е наред. Разбира се, там ще си остане мадам Ивон; тя ще приема

посетителите и тъй нататък. Вие ще сте длъжна понякога да се показвате на гостите и да бъдете приветлива. Не е трудна работа, нали?

Ди я гледаше право в очите.

— Ние ще заминем с първия параход — продължаваше тя. — Казъм настоява за пренасянето ви в Егхъм Кресънт.

— Ще бъда принудена да живея там, докато си намеря каква да е работа — каза Ди. — Няма къде да отида. Всичко стана тъй неочаквано!

От хола се чу гласът на Лестър.

— Идвам, скъпи — отвърна неговата жена, която все още се смееше, гледайки Ди. — И тъй, ние свършихме. Пишете ми за всичко. — Тя изчезна в тъмнината, оставяйки след себе си тежка миризма на парфюм.

Ди се заслуша в гласа на баща си. Той разговаряше с шофьора. „Татко“ — прошепна тя, след което го чу да казва:

— В хотел „Савоя“, карайте внимателно, чувате ли?

Вратичката на автомобила хлопна и шумът от отдалечаването му постепенно заглъхна.

ГЛАВА II

КОЛЕЛОТО НА ЩАСТИЕТО

— Сега ще говори Хюг Картън — каза лейди Ранкет. И като се обърна към приятелката си, прибави с малко изкуствена усмивка: — Гледайте какъв интерес проявяват към него всички жени от галерията.

Полушеговито, полуревниво тя наблюдаваше наведените напред женски фигури; техните пози и лица показваха, че изцяло са погълнати от личността на оратора. Приятелката ѝ, за разлика от нея, виждаше Картън за пръв път. Ранкет си спомни за срещата си с Хюг. Бяха минали няколко години оттогава, но почти никак не се беше изменил. Като се понаведе малко напред, тя можа да види все още гъстите му блестящи коси, широките рамене, все тъй стройната му фигура и красивите и силни ръце. Даже гласът му звучеше еднакво, лениво, но чаровно и властно.

В парламента Хюг се ползуваше със симпатии. Публиката го харесваше.

Картън седна на мястото си. Тутакси лейди Ранкет тръгна към изхода. Случаят беше благоприятен. Излизайки на улицата, тя видя Хюг да чака такси.

— Хюг — извика тя.

Хюг се обърна бързо.

— Валерия, колко е мило от ваша страна!

— Аз мога да ви откарам, Хюг, моят автомобил чака.

Той се поколеба.

— Не, благодаря ви. Аз отивам на едно не твърде реномирано място. Нарича се Егхъм Кресънт. Уиндълсхъм ме покани. Ще ме чака.

— И двамата ще ви обеса — каза тя с лек упрек.

Той кимна и се засмя.

— Какво удоволствие е да живееш, без да се ползуваш от радостите на живота!

— В това отношение вие не можете да се упрекнете.

— Не губи нито минута и използвай случая — каза Хюг, все още усмихнат. — Ето моя девиз.

Той я настани в нейния автомобил; после седна в едно такси и каза адреса на шофьора.

Спомни си времето, когато се стараеше да бъде навсякъде, където можеше да срещне Валерия. И колко комедии търсеше тогава.

Хюг тъжно се усмихна и тихо подсвирна с уста.

Беше уморен от жените. Сега го мамеше жаждата за власт. Той изпита самота и реши да достигне намислената цел.

В този момент съжеляваше, че не остана в парламента и прати Уиндълсхъм по дяволите. Пък и идеите на Теди за „интересни приключения“ обикновено излизаха съвсем неуспешни. Днес обаче Теди настоя и Хюг му беше обещал да отиде.

Таксито спря пред една висока къща.

Изкачвайки стълбите, той отново изпита смътно предчувствие. Пообърна се, за да се върне, но веднага повдигна рамене и нерешително и покорно продължи нагоре. Позвъни.

Лакей му отвори вратата, друг взе бастуна и шапката. Разсеян, Хюг огледа шаблонната обстановка на накичения хол.

Мраморният под бе покрит с истински и прекрасни килими; цветя във вази, високи палми, кръгла дъбова маса с дреболийки и илюстрирани вестници.

Той се учуди, че за „интересното приключение“, обещано от Теди Уиндълсхъм, служеше такава хубава квартира.

— Сега ще го потърся — отговори лакеят.

Хюг го последва по застланата с килим стълба. Пак тишина, чудесна обстановка, спокойна атмосфера и благоприличие.

Изведнъж се отвори врата. Очевидно тя бе вградена в самата стена, защото Хюг не бе забелязал нито первази, нито брава.

— В коя стая? — почтително запитва слугата.

— Лорд Уиндълсхъм трябваше да ме посрещне тук — каза Картън.

— Сега ще го потърся — отговори лакеят.

Бяха спрели в добре осветен коридор. Слугата отвори друга врата и въведе Хюг в малка стая, подаде му едно кресло, после поднос с цигари и изчезна.

Хюг погледна цигарите, оцени високото им качество, усмихна се неволно и запуши.

Той се чувствуваше уморен: беше прекарал тежък ден. Лениво се отпусна в креслото.

Слаб, съвсем слаб звук достигна до него. Той повдигна глава от голямата черна възглавница, излегнат на креслото, и започна да се ослушва. Дочу равно дишане: някой спеше до него! Нямахме никакво съмнение!

— Кой е тук? — попита високо той и тутакси от съседното кресло се надигна една девойка. Слабичка и невисока. Имаше вид на стреснат от сън човек. Погледна въпросително Хюг и като видя, че е непознат човек, пригответи се да напусне стаята.

— Съжалявам, че ви събудих — каза Хюг. — Не предполагах, че някой спи, но ми се стори, че има и друг в тази стая. И затова поисках да видя кой е.

Той стана от креслото.

— Моето име е Хюг Картън. За пръв път съм тук.

Очакваше, че момичето на свой ред ще каже коя е, но вместо това тя запита със затаен дъх:

— Вие ли сте политическият деец, автор на поеми, който е получил орден през световната война?

— Да, аз съм.

Той можеше да прибави още: „Да, аз съм този Дон Жуан, който се блъска да търси прекрасното, често смятайки, че го е намерил. Но уви — това винаги се оказва измама“.

Хюг извади табакерата си.

— Не желаете ли да поостанете и да запалите цигара? Аз чакам един мой приятел. Мога ли да зная вашето име?

— Да. Диана Лестър. Как се казва вашият приятел и какво мислите да правите днес тук?

Тя взе цигара от златната табакера. Хюг забеляза, че ръката ѝ е много красива.

— Да правя тук? — повтори след нея Хюг. — А какво се прави тук? Аз изобщо не знам. Уиндълсхъм, моят приятел, ми каза само, че ще прекараме приятно времето си.

Той се въздържа да изрече готовия на устните му комплимент към младата и тъй странно сериозна девойка.

— Приятно прекарване на времето — ето как се нарича многото пиене и загуба на всичко, което имат, на бакара.

„Значи това е един обикновен игрален дом“ — си помисли Хюг. И отново погледна Диана.

— За бога, кажете ми какво правите тук вие — запита той.

Силна червенина обля лицето на Диана.

— Аз съм почти хазяйка. Баща ми неотдавна се ожени за собственицата на този дом.

През разтворената врата се разнесе нервен смях. Прегракнал мъжки глас извика:

— Отиват на всичко! — След това, изглежда, вратата се затвори, защото отново се възцари предишната мека тишина.

— Искате да кажете... — започна Хюг, но в този момент влезе Уиндълсхъм.

Леко пийнал и малко по-разговорчив, той високо поздрави Хюг. Зачервеното му лице се тресеше от смях, а сините му очи блестяха.

Изведнъж съзря Диана:

— Ало, Ди! — извика той фамилиарно. — Трябва да гледаш повеселичко, мъничка. Изглеждате, сякаш Сатанаил се е вселил в душата ви.

— Да вървим, Теди — каза Хюг, чувствавайки, че фамилиарността на приятеля му оскърбява момичето. Той усети смътно желание да му отмъсти заради нея. — Какво ще ми кажеш по „интересното прекарване“, което ми обеща?

И като разтвори леко вратата, изтика Уиндълсхъм навън.

Уиндълсхъм се обърна.

— Вие и двамата, изглежда, сте сънували — рече той през смях.

— Уиндълсхъм обича да си дрънка — избърза да каже Картън на Диана.

Нейното лице бе бледно, но тя все пак се усмихна. Картън се почувствува виновен пред девойката.

— Те всички постъпват така — каза тя.

— Лека нощ — й каза Уиндълсхъм през рамо и хвана под ръка Хюг.

— Не е красива, но е много мила, когато не се сърди.

Той заведе Хюг в една стая, където десетина мъже и жени играеха на бакара, шумно им го представи и го сложи да седне до себе

си.

Диана разтвори прозореца и застана на колене. Наляво в мека мъглявина се очертаваше Лондон, светнал с остриите си кули. Надясно се простираше степ, черна и тайнствена. От сенчестите дървета появяваше лек топъл ветреца.

В тия вечерни часове Диана отново я обхващаше тъга и мъка, изостряше се чувството на самота, с нова сила се разгаряше в душата ѝ жаждата за щастие, което младостта силно желае и нетърпеливо чака.

Вече цял месец живееше в този дом, където денем се стелеше мъчително безделие, а нощем царуваше тежко, трескаво веселие.

Нейде далеч удари часовник — самотен, трептящ звук проряза тишината. Долу под прозореца бледо петно белееше в тъмнината на глоговия храст.

Диана погледна на изток: напоследък често ѝ се случваше да вижда изгрева на слънцето. Често след излизането на последните „гости“ Ивон, заместницата на Еми Дасет, идваше да си поприказват в стаята на Ди.

Между нея и Диана се завърза особена, странна дружба. Всяка от тях се нуждаеше от довереница, всяка търсеше другата.

Ди, с любовта си към прекрасното, обичаше да гледа косите на Ивон, кехлибарения цвят на очите ѝ. С изящното си бледно лице, ярки устни и огромни зовящи очи Ивон ѝ приличаше на някакво легендарно същество — нещо като Изолда или Женевиер.

Всъщност Ивон беше делова жена до корена на косите си. Тя отлично знаеше, че има външност за кариерата, която си бе избрала. Тя презираше труда, а обичаше разкоша.

Ивон, както всички жени, които водят и уреждат живота си чрез експлоатацията на другите, беше до мозъка на костите безнравствена. Външно обаче беше напълно благопристойна.

Най-главният ѝ стремеж бе да се омъжи добре. Затова и се държеше скромно и се считаше напълно добродетелна жена, даже и след като един младеж, който в играта загуби цялото си състояние, се застреля пред очите ѝ.

Нейната житейска философия беше: никога да не върши глупости, но и да не пречи другите да ги вършат.

Ивон знаеше, че Еми Дасет се беше влюбила в бащата на Ди и предвиждайки за Еми безоблачно щастие, в душата си се радваше на

новите възможности за преуспяването си.

Изобщо към Ди тя се отнесе много добре. Това беше по-удобно. Това гарантираше, че няма да бъде шпионирана и въобще беше по-добре да я има за приятел, отколкото за враг.

Тази вечер в Егхъм Кресънт имаше необикновено много хора. Преминавайки по стайте, Ивон забеляза няколко нови лица.

— Кой е този джентълмен? — попита тя надзирателя, който много сполучливо съчетаваше в себе си ролите на детектив и управител.

— Хюг Картън, една известна личност. Неговото присъствие ще повдигне реномето на нашия дом — отговори Бенсън. — Уиндълсхъм го е довел. И отново се е напил. Навярно пак ще трябва да го откарвам, взе да става голям немирник.

Една дама с красиви скъпоценности и доста уморени очи се поздрави с Ивон.

— Не, не ми върви — отговори тя на въпроса ѝ. — Много загубих, мила госпожице Ивон. Съжалете и утешете ме.

— Не играйте повече, лейди Уорън — каза Ивон. Тя знаеше, че този съвет винаги предизвиква горещ протест от играча и много добре разбираше, че това се взема като проява на нейната честност.

За минутка тя спря до Хюг Картън и с удоволствие забеляза, че много печели. Всеки, който спечелваше първия път, обикновено ставаше чест гост. Няколко мъже се приближиха до нея. Ивон ги познаваше. Всички я наричаха с умалителното ѝ име.

— Знаете ли, че в един от игралните домове „за безумни играчи“ преди няколко дена станало нападение? — през смях съобщи Ранкън. — Заварили Бигрес. И това може да му коства кариерата, ако не беше успял да замотае работата. Хубави неща ще се разправят на избирателите му при следващите избори. Такива истории никога не се прощават.

— Но кажете искрено, не се ли управляват лошо другите домове? — надменно запита Ивон.

— Не е в това работата — отговори Ранкън. — Просто не им върви. Същото може да се случи... — Той се спря, когато загасна цигарата му.

В този миг се чу тревожният глас на Бенсън:

— Полиция!

Изведнъж викове, възгласи, звън от злато, шум от свивани банкноти, паднали столове, истеричен смях. А на вратата упорито продължаваха да чукаат.

Хюг веднага скочи.

— Дявол да го вземе — измърмори той, защото добре разбираше какво ще стане, ако го намерят в такова мръсно заведение. Злобна усмивка изкриви устните му.

Само за няколко минути в полицейския участък могат да се разбият всичките му надежди за успех, известност и влияние.

Някой запали лампите. Слаба светлина обля смутените мъже и плачещи жени.

— Дали няма друг някой изход? — попита Хюг.

Бенсън подигравателно се усмихна.

— Нима мислите, че ако имаше, ще стоим като стадо овце? — отговори той.

Хюг запали цигара и безсмислено гледаше в пространството. Мислеше дали не ще му е по-изгодно, ако го намерят по-далеч от игралната маса. Като излезе от залата, той се отправи към стаята, където бяха с Диана. Неочаквано му хрумна, че тя може да го спаси, като му помогне да избяга през някой прозорец. Хюг бързо мина по коридора и се заизкачва по стълбата, по която в началото на вечерта изчезна Ди. Като стигна площадката, той чу, че полицаите влизат вътре. Инстинктивно отвори първата врата, после я затвори зад себе си и завъртя ключа.

— Вие ли сте?

Позна Диана.

— Полицията дойде — каза Хюг. — Искам да се спася, няма ли някой изход оттук?

Той я хвана за ръката.

— За бога, помогнете ми, ако можете — промълви.

Хладнокръвието му го беше напуснало, но все пак той забеляза неспокойния ѝ глас.

— Разбира се. Ще направя всичко, за да ви спася.

Смесеният шум от гласовете долу достигаше до тях.

— Да вървим. Ще излезем през прозореца, после ще се спуснем по стрехата и ще слезем по пожарната стълба. Това е сигурно!

Стояха един до друг. Нейната студена ръка беше все още в треперещите му пръсти. Макар лудешки страх да го беше обзел заради глупавото положение, в което се намираше, но усещаше лекия аромат, който издаваше Диана.

Тя го потегли за ръката.

— Не мога да се съглася. Рискувате да паднете — каза той решително.

Диана освободи ръката си и се засмя. Хюг вече беше чувал тоя смях.

— Какво значение има това? — каза тихо тя и се изправи до самия прозорец.

— С бели дрехи сте — добави той, — може да ви забележат.

Тя взе черен шал, наметна го и го завърза около кръста си.

— Ще играем на „следвай ме“ — шепнешком каза момичето. — Правете това, което правя аз. Готов ли сте? Да вървим.

Диана се измъкна през прозореца. Чу се лек скок, а после гласът ѝ:

— Обърнете реверите на палтото си, да не се вижда бялото.

Неловко и търпеливо той го направи, а после скочи на парапета. Като погледна откритата височина от каменния корниз, на който стояха, той отново се възхити от девойката.

Ди пак каза:

— Сам не можете да се оправите. Заобиколете този ъгъл и ще видите един камък, за който ще се заловим.

Той я следваше и безпрекословно ѝ се подчиняваше. Когато заобиколиха ъгъла, шумът вече не достигаше до тях.

Хюг неволно въздъхна облекчено.

— Почти се спасихте — каза Ди. — Ето стряхата, откъдето се спуска пожарната стълба. Мислите ли, че наблюдават улицата? Даже и да са там — прибави тя успокоително, — аз ще започна разговор с тях и в това време вие ще успеете да се скриете. Веднъж с баща ми направихме така и успяхме.

Хюг се засмя. Той учудено се питаше от каква „среда“ произлиза това момиче, за което бягството от полицията представлява нещо обикновено, най-обикновен инцидент, от който трябва само ловко да се отърве.

Когато стигнаха подножието на тясната и стръмна стълба, построена от предвидливия собственик за случай на пожар, на улицата нямаше никой.

— Напълно успешно — прошепна Ди.

— Сега ще потърся такси — каза Хюг.

Ди бързо го хвана за ръката.

— Не, не. Ако го направите, полицаите веднага ще ви забележат. Трябва да повървите пеша и по-далечко наемете такси. Така е по-благоразумно.

— Имате детективски ум. А може би дългата практика ви е направила такава — каза Хюг.

Той се ядосваше на себе си, че е влязъл в тоя игрален дом, че попадна в капана и трябваше да търси помощта на това момиче. Яд го беше за нейното превъзходство и за собствената му безпомощност. Той съзнаваше ролята, която игра през всичкото това време.

Хюг бързо се съвзе, но гласът му прозвуча глухо от огорчението, което с мъка съдържаше:

— Това беше глупава критика от моя страна, извинете ме, моля ви. Ако не бяхте вие, щях да вляза в клопката. Затова съм ви безкрайно благодарен.

— Не се притеснявайте — избъбри Ди, — аз не отдавам значение на това, което казахте. — Тя замлъкна. Стори му се, макар светлината да беше слаба, че в очите ѝ се бяха появили сълзи. — Вървете все направо, докато стигнете Хавертък Хюг, където вероятно ще намерите такси.

Тя тръгна назад. Картън я хвана за шала.

— Отново показвате колко съм била права, като казах, че аз нищо не знача — каза Ди.

Гласът ѝ трепереше. Хюг разбра, че тя беше готова да заплаче. Кръв нахлу в лицето му. Той се чувствуваше, сякаш бе ударил и причинил болка на беззащитно същество.

— Слушайте — рече разпалено. — Аз говорих с вас грубо. Бях озлобен на себе си, но прехвърлих злобата си върху вас. Смятам, че вие се оказахте по-силна от мен. Не познавам момиче, което би се държало по този начин с един съвсем чужд човек. Не ми са известни семейните ви проблеми, освен това, което Уиндълсхъм ми е разказал за женитбата на баща ви със съдържателката на тоя дом и че те са

заминали на сватбено пътешествие. По отношение на мене вие проявихте голямо великодушие. Не мисля, че баща ви ще е доволен, ако попаднете в ръцете на полицията. Ще ми позволите ли сега на мене да се постарая да ви изразя моята благодарност и да ви помогна. — Той я хвана под ръка. — Елате. Ако не се съгласите, веднага ще се върна с вас обратно там.

— Но къде искате да отидем? — уморено попита Диана.

— Всичко ще уредя — неопределено отговори Хюг.

Всъщност той нямаше ни най-малка представа какво искаше да прави с Диана; през цялото време бе мислил само за своята безопасност, но присъщото му рицарско чувство и дълбоката благодарност към Диана, че го отърва от неприятната история, го накараха да не я оставя сама на произвола на съдбата. Те мълчаливо вървяха по гъстата свежа трева. Предутринният ветрец облъхваше лицата им.

— Студено ли ви е? — попита Хюг.

Диана поклати отрицателно глава.

— Вие треперите.

— От нервна възбуда — срамежливо и шеговито призна момичето. — Още съм под влияние на необикновената случка. Цяло приключение бе бягството ни — да бягаме скрито, когато всички спят, да слизаме по стената само при светлината на загасващите звезди. — Тя се обърна изведнъж към него: — Също като в романите, като в приказките — каза.

„Странно малко създание“ — помисли си Хюг и после запита:

— Винаги ли превръщате в приказка всекидневните случки?

— Това обаче не може да се нарече всекидневна случка. Не е ли така? — запита Диана. Нейният глас звучеше като звънче. — „Слава богу, че не живееш в постоянно безпокойство“, казваше моят баща. Така се изразяваше обикновено той, щом се отървеше от кредитори или от някоя друга малка неприятност. Как бихме живели — добави простичко тя, — ако не си създаваме приказки? Би било много скучно да се живее на тоя свят без илюзии.

— Вие сте почнали много рано да заменяте действителността с приказката — разсеяно каза Хюг. — Нима младостта не е най-очарователното време, когато реалността е прекрасна и няма нужда да се обвива в романтична мъгла?

— Ако имахте моята съдба, сигурно бихте намерили много малко интересни неща — добави Диана. — Сметки, вечно бягство от кредиторите, бедност и омраза към околното — това очарователно ли е? А точно такъв е моят живот.

— Винаги ли сте живели при родителите си?

— Нямам родители. Имам само баща. Но като се обърна назад и си спомня голямата отговорност, която носех по отношение на него, аз, струва ми се, даже съм радостна, че имах да се грижа само за него.

Бяха стигнали края на полето. Дълга редица светлини като кехлибарени зърна се изтегляше по дължината на улицата. Далече в черната ѝ дълбочина две жълти очи и глух шум показваха присъствието на такси.

Хюг свирна и машината тръгна. Спрени до фенера, те чакаха приближаването на автомобила.

— Ах, колко съм уморена — каза Ди.

Хюг погледна девойката и сърцето му болезнено се сви. При мигащата светлина на фенера тя изглеждаше много малка и трогателно самотна. Гъстите вълни коса хвърляха сянка на бледото ѝ лице.

— Горкото момиче — рече Хюг. И веднага се отказа от мисълта да я откара при своите познати, които имаха хотел в Актън. Ще я откара у дома си, а той ще отиде да прекара нощта в някой хотел.

Щом стигнат до града, квартирата му на Керзък стрийт вече няма да е далече.

Шофьорът погледна Хюг, изрече нещо за двойната тарифа, че е смъртно изморен, но все пак отвори вратата и галантно помогна на Ди да влезе.

Хюг седна до нея. Таксито потегли и бързо се понесе по пустия път.

Диана се обърна към Хюг.

— Заболя ме кракът — каза, — тръгнала съм с домашните пантофи. Изглежда, че са се скъсали.

Тя внимателно започна да разглежда на светлината в колата единия си пантоф: беше съвършено продран отдолу, изкривен и копирената синя горница пробита.

— Вие сте си натъртили крака? — бързо запита Хюг.

— Изглежда — отговори Ди, — дребна работа!

И скоро задряма, безпомощно клатена наляво и надясно от движението на автомобила. Пантофът беше паднал от крака ѝ.

Хюг погледна часовника. Наближаваше три.

Бледа светлина леко се открояваше на изток; златен слънчев лъч проряза облаците като меч над чудовище. Този лъч докосна Диана. Хюг внимателно я поддържаше да не се удари от клатенето.

Главата ѝ се облегна на рамото му. Дългите ресни на клепките ѝ хвърляха мека сянка на бузите ѝ. За пръв път той разглеждаше лицето ѝ и видя неговия чар.

Тя спеше като дете, със сложена на рамото му глава, силно притисната до него.

Вятърът се промъкваше през отвореното стъкло, раздухваше леката ѝ коса, която гъделичкаше неговата буза. Хюг отново усети аромата, който изпълваше по-рано стаята ѝ.

Той гледаше Диана, гледаше лъскавата ѝ коса, сресана като при децата, гледаше черните ѝ ресници и извивката на устните ѝ. Тя изглеждаше много малка, съвсем беззащитна. И той се замисли какво може да я очаква в живота.

Диана като че почувствува спряния върху ѝ поглед, трепна, отвори очи и се изправи.

— Как, няма вече се разсъмва? — запита тя.

Той се усмихна на учудването ѝ.

— Колко е свежо и какъв чист въздух. Изглежда, че цялата природа се е подновила, нали?

Тя се наведе през сваленото стъкло. Вятърът развяваше косата ѝ. В лъчите на появяващото се слънце тя откриваше дух, изпълнен с живот и вечна младост.

С весел смях Диана седна до Хюг. Той я погледна и се усмихна.

— Какво велико нещо е младостта! — каза той. — Сега аз се чувствавам стогодишен старец и уверявам ви, че и най-красивият слънчев изгрев не предизвиква у мен вълнение.

— А сега аз съвсем не мечтая за природните красоти, а за закуската — призна Ди.

— Ще я имате след пет минути — каза Хюг. — Още един завой и сме у дома.

Той отключи вратата и я поведе нагоре по стълбите, после отвори още една врата.

— Най-последно сме в пълна безопасност — каза той, усмихнат уморено.

В камината огънят още не беше загаснал; прозорците бяха широко отворени; на сложената за закуска маса стоеше кафеен прибор и висока ваза с нарциси.

— Сега най-напред да закусим — каза Хюг.

— Аз ще сваря кафето — радостно извика Ди. — Мога да правя чудесно кафе.

Хюг запали спиртника и внимателно я погледна.

— Вие сте удивително бодра — каза той.

Тя се обърна и му хвърли лека усмивка.

— А аз още съм под гнета на приключението. Преживявам го с цялото си същество.

Тя изглеждаше чудесно, излъчваше невероятна веселост и жизненост.

Той я накара преди закуската да изпие чаша шампанско и се чукна с нея.

— Пия за нашето приключение — каза Хюг.

Диана също пи. Очите ѝ весело му се усмигнаха над чашата.

Един лъч, промъкнал се в стаята, позлати Дианината коса и заигра по чашите.

Разходката и шампанското оказаха своето действие.

След неприятното нощно приключение реакцията настъпи: Хюг отново почувствува красотата и радостта на живота. Той беше спасен. Нямаше да фигурира в делото пред съда, нямаше вече преграда на пътя му към славата и известността, а пред очите му беше самата младост, която сякаш го приветствуваше и подканяше да забрави всички грижи.

Той приближи Ди и запали цигарата ѝ. В отправените към него очи трептяха златни пламъчета.

— Какво да правим сега? — попита той, застанал до нея.

Ди му показа малкия си крак в скъсания копринен чорап.

— Ще мога ли да се окъпя и после да поспя? — каза тя. — И после, как да постъпя? Вижте тоалета ми: чорапите (наистина те не са от истинска коприна, но изглеждат съвсем копринени) са съвършено разкъсани; и освен това как ще вървя из улиците денем с тия вечерни дрехи?

— Защо да мислим за утрешния ден? — попита Хюг. — Нима днес нощта не беше хубава, по-вярно — миналата нощ?

Той се отпусна на колене пред нея и нежно хвана в ръце малкия ѝ крак.

Тя срещна погледа му, ресниците ѝ трепнаха, очите ѝ широко се разтвориха.

Нейде долу, на дървото под прозореца запя птичка. Този звук от външния свят внезапно екна в тишината, която отведнъж стана напрегната.

— Слушайте, птичката ни смъмри. Тя иска да ни каже: „Защо не спите?“. Ето пак чурулика.

Тези прости думи, този слаб звук наруши настроението.

Хюг бързо скочи на крака.

— Доизпушете първо цигарата си.

Диана не забеляза промяната в гласа му. Тя отиде до прозореца и загледа слънцето.

— Чудесно време — каза тя, — всички спят. Сякаш целият свят принадлежи единствено на нас.

Той леко поклати глава: наивната ѝ жизнерадост го дразнеше.

— Не мога да остана повече тук — сърдито каза Хюг. — Трябва да спазим приличието. Неговите изисквания винаги са скучни и убиват всяка емоция.

Тя бързо го приближи.

— Вие се сърдите? — каза, гледайки го в очите. — Какво ви сторих? Може би нещо ви обидих?

Хюг, все тъй намръщен, втренчено я гледаше. По някаква причина, която и сам той не можеше да си обясни, му се искаше да огорчи Диана, да ѝ отмъсти за собственото си безпокойство.

— Не. Помислих си само, че постъпвате невнимателно, тъй като ще трябва да съобщите за своето идване тук, и това е всичко.

— Но нали вие сам ме доведохте? — извика с отчаян глас Диана. — Нима може да има нещо особено в идването? Нищо не ми казахте...

— Аз постъпих с вас непочтено — каза Хюг, внезапно разкаян. — Разбира се, че няма нищо във вашето присъствие тук. Пък и нямаше къде да ви заведе. Диана, променете тоя отчаян вид. Глупаво се изразих. Това е всичко.

Широко отворените ѝ очи го гледаха изпитателно.

— Не, вие мислите нещо — тихо изшепна тя.

— Кълна ви се, не! — ужасен отговори Хюг, защото тя не му вярваше.

Диана премина през стаята. Той я последва.

— Диана — произнесе почти умолително.

Тя се усмихна леко и неуверено, но той го прие за примирение.

— А сега аз ще отида да ви приготвя моята спалня — каза Хюг.

— Почакайте тук. Правете всичко, каквото пожелаете. Няма да ви накарам да чакате дълго.

На вратата на спалнята той се обърна. Диана доближи пианото, взе ноти от етажерката, сложи ги на пюпитъра и тихичко запя с акомпанимент. Пееше любовната ария на Кармен. Хюг стоеше и я гледаше. Лицето му се отразяваше в старинното квадратно огледало, окачено над пианото.

Въпреки своя съвременен вид, Хюг напълно заслужаваше даденото му прозвище Аполон. На двадесет години той беше много красив, но имаше малко изнежен вид, а сега, вече четиридесетгодишен, мъжествената осанка бе заменила младежкото лице, а следите на преживените години бяха смъкнали израза на безгрижната веселост.

Гледайки Диана, той забеляза, че тя го наблюдава. Повдигна очи и срещна засмения ѝ поглед в огледалото.

— Значи знаехте, че съм тук? — каза той и се приближи.

— Аз знаех за вас — каза тя, като наклони глава, — нима не почувствувахте вие, безсърдечен донжуане!

— Много съжалявам, че не знаех — набързо отговори той, — изпейте го още веднъж, може би няма да се излъжете в очакванията си.

— Тази песен се нуждае от акомпанимент — каза Диана. — Чудесна музика! Като че прониква в кръвта ми и цяла ме изпълва. Гледала съм „Кармен“ във Франция и Испания.

Хюг отстрани ръцете ѝ от клавишите на пианото.

— Пейте, аз ще свиря — каза той.

— Не можете — отвърна Диана и лицето ѝ се усмихна. — Нощ е... Искам да кажа, утрин... Могат да влязат.

— Никой не може да влезе — побърза да я увери той. — Хазяинът е единственият човек вкъщи (слугата ми тая нощ не спи у нас) и той няма да разбере. Ако някой на улицата чуе, ще помисли, че аз свиря сутрин.

И засвири песента на тореадора. Диана стоеше до него и слушаше с полуотворени уста и светещи очи.

— Да имаше и кастанети! — рече тя.

Огледа стаята, затича се към масата, взе два нарциса, бодна ги в косата си и лицето ѝ между цветята изглеждаше още по-предизвикателно.

— Хайде — извика тя, намятайки се с копринената кърпа като шал. — Започнете отначало.

Хюг изсвири встъпителните тактове и Диана поде знаменития танц. Той я гледаше през спуснатите си ресници. Струваше му се, че тя е пламък, порив, екзотично цвете, в чиито движения, развени коси и полуотворени уста кипеше и искреше житейската радост.

— Пейте — казваше ѝ тихичко той.

Нейният глас, дълбок и силен, макар и да не бе напълно обработен, го изуми.

Упоителната миризма на нарциса изпълни стаята. Като че дишащото с младостта на живота тяло на Диана повлия върху цветята.

Хюг свиреше отлично: музика, радост, любов царяха тук. Последните ноти прозвучаха като любовен зов. Безсилна, Диана се отпусна на кушетката. Хюг приближи до нея. Тя, все още унесена в музиката, го погледна.

— Кармен! — каза той със задавен глас.

— Дон Жуан! — отвърна засмяно тя.

Хвана я за ръцете. Спомни си тайнствената раздяла в предутринния здрач, спомни си сънното лице на Диана, притиснато до рамото му, полуотворените ѝ уста, безпомощния ѝ вид.

Тогава беше тъй близо. Повдигна ръка и обви шията ѝ.

— Кармен! — хрипливо произнесе той.

Червенина заля лицето на Диана. Той почувствува сърцето ѝ да бие лудо под неговата ръка. Виждаше, че от неговото докосване тя цялата се разтрепери. Очите му се спряха на устата ѝ, готова за целувка. Разбираше, че е победен. Главата му се наклони вече, но в тази минута откъм улицата се разнесоха весели възгласи и се чу смехът на Уиндълсхъм, който го викаше по име.

ГЛАВА III

НЕЗНАЙНИЯТ ПОСЕТИТЕЛ

Хюг скочи сърдито.

— Ако искате — набързо каза той, — минете в моята стая. Още не съм ви я приготвил, но вземете всичко, каквото ви е необходимо, и легнете да поспите.

Той затвори вратата на стаята. Долу Уиндълсхъм непрекъснато звънеше.

Диана крадешком погледна Хюг и мълчаливо премина в спалнята, вратата на която Хюг веднага притвори.

Сам. Погледна спалнята, излезе и се запуска по стълбите. Уиндълсхъм стоеше до вратата.

— Приятелче Хюг! — извика той, като се хвана за Картън, за да не падне. — Каква нощ, а? Ти успя да се изкопчиш. — И леко започна да се изкачва по стълбата. — Как можа да избягаш?

— Върви по-скоро — нетърпеливо каза Хюг. — Кълна се, Теди, че понякога ти идват идиотски идеи. Какъв дявол те докара тъй рано тук? Защо не си вървиш вкъщи?

Уиндълсхъм се тръшна на кушетката и викна високо:

— Първо, искам да узная как ти, стари хитрецо, можа да се изскубнеш; второ, какъв дявол да търся у дома, когато ти живееш тука. Пък исках и да се видим.

Цялото му тяло се тресеше от смях. Той гледаше Картън, ухилен до уши.

— Хубаво ти е да разсъждаваш, когато аз страхотно се измъчих.

Картън, пряко волята си, се усмихна. Той почна да приготвя кафе.

— Ти ще си отидеш вкъщи незабавно, след като изпием кафето — каза той. — Ще те изпратя.

— Съгласен — отговори Уиндълсхъм, който отново се върна на предишната си мисъл. — Как можа да излезеш съвсем чист от тази история? — попита той Хюг.

— Успях. Скочих през прозореца като Шерлок Холмс и през полето — у дома. Ето всичко.

Уиндълсхъм сънно кимна глава.

— Чиста работа — каза.

— Ако бяха ме пипнали там, щях да се проваля на следните избори — продължи Картън.

Уиндълсхъм пак кимна утвърдително.

— Изобщо ти си се родил под щастлива звезда — каза той. — Струва ми се, че всичко, каквото пожелаеш, можеш да го постигнеш. — И погледна Картън с възхищение. — Ти си победител в живота — каза Теди тържествено. — Имаш всичко; красота, ум, щастлива съдба.

— Не приказвай глупости, Теди, ти си пиан. Хайде, ставай, ще те заведа вкъщи.

Уиндълсхъм стана.

Часовникът удари пет. Те вървяха по пустата, залята от слънце улица.

— Кошмарна нощ — каза отсечено Уиндълсхъм. Свежият прохладен въздух му действуваше отрезвително. Той отпусна ръката на Картън.

— Въобще животът е измама — продължаваше той — и сами го объркваме. Ако бихме могли да започваме отново, пак да сме млади, да имаме нови възможности, може би тогава бихме постигнали успех. Не е ли тъй?

В несвързаните му думи имаше някаква истина, която разсърди Хюг.

— Нови възможности? — начумерено повтори той. — Тоест, с други думи — възможност да повторим същите глупости. Не, покорно благодаря!

Бяха стигнали до къщата, където живееше Уиндълсхъм.

— Лека нощ или по-право добро утро — каза безгрижно Теди. — Днес ще се видим. Сигурно ще ме викат в полицията да давам обяснение за игра на хазарт. Не ми върви! Ами знаеш ли, че онова момиче, с което те заварих да говориш, когато влязох в стаята, изчезнало! Ивон просто е полудяла.

Той се заизкачва по стълбите. Портиерът усмихнато го поздрави.

— До скоро виждане! — извика Уиндълсхъм на Хюг и изчезна в тъмния вестибюл.

Хюг тръгна обратно по пустата улица. Стъпките му отекваха в утринната тишина. В главата му се въртяха последните думи на Теди. Мъчеше се да ги анализира, да извади от тях някакво заключение.

Значи бягството на Диана бе открито. Каква глупост е цялата тази история! А присъствието ѝ беше крайно неудобно. В тази минута той си представи сцената, която Уиндълсхъм мечтаеше; възможностите, за които той жадуваше, бяха пред него.

И Хюг мислено се върна към онова време, когато той самият бе седемнадесетгодишен. Тогава учеше в Итън. По-голямата част от суетите на светския живот му бяха известни още оттогава.

Започна на шестнадесет години, по онова време, когато не беше по-висок от метър и шестдесет и вече тичаше след жените.

В ония далечни безгрижни години често му се е случвало да върши глупости, но тогава животът му не се объркваше. Сега работата беше съвсем друга.

Като стигна улицата, където живееше, Хюг неуверено се спря.

— Ако не беше дошъл Теди, кой знае как щеше да свърши тая нощ! — И гневът отново го облада.

Беше доста късно или по-вярно — твърде рано, за да почука на кой да е дом. Погледна часовника — приближаваше шест.

Веднага се върна назад и пресече улицата. Бе решил да отиде към Пикадили и седна на една скамейка до „Риц“.

Полицейският часовой погледна подозрително широкоплещестата му фигура, после го приближи, за да го разгледа внимателно.

Хюг кимна. Полицаят също го поздрави.

— Не мога да си отида у дома, защото съм забравил ключа — каза Хюг. — Чудесна утрин, нали?

— Прекрасна, сър — съгласи се полицаят. Той позна Хюг. — Чух, сър, че ще се образува нов кабинет.

Хюг се усмихна и му предложи цигара, която часовоят скри под шинела си.

— Ако искате, мога да отида и се опитам да събудя някого от квартирата ви.

— Не бива. Благодаря. Ей сегичка тръгвам.

Той стана и се отпрати за Уолтън стрийт.

Улицата се разбуждаше. Коли с мляко минаваха, на вратите на къщите изскачаха сънливи хора. Хюг влезе вкъщи и заизкачва стълбата. Вратата на апартамента му беше отворена. Слугата стоеше в антрето.

— Добро утро — приветствува той весело Хюг.

Той служеше при Хюг отдавна и беше го придружавал в пътуванията, даже с него беше и на войната. Появяването на господаря си във вечерен тоалет прие като нещо напълно естествено.

— Там — каза Хюг, — в моята стая, спи лейди. Нощес бях в игралния дом. Направиха обиск. Аз се спасих благодарение на тая лейди. Тя е само с вечерните си дрехи, с тях беше снощи. Можете ли да й намерите костюм, блуза, черни обувки, чорапи и още каквото е необходимо за тоалета?

— В осем и тридесет ще мога да купя всичко от Виктория Уей — каза Том след минута размисъл. — Тази госпожица висока ли е или ниска, мистър Хюг?

— Невисока, нисичка. Целият съм в прах. Том, пригответи ми, моля ти се, ваната и после закуската.

— Добре, сър — отговори Том.

Той гледаше нерешително Хюг, а после промълви:

— А за шапка на малката лейди, сър? Не ще ли е по-добре да кажа да донесат няколко, за да си избере?

— Добре — каза разсеяно Хюг.

В стаята още се чувствуваше парфюмът на Диана: нотите лежах там, където той ги бе захвърлил, и възглавницата — също така, както той я бе отместил за Диана.

Постоя една минута, спомни си вчерашната сцена, после рязко се обърна и тръгна за малката стаичка, където Том обикновено чистеше дрехите му и държеше обувките и спортните принадлежности.

ГЛАВА IV

ТАЙНИЯТ ЧАС

Диана се събуди. Слънчевите лъчи падаха точно върху възглавницата ѝ; стори ѝ се, че е потънала в златен облак. Тя седеше в леглото и се усмихваше.

Да бъдеш красива и след ставане от сън при светлината на яркото слънце е триумф за всяка жена. Само младостта и истинската красота дават възможност да се издържи такъв изпит. И Ди го издържа. Слънцето запали около главата ѝ златен венец, сънят беше придал на бузите ѝ червенина и бе изпълнил със златни искри очите ѝ.

Отново си спомни приключението от изтеклата нощ. Всичко беше вече преживяно — минали бяха красивите, изпълнени с трептящ интерес часове. Някой ходеше в съседната стая. С лека гримаса тя отметна одеялото, безшумно се измъкна от леглото и завъртя ключа на вратата.

Тутакси се почука и един мъжки глас произнесе:

— С вас говори слугата на мистър Картън. Всички необходими ви неща са зад вратата, мис.

Ди повдигна вежди и изумена видя няколко картонени кутии.

Радостен вик се изтръгна от нея, когато в една от кутиите видя костюм и блузи. В друга намери няколко чифта обувки за избор; всички те се оказаха малко големи. Ди имаше необикновено малък крак; един чифт обаче ѝ беше почти по мярка. Жакетът и полата ѝ станаха.

Тя започна да се облича бързо.

По тоалетните принадлежности, ухаещи на теменужки, стояха монограмите на Хюг. Същият парфюм тя бе почувствувала и вчера, когато седяха един до друг на кушетката.

При спомена за тази минута ѝ се стори, че сърцето ѝ трескаво заби. Тя се погледна в огледалото. Нещо ново и непонятно ставаше с нея. Взе четката и нежно я притисна до страната си.

— Готова ли сте за закуска? — чу се гласът на Хюг.

При звука на този глас страните на Диана пламнаха.

— Идвам — отговори.

Тя влезе смутена в трапезарията. Хюг, в сив костюм, стоеше пред малкия бюфет.

— Шунка, яйца или риба? — попита той с обърнато към нея засмяно лице.

Отново същото странно и приятно чувство обхвана Диана. Гласът ѝ затрептя, когато отговори.

Хюг приближи до масата с блюдо в ръце.

— Налейте, моля ви се, кафе — каза той. Гледаше я със засмени очи. — Починахте ли си?

Диана кимна утвърдително.

— Наспах се отлично, но вие сигурно се чувствувате уморен. С лорд Уиндълсхъм ли излязохте?

— Изпратих го до тях. Да съм уморен ли? Никак. Нима имам уморен вид?

Не, той не изглеждаше уморен. Силното му мускулесто тяло не знаеше умора. Като че слабостта, болестта, унинието му бяха непознати.

— Днес е велик ден. Трябва да вземем решение за вашето бъдеще.

Сякаш сянка падна на веселото Дианино лице.

— Хайде преди това да закусим — рече тя. — Половин час няма значение, нали?

Хюг погледна дрехите ѝ.

— Том е гений — каза той. — Честна дума, бива го. Той ви избра нещата. Том — моят слуга. Живее при мен отдавна.

— Кажете ми, както мъж би признал на мъж, отива ли ми този костюм? — попита Диана.

— Като мъж на мъж ви отговарям — по-добре не би могло да бъде.

От улицата достигаше шумът на градския живот. Слънчевите лъчи се вмъкваха през отворения прозорец. Цветята разливаха приятен мирис.

Диана обгърна с поглед уютния комфорт, издаващия благосъстояние вид на стаята. Тя си спомни многочислените стаи, които бяха наемали с баща си, изтърканите им мебели, пъстрите им, но

извехтели цветове. Очите ѝ отново се спряха върху осветената от слънцето елегантна и красива фигура на Хюг. Той изглеждаше на Ди същество не от тоя свят. И колко приятелски и мило се беше отнесъл с нея! В благодарността си към него тя разбра, че той ѝ беше длъжен за спасението си.

— Глоба — чу гласа на Хюг, — или кажете за какво мислите.

— Мисля за вас — тихо отговори Ди.

Очите им се срещнаха, невидими нишки се протегнаха помежду им. Минаха няколко мига. Хюг се изправи и каза:

— Сега да поговорим за вашето бъдеще. Първият ми въпрос е: къде са родителите ви?

— Както ви казах, имам само баща — отговори Ди, — а той сега е на сватбено пътешествие по Ривиерата и вероятно в тази минута благодари на съдбата, че се е отървал от мене.

— Но сигурно имате други някои роднини?

Ди се усмихна тъжно.

— Да, сестрата на баща ми, мисис Ги Уитсън. Веднъж отидохме при нея с баща ми, но тя заповяда да кажат, че я няма вкъщи. А когато отидохме втория път, прие ни в една задна стая и наговори на баща ми много неприятни работи; оттогава той не е споменавал името ѝ. Ужасно неприятно е да слушаш истини, особено когато се отнасят до неща, които си се надявал, че са забравени и отлетели във вечността. Как мислите вие, след тая случка бих ли могла да разчитам на мисис Ги Уитсън?

Ди седеше на кушетката с наведена към тъмнооранжевата възглавница глава.

— А какво ще правите? — запита тихо Хюг.

— Може би ще трябва да почистя стаите заедно с Том? — засмяно каза Ди. — Тук е много уютно — добави тя.

Настъпи минутно мълчание.

Луда мисъл премина през главата на Хюг, но той се помъчи тутакаси да я отхвърли. Стана, разтърси глава и погледна Ди.

— Още сте млада. Ако мисис Уитсън се заеме да ви отгледа, макар за година-две... От страна на вашия баща би било много необмислено да ви остави в Егхъм Кресънт.

Ди стана и приближи до него.

— Моля ви, не се безпокойте за мене — спокойно каза тя. — Аз ще отида при мисис Уитсън, обещавам ви.

Хюг отмести очи.

— Ще ви откарам с такси — рече той.

„Друг изход няма — каза на себе си Хюг, докато Диана си избираше шапка. — Какво друго може да се направи?“

Намусен, той започна да преглежда вестника. Там съобщаваха за случката в игралния дом, но неговото име не се споменаваха, разбира се. Името Уиндълсхъм беше още на първия ред. „Да е проклетата тая история!“ — за стотен път помисли Хюг.

— Разбира се, не трябва да разчитате за всичко на вашата леля — завърши Хюг.

— Какво да ѝ кажа? — уморено запита Ди.

— Ще ѝ кажете, че са направили обиск и че сте отишли направо при нея да потърсите помощ.

— Мислите, че не трябва да ѝ говоря за станалото тази нощ и че съм била с вас? — настойчиво попита Ди.

Той се обърна към прозореца, без да снее цигарата от устата си.

— По-добре не ѝ говорете за това, ако не стане необходимо.

Таксито спря на посочения номер на Гросуонър стрийт.

Хюг излезе пръв.

— Довиждане — каза той и ѝ подаде ръка.

Очите ѝ го гледаха. Тя едва се сдържаше да не заплаче.

— Довиждане — отговори тя — и благодаря.

Закъснялото чувство на признателност се събуди у него.

— Аз трябва да ви благодаря — бързо отвърна той.

— Каквото стана онази нощ, трябва да се забрави — каза Ди, като го гледаше в очите. — Но аз ще го помня завинаги. Прощавайте.

— Обадете ми се по телефона към осем часа, ще бъда вкъщи, и ми съобщете как сте се наредили — извика Хюг от автомобила.

Ди погледна за последен път лицето му; таксито изчезна зад ъгъла.

Тя още стоеше на мястото си, вслушана в отдалечаващия се шум на автомобила. После заизкачва стълбата и позвъни.

Отвори слугата.

— Мисис Уитсън е много болна — любезно ѝ съобщи той.

— Много съжалявам — промълви Ди.

Слугата ѝ даде адреса на болницата, където мисис Уитсън се бе подложила на операция. Ди го повтори машинално, той затвори вратата и момичето се върна назад.

Като стигна до Хановър Скуеър, спря; лека усмивка изкриви устата ѝ. Философското отношение към света, което краткият, но пъстър живот ѝ бе внушил, изпълни мислите ѝ.

— Така е съдено — каза на себе си тя.

Хрумна ѝ да изпрати телеграма на баща си, но веднага реши, че това щеше да бъде безрезултатно. По-добре да си запази парите. От ония пет фунта, които мащехата ѝ бе мушнала на прощаване, оставаха много малко.

— Ще трябва да си търся евтина квартира и работа — гласно си каза Ди.

Да се обърне към Хюг за помощ даже не ѝ мина през ума. Както винаги в трудни минути, тя почувствува и сега изблик на енергия.

Беше чудесен сън. Сякаш пролетта, заляла природата, усещаха и камъните, и скучните къщи. Уличните дървета изглеждаха като изумрудени петна. Ди тръгна към Реджънт стрийт; съпровождаха я невидими образи — спомените от миналата нощ...

Вече на свобода, тя можеше спокойно да обмисли всичко, което бе преживяла. Смътните ѝ спомени се сливаха в душата ѝ в един образ — в образа на Хюг: той вървеше до нея всред изпълнената с хора улица, той бе навсякъде под лъчите на топлото слънце.

Радостното настроение на Ди продължаваше през всички часове и минути, които отминаха. Тя си нае мансардна стаичка, евтино мебелирана, на Ред Лайън Скуеър. По-рано бе живяла там с баща си. Да намери работа обаче не успя. Канторите на комисионерите към шест часа се затваряха. Отначало на лаконичните въпроси на писарите тя изброяваше какво не може да работи, а към края на деня заяви, че ще се заеме с всичко. Въпреки това не успя да намери работа. От Актън Ди се върна в Оксфорд Сиркъс. Стараеше се да прогони мъчителната мисъл, че скоро е време за уговорения телефонен разговор с Хюг.

В телефонната будка тя изчака часовника да удари осем и тогава взе слушалката. Номерът тя знаеше от по-рано. С треперещ глас поиска неговия телефон и зачака. Чу се мъжки глас.

— Ало!

— Аз съм, Диана — каза тя страхливо.

Гласът отговори:

— С вас говори слугата на мистър Картън, мис. Мистър Картън ще вечеря в града, излезе преди половин час.

— Може би ви е поръчал да ми предадете нещо? — с отслабнал глас запита Ди.

— Не, мис. Да му предам ли, че сте го търсили?

Някаква отчаяна мъжка сила и съвсем непонятно чувство овладяха за момент Ди. Тя отчетливо каза:

— Моля ви, предайте на мистър Картън, че съм го търсила, за да му съобщя, че всичко е наред.

ГЛАВА V

ЗАБРАВИЛ

Тя не знаеше какво е самотата; не бе стояла никога съвсем сама, без надежда да види познато лице или да чуе приятелски поздрав на ъгъла на оживената улица, когато пролетният здрач застила земята и обвива в тайнствен дим ярката светлина, веселите лица и шумните смехове.

Пред уморените очи на Ди лежеше Оксфорд стрийт с неговия грохот и непрекъснат човешки поток. Тя още стоеше в телефонната будка. За пръв път в живота ѝ я бе обзело мъчителното чувство на самотата.

После машинално се обърна и тръгна към къщата на Ред Лайън Скуеър. В ярката светлина на една витрина имаше рекламни снимки за красотите на Ривиерата.

Ди нямаше вече пари даже за телеграма до баща си, за да му иска помощ. Нямаше и работа. Даже и надежда да намери не бе останала.

Диана бавно тръгна по прашния тротоар. Чувствуваше умора, глад и нещо по-мъчително от физическото страдание: душевна мъка от разбити мечти, от пропадане на прекрасни идеали.

Едва сега тя разбра, че целия мъчителен ден е преживяла с надежда да чуе вечерта гласа на Хюг.

А той беше забравил...

И внезапно горещи сълзи напълниха очите ѝ. Ни горчивата обίδα на баща ѝ, ни всевъзможните неприятности, ни преследванията на кредиторите можеха да изтръгнат сълзи от очите ѝ; а сега тя плачеше на улицата, капките се търкаляха по бузите ѝ и падаха на бялата ѝ блуза, която тъй грижливо ѝ бе избрал Том.

На площада свиреше латерна. Звучите проникваха в стаята на Ди, постлана с размекнат от топлината линолеум. Изтърканата песен трогваше сърцата на тълпата; трогна и Ди. Тя знаеше баналните думи на песента, които с ритъма на инструмента слизаха до сърцето.

Тя си представи кортежа в подножието на хълма, окъпан в лъчите на залеза, и трогателната среща на двамата влюбени на пътната врата. Песента приспива. Ди се помъчи да прогони нощната тъга и необяснимата меланхолия.

Стана от стола, запали газта, запуши цигара, извади хляб и варено месо. И отново, усетила прилив на сили, повдигна глава и опита да се усмихне. Бъдещето винаги крие в себе си много възможности. Тя стоеше сега на прага на живота и рано или късно щастието можеше да ѝ се усмихне.

След тези оптимистични разсъждения потискащото чувство на самотата отново я завладя. Диана се мъчеше да се бори с него. Тя повдигна глава и се загледа в далечината.

— По-леко би ми било, ако имаше с някого да поговоря — каза гласно тя.

Нямаше още десет часа. Хазяйката на мебелираните стаи, мисис Джери, сигурно бе в кухнята. Ди отвори вратата, която водеше за тъмната площадка на стълбата, с намерение да слезе долу и да размени с мисис Джери, макар и няколко банални думи.

Излязла на стълбата, тя се спъна и едва не полетя надолу. Черният предмет, на който тъй внезапно се натъкна, издаде слаб стон. Ди падна на колене и очите ѝ, вече свикнали с тъмнината, различиха мъжка фигура, паднала до самата стълба.

— Болен ли сте? — запита тя, като побутна падналия по рамото. — Позволете ми да ви помогна.

— Сега ми е по-добре — каза той с тих глас, — струва ми се, че ми е прилошало. Сега обаче всичко мина.

Той се опита да стане на колене, но пак се повали назад.

— Позволете да ви помогна — каза Ди решително. — Моята стая е ей тука. Подпрете се на мене, ще ви заведа там да си отдъхнете, докато ви стане по-добре.

С помощта на Ди той се добра до стаята.

При газовата светлина тя можа да го разгледа: беше младеж, почти дете, слабичък, с гъсти паднали коси и бледо лице.

— Не мислете само, че съм пиян — едва произнесе той.

— Това изобщо не би ме изплашило — каза тя. — Нерядко ми се е случвало да свестявам пияни хора.

Тя си спомни връщането на баща ѝ след „леките приключения“, както ги наричаше той, и грижите ѝ за него.

— След минутка съвсем ще се оправя — каза младежът.

— Вие сте болен — рече Ди и изведнъж по интуиция — това чудно чувство, което притежават всички жени — тя разбра какво е станало с младежа. — Ще се опитате ли да хапнете малко хляб и сладко? — каза тя, чувствувайки, че червенина залива страните ѝ. — За съжаление нямам нищо друго, не съм вечеряла вкъщи.

Тя отрязва няколко филийки хляб и ги намаза със сладко.

— Тъкмо слизах долу, за да донеса чай — прибави Ди. — Ще трябва да пиете с мен чай. Това няма да ви навреди.

Тя слезе бързо по стълбите и се отправи към мисис Джери.

— Ето шест пенса — каза тя, подавайки ѝ монета. — Бъдете добра, мисис Джери, по-добра от всеки друг път и ми дайте самовара. Кажете ми какъв е младежът, който живее до мене — блондинът със сиви очи и тъмни ресници?

— Чужденец, французин, някакъв си Дюран. Вече две недели не е плащал и към пети ще трябва да освободи стаята, ако дотогава не намери пари. Безработен е. Позната история. А вие, мис Ди, намерихте ли си работа?

— Не още — отговори Ди безгрижно, — но разбира се, човек с моите способности не може да остане неоценен, нали, мисис Джери?

— Това никоой предварително не може да каже — отвърна сериозно мисис Джери.

Ди звънко се разсмя.

Стигнала отново в стаята си, Ди с учудване видя, че от целия хляб е останала само една коричка, но затова пък на бледните страни на младежа се бе появила руменина.

— Аз... — той скочи на крака и Ди забеляза, че ръцете му треперят и че той бързо ги прибра в джобовете, — просто умирах от глад — неволно изтърва той. — Изядох всичкия ви хляб. Кълна се, ще ви платя. Не исках да ви кажа, че съм гладен, но щом излязохте от стаята, почувствувах такъв прилив на глад, че не можах да се удържа и го изядох.

Ди го гледаше: страните му побледняха, очите светеха.

— Не струва да говорим за това. Радвам се — избъбри несвързано. Тя сложи чайника и двете чашки върху масата. — Има още

малко за чая — весело каза Ди. — Ето и пет цигари. Евтини са, но на мене ми харесват. Ще можем да пушим и говорим. Аз се казвам Ди Лестър. Нямам никого тук. Пък и в цяла Англия нямам близки.

Младежът се изправи. По устните му мина усмивка.

— Същото е и с мене — каза той. — Моето име е Филип Дюран. Французин съм, по-точно баща ми е бил французин, отпътувал от Париж, когато съм бил в Лондон. Пет години вече живея съвсем сам. Работих като словослагател в една печатница, но тази зима я затвориха и оттогава съм безработен. Това е цялата ми биография. Майка ми умряла, когато съм бил още съвсем малък.

— И аз нямам майка — каза Ди. — А сега и баща ми е все едно мъртъв за мене — ожени се повторно.

— Никога няма да забравя какво направихте за мене — каза Дюран. — Сега отново имам сили да се движа, да ходя да търся работа. Беше ми много лошо. Днес се чувствавах толкова зле, че не можах никъде да отида, макар да ми бяха дали един адрес, където вероятно можех да получа работа. Утре ще отида.

— И аз търся работа — каза Ди. — С всичко, каквото и да е, бих се заела. Може би ще ми помогнете?

— С удоволствие — бързо отговори той и се наведе над нея. Сивите му очи блестяха. — За вас на всичко съм готов.

— От благодарност за хляба, сладкото, чая и цигарите ли? — засмя се Ди.

Дюран седеше до масата. В очите му светеше благодарност и някакво по-дълбоко чувство.

— Вие ми спасихте живота. Ето какво направихте — каза тихо той.

В това време се чу високият заповеднически глас на мисис Джери:

— Време е да се загасят лампите!

— Изгасете лампата — каза Ди. — Ние можем да говорим и в тъмнината, а има и луна. Ще седнем до прозореца. Изпитвали ли сте някога самота? — неочаквано запита Ди.

Той кимна.

— Дори много често. Особено силно я чувствавам в нощи като днешната, когато в разляната навсякъде сребриста светлина особено ясно се очертават черните сенки и листата на дърветата. Тогава

излизам от къщи и тръгвам да се разхождам. Отивам обикновено към Кю... Преди да стигна до него, има една овощна градина. Там дърветата рано цъфтят. Често отивам да им се любувам, да подишам нежния им аромат. Градината е на самия път, където минава трамвайната линия, но... — и дълбоко въздъхна — повярвайте ми, през пролетта там е като райски кът, който не е от този свят.

Ди протегна ръка.

— Харесва ми вашият усет за нещата — каза тя, — нека станем приятели.

— Нима не сме вече приятели? — запита той. Хвана ръката ѝ и я притисна до горещите си устни. После, усетил уплахата ѝ, се засмя и промълви: — Френският ми нрав ме кара да съм невъздържан. Не се сърдете.

— Аз не се сърдя — отговори Ди.

Тя не се сърдеше, но тази мимолетна ласка пробуди с нови сили спомена ѝ за изтеклата нощ, за арията на Кармен, за наведеното над нея лице на Хюг. Тия спомени пронизаха сърцето ѝ като меч, намазан със сладка отрова.

Тя чуваше гласа на Филип, но някак си отдалече.

— Време е вече да си отивам — каза, — късно е. Изправен до нея, той чакаше отговор. — Утре ще дойда пак. Заедно ще излезем да търсим работа. — След минута мълчание добави: — Ние сме приятели, нали? Може ли да си говорим на малки имена?

— Разбира се — каза тя тихичко.

— И тъй, лека нощ. Ди!

Тя направи усилие да преодолее пълното си равнодушие към света, което отново я бе обхванало.

— Лека нощ, Фил!

ГЛАВА VI

НЯМА Я

— Каква досада! — извика Хюг.

Той беше на вечеря при министър-председателя. И изведнъж, тъкмо когато таксито извиваше на Уайт Хол, той си спомни, че беше молил Диана да му се обади по телефона в осем часа.

Часът беше тъкмо осем.

— Спри при най-близката телефонна будка — каза той на шофьора. Нетърпеливо набра своя телефон.

— Заето — прокълнтя глас от централата.

С учудване закачи слушалката. Очевидно в тази минута Диана звънеше в дома му. С натезало сърце едва достигна на Даунинг стрийт.

Вечерята бе чисто мъжка, служебна, без дами. Хюг разбираше, че поканата ще повлече след себе си друга покана, но вече не за приеми, а там, където се решава държавната съдба.

След вечерята се отпрати с Гарън в операта. В Ковънт Гардън представяха „Кармен“. Когато отвориха вратата в ложата на Гарън, до тях достигнаха звуците от песента на тореадора.

За втори път тази вечер Хюг си спомни за Диана.

— Чувствувам как кръвта почва да тече по-бързо по жилите ми, когато слушам тая музика: пълна с огън и живот, нали? — лениво говореше Гарън, гледайки Хюг. — Кълна се, Хюг, че вие се подмладихте с двадесет години. Сега ми изглеждате същински младеж.

Гарън беше един от най-влиятелните хора на своето време; той държеше властта с такава лекота, с каквато се държи цигара. Хюг се стараяше да се отърси от нахлулите в главата му спомени, които караха сърцето му да бие по-силно.

— Свърших вече с онези истории — набързо каза той, — всичко мина, приятелю. Сега ме интересува само онова, което може да даде храна на ума ми.

— На Дизраели приписват думите, че великото могъщество, което е достъпно за човека, не струва даже и една женска усмивка,

разбира се, от любимата — каза Гарън.

— Той е казал тия думи, когато е бил уморен от властта — сухо забеляза Хюг.

След края на операта той откара Гарън у дома му и като освободи автомобила, се върна вкъщи пешком. Том му отвори и веднага влезе след него.

— Мис Лестър ви звъни, сър, когато току-що бяхте излезли. Запита не сте ли ми поръчали нещо да ѝ предам. Помоли ме да ви кажа, че всичко е наред.

— Мис Лестър — повтори Хюг. Той беше потопен в четене на писмото от управителя на имота му в провинцията. — Да, помня. Значи тя предаде, че всичко е наред.

Той влезе в спалнята и запали свещта. Бележка лежеше на тоалетната масичка. Учуди се от кого ли може да бъде.

„Искам още веднъж да ви благодаря. Не умея да ви изразя с думи чувствата си. Благодаря за всичко и довиждане.

Диана“

Написана с дребен почерк, цифрата 11.30 показваше, че Ди е написала бележката преди самото си тръгване, тогава, когато е отишла да си сложи шапката.

Беше трогателно писъмце. Реши утре да ѝ позвъни.

* * *

Хюг не забрави своето решение. Той затърси в телефонния указател номера на мисис Уитсън.

За щастие на телефона се обади слугата, който беше говорил с Диана.

— Казвате, че я няма у дома. А къде живее мис Лестър? — запита Хюг.

— Нямам никакви сведения, сър. Аз дадох на мис Лестър адреса на болницата, където лежи мисис Уитсън...

Хюг позвъни в болницата, но и там не знаеха нищо за Диана.

ГЛАВА VII

ПРОДАВАЧКАТА

Диана постъпи като продавачка. През месеца, когато работеше, тя често си мислеше, че по-леко ще ѝ бъде да мете улицата, отколкото в магазина.

Не ѝ допадаше тази работа, а и не беше лесно да стои на крака от девет сутринта до шест вечерта. Затова в събота и неделя тя почиваше през целия ден у дома си и само тия две нощи те с Фил посвещаваха на „наблюдения над живота“, както обичаха да наричат това.

Фил бе постъпил отново на работа в печатницата. Това му даваше възможност да снабдява с книги себе си и Ди.

Беше обедна почивка. Ди бавно вървеше към изхода на долния коридор, когато изведнъж я повика младшият управител на магазина. Исак Кохен я гледаше усмихнат.

— Вие се чувствувате малко уморена, миличка?

— Ужасна горещина — отговори сухо Ди.

— Слушайте — каза Кохен живо, — аз имам отскоро малък двуместен автомобил. В неделя можем да излезем да се поразходим. Чакайте ме при Сиркъс точно в десет. Разбрано, нали? Ще излезем извън града, а в понеделник сутринта ще ви докарам на работа...

Ди се обърна и се отдалечи.

Беше тъй изморена, че не можа да обядва. Когато се върна, очите ѝ имаха израз на подгонен звяр. Кохен не се появи, но една продавачка в изящен тоалет и с ръце, покрити с пръстени, ѝ предаде старателно сгъната бележчица.

Ди я разтвори с треперещи ръце.

„Не бъдете глупачка, скъпа моя, трудът не носи пари. Искам да знаете, че много ми харесвате. Аз ще се погрижа за вас — другата седмица вашата заплата ще бъде увеличена. И тъй, в неделя в десет часа при Сиркъс.“

Тя повдигна глава и срещна погледа на Кохен, който я наблюдаваше.

Диана тръгна право към него.

— Вие сте мерзавец — каза момичето с ясен глас.

И видя лицето на Кохен да почервенява, видя как злобно се стиснаха зъбите му, но изведнъж с учудване забеляза, че мило ѝ се усмихва. Един купувач, влязъл в магазина, вероятно бе чул думите, които тя току-що изрече. Диана се обърна.

— Здравейте — машинално произнесе Ди. Тя видя Хюг, но ѝ се стори, че той е в мъгла.

Някаква невидима завеса падна между тях.

Ако не беше този облак, който ставаше все по-гъст, обгръщаше я и ѝ пречеше да диша, тя, разбира се, би побягнала, но нямаше сили.

Неясно, като шепот достигнаха до ушите ѝ думите на Хюг:

— Какво правите? Къде бяхте толкова време?

Тя леко се усмихна. В лъчите на яркото слънце той бе тъй добър и сякаш преизпълнен с радост.

— Трябваше да търся работа — каза Ди.

Кохен се зазяпа; лицето му изразяваше жадно, напрегнато любопитство.

Очите на всичките ѝ колежки бяха обърнати към Ди. Като почувствува това, тя тръгна за мястото си, сякаш да се скрие от любопитните погледи.

До масата ѝ разгънатите дантели и цветни ленти се смесиха в мъгляво въртящо се колело, образуваха пенлива вълна, която се приближава към нея и скоро, ей сега ще я залее.

Ди отстъпи крачка назад, после се залюля и падна на колене; главата ѝ полегна на масата, ръцете безпомощно увиснаха над прашния под на магазина.

— Това е резултат от преумора — рязко каза Хюг, като се обърна към Кохен.

Той се наведе над Ди и внимателно я повдигна. Кохен се въртеше край тях. От устата му се нижеха несвързани извинения, обяснения и съчувствия.

— Покажете ми място, където мис Лестър би могла да дойде на себе си — обърна се към него Хюг, — само по-скоро.

Магазинът имаше помещение за почивка — празна малка стаичка с никога неотваряни прозорци, през които се откриваше мрачният вид на склада.

Хюг положи Ди на кушетката и поръча на едно от момичетата да донесе вода.

Ди лежеше съвсем спокойно — малко, слабичко същество, лишено от жизнени сили, от всякакви желаниа.

Дълбоко съжаление присви гърдите на Хюг. Въпреки растящия егоизъм, който сполуките в живота натрупаха у него, в натурата на Хюг имаше вродено благородство, известно рицарско чувство. Тъкмото и не даваше покой на Хюг за забравеното обещание, дадено на Ди в оная паметна вечер.

Той бе положил големи усилия да намери Ди, но всичко се оказа напразно и затова се бе постарал да си внуши, че Диана вече е отишла при баща си. Но той не можеше да забрави нейния смях, самоотверженото ѝ поведение при обиска.

Хюг беше разглезен от успехите си.

Безгрижният живот, лесните победи над жените и леснотата, с която те му се отдаваха, бяха притъпили чувството му на благодарност. Но изтънчеността на Ди, широтата на нейната натура, способността ѝ да забрави в опасни минути себе си заради другите, дълбоко го трогна.

Той не можеше да забрави това и когато видя, че следите на Ди са изгубени, не преставаше да се упреква.

Хюг се опита да я търси и с полицай, но в Лондон не е лесно да се намери човек, който не е извършил никакво престъпление, или човек, който не се старае да се скрие от полицията. А най-сигурното средство да се заличат следите е да се промени начинът на живот. Полицията не попадна на никакви сведения и Хюг прекрати диренето. И ето, сега я намери; но съвсем малка беше днес приликата между нея и онази Кармен, която танцуваше упоително в нощта и която се смееше тъй заразително.

Последните месеци Хюг бе потънал в работа; кабинетът още не беше сменен, макар че това можеше да се очаква в най-скоро време. Почти цял ден той прекарваше в парламента, стараеше се да подsigури кандидатурата си и постепенно се отдаде изцяло на работата, която обикна, независимо, че тя трябваше да го приближи към властта. Всички други интереси останаха на заден план. Сега, като гледаше Ди,

му се струваше, че е минало много време, откакто за пръв път стоеше до нея в тъмната стая, обзет от страх пред полицията.

В тази зловеща нощ тя го спаси от ареста, а какво направи той за нея? Тези мисли го накараха да бъде особено нежен към девойката.

Ди отвори очи и леко му се усмихна. Той седеше на тясната кушетка с ръка, обгърнала момичето, което като малко наскърбено детенце притисна лице към ръката му — движение, пълно с доверчивост и щастлива увереност.

Момичето донесе чашата вода и Хюг ѝ я поднесе.

— Вече ми е по-добре — усмихнато каза тя, — уверявам ви. — И плахо го погледна. — Мисля, че е време да се върна в магазина.

— Нима сте толкова зле, та е необходимо да работите тук за някакви грошове!

Ди кимна утвърдително.

— Аз често мисля струва ли си да работя — каза весело тя, — тоест струва ли си да живее човек само, за да работи това, което не обича: ако се разсъждава логично, вижда се, че е глупаво, нали?

В стаята влезе Кохен, след като се извини предварително и след като бе почукал на отворената врата. Очевидно добре знаеше кой е Хюг.

Той се обърна към Картън, като се мъчеше да прояви към Диана пълна почителност.

— Нашият господар ме помоли да ви предам, мистър Картън, че припадъкът на мис Лестър съвсем не е от преумора, той много ви моли да поговорите с него по този повод, ако вие пожелаете. Поръча ми също да предложи на мис Лестър едноседмичен платен отпуск.

Хюг стана. Той измери с поглед Кохен. Управителят бе висок мъж, но Хюг бе една глава по-висок от него.

— Бъдете тъй добър да предадете на вашия господар, че мис Лестър няма намерение да се възползува от великодушното му предложение. Тя напуска. А сега — сбогом...

Едва Кохен излезе от стаята и Ди скочи на крака.

— Хареса ми бързината, с която свършихте с него — каза тя. — Но мислите ли — продължи загрижено, — че облекчихте положението ми, като отказахте моята служба, когато нямам ни най-малка надежда да намеря друга? Пък и скоро започва мъртвият сезон, а аз... — Тя спря и трепвайки с крак, нервно попита: — Как можахте да го сторите?

Сега сам трябва да поправите грешката, а аз ще им бъда признателна за предложения отпуск. Трябва да извикате мистър Кохен по-скоро.

Хюг лениво палеше цигарата си.

— Ако не се бъркате и се облечете веднага — каза той, — ние пак ще успеем да пием чай в лоното на природата. Аз трябва да бъда в града в седем часа и жалко ще е да губя напразно скъпоценното време. Искам да ви отведа на едно много красиво място, а пътят за там минава през гора и ще бъде жалко да бързаме.

— Престанете! — извика Ди отчаяно. — От ваша страна това е дръзко да ми говорите за излет извън града, за гората, когато... когато съм тъй притеснена и всичко се върти пред очите ми; все едно да дразните с вкусна гозба умиращия от глад!

— Диана! — рече Хюг. В гласа му не звучеше веселата нотка. — Нима можете да помислите, че след всичко, което вие сторихте за мен, аз равнодушно ще гледам да се съсипвате от работа в този ужасен, лишен от въздух магазин? Нима ме считате такъв безсърдечен егоист! Може би съм лош човек, но все пак не съм дотолкова зъл, че равнодушно да наблюдавам страданието на мой приятел и да не му се притека на помощ. Аз поемам грижата за вас и гордостта ви няма защо да се възмуцава. Ще ви намеря работа. Това не е благотворителен акт от моя страна. А сега много ви моля, сложете си шапката и да отидем да подишаме малко чист въздух.

Тя стоеше мълчаливо пред него. Червенината на лицето ѝ ту преминаваше, ту отново пламваше като леко облаче на утринното небе. Бе стиснала здраво ръцете си.

— Сериозно ли говорите?

Хюг се приближи до нея и внимателно сложи ръка на рамото ѝ.

Ди трепна и Хюг усети как дишането ѝ се учести.

— Разбира се, сериозно — каза той, — а сега побързайте. Ще ви чакам в автомобила. Само не се бавете.

Стаята за обличане беше празна, когато Ди влезе в нея. Тя си сложи набързо евтината шапка и скромното палтенце. Спря се за минутка, огледа мрачната стая с редицата увиснали на закачалката евтини палта и безредно нахвърляни остатъци от обета на продавачките. Навярно виждаше тази стая за последен път.

Но не за това мислеше Ди в тази минута. Очите ѝ, блеснали като звезди, не виждаха наоколо: те гледаха прекрасните чаровни картини

на бъдещето и устните ѝ шепнеха:

— Благодаря ти, Боже, за Хюг!

* * *

Пиха чай в градината на стара селска гостилница, където до масата им се червенееха в тревата сочни ягоди.

— Отдавна мечтая да късам ягодите от корена и да ям — тържествено каза Ди на Хюг.

Държеше се като дете.

— Вие сте нов Питър Пан^[1] — каза Хюг. — Навярно и след деветнадесетата си година няма да станете възрастна. Какво ще прави вашият баща през време на честите ви отсъствия?

Ди горчиво се засмя.

— Уверявам ви, че не е вярно — отговори тя, — всички грижи лежат върху ми. Струва ми се, че баща ми ме е смятал за възрастна от мига, в който съм проходила. Нямахме случай да се избави от дълговете си или да измами някого, без да се е опитал да ме научи на лъжи. А това няма нищо общо с образа на Питър Пан, нали? — Нейните големи очи бяха вторачени в него. — Опитвам се да забравя тези низости и мръсотии — продължаваше тя, — но струва ми се, че нещата, които искаме да забравим, са като калта, която, падайки, оставя следи. Струва ми се — завърши отчаяно, — че знам много неща, за които вие даже нямате представа.

Те седяха под едно буково дърво. През листата му проникваха лъчи. Хюг се излегна на земята, като покри очи с шапката си.

— Аз мисля, че не е толкова страшно — усмихна се той. — Хайде, кажете ми тези „ужасни неща“, за които нямам представа.

— Вие ми се подигравате — рече Ди.

Той се повдигна и седна; очите му полушеговито, полунежнo я гледаха.

— Не — каза той, — не се подигравам; усъмних се в наивната вяра на седемнадесетгодишно момиче в неопетнената невинност на един четиридесетгодишен мъж.

Ди събираше букет от маргаритки.

— Ако мъжете знаят за мръсотииите в живота, това не е фатално — каза тя бавно, — но при момичетата е съвсем различно: за съжаление наложи ми се да ги науча. Баща ми не обръщаше никакво внимание на това, което можеше да чуя, и на това с кого може да се срещна. Ще ви обясня защо не е хубаво едно момиче да знае много: мъжете губят интерес към него, престават да го почитат. Днес отново се убедих в това. Кохен за сетен път го потвърди. Без заобикалки той ми предложи да се разходя с него, а когато му обърнах гръб, защото се отвратих и уплаших, той ни най-малко не се смути: беше си наумил, че ще отида с него, изпрати ми бележка да чакам на посоченото място и ми съобщи, че заплатата ми ще бъде увеличена. Ето това исках да ви разкажа. Той знаеше, че съм беззащитна и че трябва да приема.

— Долен мерзавец! — каза Хюг.

Рицарското чувство, заглушено от дълбокия му егоизъм, заговори у него с нова сила.

— Всеки възпитан човек би се отнесъл към вас с уважение — разпалено каза той.

— Вашите думи ми доставят голямо удоволствие — рече Ди с мила усмивка. — Аз смятах, че трябва да ви кажа за Кохен, макар да се страхувах как ще реагирате. Но се притеснявах, че можете да научите от друг.

— Бъдете спокойна, никому не бих повярвал и смятам, че Кохен не заслужава внимание — отвърна Хюг.

Те стояха няколко минути мълчаливи, загледани в осеяната с маргаритки трева. После Ди промълви:

— Кажете ми, стоят ли още на статива у вас нотите на „Кармен“ и чул ли е някой песента ми оная сутрин?

— Арията на Кармен завинаги ще остане в паметта ми — каза Хюг.

Ди гледаше право пред себе си залятата от слънце равнина.

Сърцето ѝ биеше лудо. Какво се бе случило в онова чудесно утро? Защо само при спомена за него и досега тя чувствуваше слабост по цялото си тяло? Нищо не бе станало, освен танц, песен, шепнешком произнесени думи — и защо споменът изпълваше дните ѝ с щастие и с несъзнателна, но дълбока тъга по оная нощ? Сега обаче тя изпитваше спокойствие.

— Какво ще работя? — внезапно попита тя, но пред очите ѝ все още беше образът на Кармен.

— Не искате ли да учите пеене? — попита той.

— Винаги съм мечтала — разпалено рече Ди. — Но ще имам ли възможност? Преди всичко имам ли глас? И после — това ще струва много пари... — Усмивка премина по устните ѝ. — Не, за мене това е недостъпно. Аз трябва да се занимавам с нещо друго, необходимо е да изкарвам прехраната си.

— Ще ви заведа при моята сестра — рече Хюг решително. — Тя има нужда от секретар. По този начин ще печелите пари, които ще ви са нужни за уроците. А за уроци ще имате достатъчно време.

— Секретарка ли? — попита нерешително Ди. — Аз зная френски и италиански, но не мога да пиша на машина и не умея онова, което е необходимо за една секретарка.

— На Виолета е необходима повече компаньонка, отколкото секретарка — набързо изрече Хюг. Той не успя да сдържи усмивката си при мисълта, че сестра му, която живееше, заобиколена от дузина поклонници, и винаги се отнасяше с презрение към дружбата на жени, можеше да чувствава нужда от компаньонка. Не искаше Ди да бъде в средата, която заобикаляше сестра му, но, от друга страна, Виолета му бе задължена и той знаеше, че не ще откаже, ако се обърне към нея за съдействие. Той съзнаваше, че само Виолета го обича, ако въобще бе способна да обича. Той реши да я помоли да се погрижи за Ди, докато измисли нещо подходящо.

— Мисля, че Виолета ще ви хареса — каза на Ди. — Тя не е лоша и с нея се живее приятно.

— Много по-важно е ще отида ли аз у мисис Драйтън — каза страхливо Ди. — Как мислите вие?

Хюг я погледна, весело усмихнат.

— Получихте ли отговор? — попита той.

— Не — каза тя поруменяла. — Получих комплимент. От вас искам да чуя истината.

— След десетина минути вие ще го получите, имайте търпение и ме почакайте в автомобила. Драйтънови живеят на Саус стрийт. Ще минем тъкмо покрай тях. А ето го и самия него.

Ди видя, че Хюг се приближи към възслаб симпатичен джентълмен с цилиндър на главата.

Ди чу как се поздравиха.

— Здравей, приятелю Хюг! Какъв вятър те довя насам?

Вратата се отвори и двамата влязоха.

— Сигурно в будоара на Виолета има цяла колекция поклонници — каза Бовис Драйтън, намигвайки на Хюг, — ела у дома да изпием по чашка.

— Благодаря, но нямам време — отговори Хюг. — Трябва да видя непременно Виолета по работа.

— По работа ли? — разсмя се Бовис, откривайки белите си прекрасни зъби. — Това ми харесва. Ловя се на бас, че от раждането си до ден-днешен не сте го правили; пък и не мисля, че и тя е способна за това. Желая ви успех, Хюг, но мисля, че ще бъде от ваша страна суетен опит.

Хюг го остави и започна бързо да се изкачва по покритата с дебел килим стълба.

Той изпрати слугата да извика Виолета при него за минутка. Виолета се появи от будоара си.

— Какво се е случило, скъпи — запита тя, докосвайки леко устни до челото му.

Беше от ония жени, които не са красиви, но благодарение на необикновената изящност и грижливо подбрания тоалет правят особено впечатление.

Виолета сложи на рамото на Хюг бялата си красива, с хубав маникюр ръка.

— Каж ми истината — рече тя, — но най-напред ми дай цигара и знай, че заради тебе оставих удобното си кресло.

— Слушай — каза Хюг отсечено, подавайки ѝ табакерата си, — искам да те помоля за една услуга. Знам, че няма да ти е много приятно, но все пак се надявам, че заради мен ще го направиш. Обещавах ли да изпълниш молбата ми?

— Страшно тайнствено е — избърбори Виолета.

— Ще ти го разкажа — прекъсна я Хюг. — Спомняш си историята в игралния дом на Егхъм Кресънт. Там изненадаха Теди Уиндълсхъм, мисис Пирей, Форсайт и много други. Онази нощ и аз бях там, но не допуснах името ми да фигурира в тази афера. Знаеш колко са взискателни избирателите към своите избраници и не можех да допусна да ме намесят в скандала. Тъкмо преди това Гарън ми даде

твърдо обещание да ми осигури място в кабинета. И аз влязох оная нощ в стаята на едно момиче — само, за бога, не мисли нищо лошо, момичето не е замесено. И тя не само ми помогна да се скрия, но с риск на живота си ми посочи начин да се избавя от скандала. Сега това момиче е в много тежко положение и аз искам на свой ред да ѝ се отплатя. Не би ли я взела при себе си за компаньонка? Не, почакай минутка. Разбира се, знам, че нямаш нужда, но искам Диана Лестър да смята, че честно си припечелва прехраната, а в момента не се сецам за никого друго, към когото да се обърна. Ако го направиш, аз пък ще уредя работите ти с Линфилд — ще му платя всичко до стотинка. Съгласна ли си?

— Какво е това момиче? Защо си толкова заинтересован?! — учуди се Виолета. Очите ѝ, почти същите като на Хюг, но с повдигнати черни ресници, подигравателно се устремиха към него. Тя забеляза червенина по бузите му.

— Повярвай ми — рече той сърдито, — не съм влюбен, тя е почти дете. Но нима не разбираш, че човек може да иска да направи добро съвсем безкористно? Тя е самичка и без грош в джоба. Разбира се, възпитана е прилично, независимо от това, че ми е направила една огромна услуга. Искаш ли да ми помогнеш?

— Да — отговори Виолета; изведнъж изразът на лицето ѝ се смекчи. — Ще ти помогна, Хюг.

— Благодаря — радостно каза той, като я хвана за ръката. — Още днес ще оправя твоята работа. Безкрайно съм ти благодарен. Ще видиш, Диана има разкошен глас. Искам Линески да ѝ предава уроци по пеене. Постои тук една минутка. Диана ме чака в автомобила, ще я доведе веднага.

От прага на вратата той отново се върна.

— Моля те, Ви — каза съвсем по момчешки, — бъди мила с нея. И се погрижи за тоалета ѝ и за другото. Надявам се на теб.

„Ето какво доживяхме — помисли Виолета, очаквайки завръщането на брат си. — Хюг е способен на екстравагантности. Моли ме да бъда мила с едно момиче и да се погрижа за тоалета ѝ. Много забавно! Навярно е влюбен“ — неочаквано реши Виолета. Но щом като видя Ди и Хюг, отхвърли подозренията си.

Виолета напълно оправда надеждите на Хюг и много любезно прие Ди.

— Да отидем да прием чай — каза тя. — Ще ви запозная с моите гости... Брат ми казва, че пеете! Аз обичам музиката, а най-много пеенето. Ако можех да помоля за нещо боговете, струва ми се, че бих желала да ме дарят с глас.

Тя ги въведе в прекрасно наредена стая, пълна с цветя. Хюг познаваше почти всички присъстващи; след минута той потъна във водовъртежа на разговорите и беше в отлично настроение.

Ви се отнесе много мило с Диана; Хюг бе крайно доволен, че имаше възможност да се отплати на Ди, като се погрижи за нея.

Той я потърси с поглед. Бе седнала в едно кресло, а в краката ѝ, на пухена възглавка, седеше Лансинг, много мил младеж; разговаряха весело и се забавляваха. Хюг чу как Лансинг каза на Ди:

— Трябва да ми разрешите, мила Диана, да ви науча да карате автомобил. Ще ми позволите, нали?

Лансинг, както се виждаше, бе увлечен от Диана и това явно ѝ доставяше удоволствие.

— Ще ви предложа загадка, Ланс — обърна се към него една от дамите, но Виолета засмяно я прекъсна:

— Оставете децата, нека играят.

— Ние не обръщаме внимание на вашите подигравки — весело каза Лансинг, — те са чиста завист към нашата свобода и непорочност.

Хюг забеляза как Диана поруменя в отговор на комплимент от страна на Лансинг и в тази минута той почувствува завист към младостта му, към яркия блясък на косите му, към неговата жизнерадост.

И разбра защо през няколкото минути, откак изчезна Ди, не го напущаше безпокойството и бе развалил настроението си.

Той разбра, че обича Ди.

---

[1] Питър Пан — герой в английските приказки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА VIII

ЗАГАДКАТА НА СЪРЦЕТО

— Но това не се нарича компаньонка, скъпа мисис Драйтън — каза тъжно Ди.

Тя седеше с притисната към гърдите си дантелена възглавничка, а Виолета Драйтън, в удивително яркочервен пеньоар, със скръстени зад глава ръце, седеше на края на нейното легло.

— Нямаме власт над болестите — каза разсеяно Виолета.

— Но аз се чувствавам добре и бих могла да стана, ако не беше забраната на този отвратителен доктор — каза живо Ди. — Когато му го казах тази сутрин, той само се усмихна добродушно и спомена нещо за болестта. Започна с туй, че съм била бедна, че даже не съм чувала за такава болест. Въобще бедните не подозирали за съществуването ѝ. Уверена съм, че младите лекари го предписват на всичките си пациенти; това ги избавя от много грижи, а, от друга страна, увеличава доходите им.

Виолета се засмя.

— Изглеждате по-весела, мила Ди — каза тя, — и се радвайте, че сте тъй хубава. За много жени това е тежко изпитание. А вие с вашите разбъркани къдрици, тънки ръце и нежна шия приличате на деветгодишно момиченце. Знаете ли, Хюг иска да дойде да пие чай с нас.

Сърцето на Виолета се сви, когато видя, че подозренията ѝ се потвърждават. При името на Хюг червенина нахлу по страните на Ди, очите ѝ загубиха скромното си изражение и силно заблестяха. Виолета стана и се приближи до огледалото.

„Докъде може да доведе това“ — се питаше Ви. Тя почна да приглажда меките си тънки коси; огледалото отразяваше неспокойния ѝ поглед. „Докъде може да доведе това?“

И изведнъж взе решение.

— Разбира се, вие знаете, Ди — почна тя, но в този миг се почука на вратата.

— Да — отговори тя, без да знае беше ли доволна или не, че неволно отложи признанието, което смяташе да направи.

Чу мъжки глас:

— Скъпа Ви, необходима сте ми за минутка.

Ви излезе.

— Слушай — обърна се умолително към нея Бевис, — ти знаеш, Ви, че рядко те безпокоя, нали? Но сега е много важно. Поканих за закуска един французин и жена му. Имаме обща работа и интереси. Знаеш, че е влиятелен човек, а аз, като шеф на Конния клуб, съм длъжен да го приема. Ще се съ согласиш ли да отложиш всичко друго и да дойдеш с нас в ресторанта в ролята на домакиня? Моля те.

Виолета погледна мъжа си и се засмя.

— Значи и за мене се намери роля — весело каза тя, — макар и чисто декоративна.

Неговото и без това червено лице почервеня още по-силно. Като всички глупави хора, той беше много злопамятен. Всяка бележка, която нямаше отношение към надбягванията, кучетата и лова — единствените неща, за които можеше да поддържа разговор — предизвикваше у него подозрение.

— Ако се колебаеш... — промърмори той.

Виолета отново се засмя.

— Разбира се, ще дойда с тебе, Бевис — набързо изрече тя.

Неговото лице веднага се проясни.

— Много мило от твоя страна. Знаеш ли, Ви, облечи се с най-шикозния си тоалет. Разбираш?...

Тя разбираше всичко добре. Но леката усмивка на устните ѝ, докато се обличаше, не беше много весела.

През целия си съпружески живот в очите на Бевис тя нямаше друго значение, освен на ценен трофей. Той се беше оженил за нея заради туй, че сред девиците, които бяха дебютирали през тази година в обществото, тъкмо тя имаше най-голям успех.

Тя го обичаше. Неговата сдържаност сметна за мълчаливо обожание, необикновената му обич към спорта — за чисто английска мъжественост, неговата несръчност — за недостатъчно познаване на жената. Но през сватбеното им пътешествие той показа истинското си лице: напи се и я остави сама цели шест дни заради някакви надбягвания.

Да обладава Виолета за него означаваше да притежава още един ценен трофей. Тя не играеше важна роля в неговия живот и в брака той виждаше само ново доказателство за своята ловкост.

Виолета продължаваше да го обича, докато беше живо детето им. С неговата ранна смърт угасна и любовта ѝ към Бевис.

И сега, обличайки с помощта на слугинята разкошната си парижка рокля, Виолета прекрасно знаеше, че Бевис искаше присъствието ѝ, само за да я покаже и след като я похвали, ще престане да се интересува за нея самата и ролята, която ще играе в обществото на тия скромни французи. Но все пак тя признаваше на мъжа си положителните му качества: той беше щедър и никога не задаваше излишни въпроси.

Като се облече, тя отиде да се сбогува с Ди и отново си спомни за признанието, което се готвеше да направи. Спускайки се по стълбите, си помисли: „Днес непременно ще трябва да говоря за това с Диана“.

На Хил стрийт тя срещна Хюг, който весело ѝ махна с ръка. В светлината Виолета забеляза, че той е смутен и разстроен: „Нима действително е влюбен в Ди? Ако не е истина, защо винаги когато ги видя заедно, се притеснявам?“.

Виолета не се решаваше да го заговори. И не защото се боеше от него — не, тя се страхуваше да не предизвика чувствата му. Че Ди обича Хюг, не се съмняваше. Но тя го приемаше за обикновено момичешко обожание на знаменитостите, после тя самата толкова обичаше Хюг, тъй се гордееше с него, че отношението на Ди ѝ се струваше много естествено. В нейните очи Ди беше още дете.

На закуската тя много говори и много се смя. Беше очарователна, блестяща, но лекото безпокойство не я напусна през цялото време. Тя не можеше да се освободи от него. Пред нея беше постоянно лицето на Хюг и неговият съсредоточен поглед.

В последно време Хюг беше загубил свойствената си добродушна веселост. Но когато тя го питаше не е ли болен, той отговаряше, че има много работа и че този сезон бил за него страшно уморителен. Много вежливо, но и много решително отклоняваше нейните тенденциозни въпроси.

И при мисълта, че цялото лондонско общество наскоро щеше да се разпилее, тя въздъхна облекчено. Предполагаше, че ще вземе Ди със себе си в Блеравън. Хюг, тя знаеше, ще бъде зает цели два месеца по

разни други места. И пак помисли, че може би е много глупаво от нейна страна да придава на всичко това толкова голямо значение. Скоро Хюг и Ди ще бъдат разделени за дълго време. Хюг ще забрави временното си увлечение — искаше ѝ се да вярва, че от негова страна просто е едно увлечение — а Ди ще изостави предмета на своето обожание. Сред спортните приятели на Бевис, поканени от нея в Блеравън, имаше няколко младежи; между тях и младият Лансинг, който прояви голямо внимание към Ди преди внезапното заболяване да я повали на легло.

Тази болест на Ди бе резултат от времето, прекарано в магазина, когато трябваше да работи много, да спи малко и да се храни недостатъчно. Докторът, когото Ди тъй ненавиждаше, бе поставил веднага диагнозата на болестта ѝ.

— Мис Лестър цял живот ще страда от дробовете си, ако веднага не вземе сериозни мерки — каза той на Виолета. — Нееднократно се е простудявала, а като се прибави и лошият въздух в оня магазин...

Най-тежко за Ди сега беше, че не може честно да си изкарва прехраната. До заболяването си тя настояваше съвестно да изпълнява задълженията си, които Ви с всички сили се стараяше да измисля. Когато говореше за това с брат си, той ѝ казваше, че по-късно ще даде на Ди друга работа, но засега нека тя не я лишава от своето покровителство.

Хюг ги посещаваше рядко, но Ви забеляза, че той никога не идваше по времето, когато Диана можеше да не бъде вкъщи; два пъти даже се бяха срещнали на места, където обикновено той не се показваше.

Виолета опитваше да се откъсне от мислите си. Към гостите си се обърна със закачлив въпрос. Бевис в тази минута канеше мосю и мадам Ла Вил да се разходят с тях в Ракелаг. И Виолета неохотно трябваше да приеме тази разходка, макар и да не я напускаше мисълта, че Хюг бе обещал тъкмо по това време да пие чай с нея и с Ди.

* * *

Когато Виолета излезе, Ди продължаваше да лежи спокойно. За пръв път в живота ѝ я глезеха и това ѝ бе приятно. Тя обичаше

удобството и спокойствието на малката си стаичка. Тишината вкъщи укрепваше нервите ѝ.

Слънчеви лъчи падаха върху вазата с бели карамфили; опияняващият им аромат изпълваше стаята. От гърдите на Ди се изтръгна блажена въздишка.

Слугинята донесе закуска. После Ди взе лекарство, леко задряма и... после ще дойде Хюг.

Чувството ѝ към Хюг вече не беше тайна за нея. Тя разбра истината и тази истина изпълваше дните и нощите ѝ с радост, на която не можеха да повлияят никакви външни събития. Сред всекидневните впечатления и разговори тази мисъл не я напускаше. Тя бе затворена в душата ѝ като безценно съкровище и гореше в нея като звезда на далечно нощно небе.

„Това е любов“ — шепнеше Ди и само тая дума спираше дъха ѝ, караше я да тръпне.

Ди бе чела много за любовта, но малко знаеше за нея. И любовта я беше направила малко дете, което не познава силата и могъществото на това чувство и неговите сладки дарове. И този трепет ѝ се струваше тайна, която не можеше да признае никому, даже и на любимия.

Когато Хюг я хващаше за ръка или случайно се докосваше до нея, или чуеше гласа му, сладък възторг заливаше сърцето ѝ, струваше ѝ се, че губи съзнание. Не можеше и през ум да ѝ мине, че Хюг я обича. За нея той беше божество!

Щом привърши със закуската, Ди стана от леглото, взе вазата с карамфилите и я постави на масата до кревата. Почна да прережда букета, вдишвайки с възторг упоителния аромат на цветята.

Тя взе стрък бял карамфил и го закичи в косата си. Хюг я завари точно в този миг. Тя бързо се обърна към него, цветето падна и се пръсна в пазвата ѝ.

— Кармен в бели цветя! — каза Хюг. Той приближи до малката масичка и хвана Диана за ръката.

Срамежливост, каквато винаги я обхващаше пред Хюг, заля лицето на Диана.

— Много сте мълчалива, малка лейди — каза мило Хюг. — Да не ви боли глава?

— Не, не — бързо отговори Ди.

Хюг сложи на масичката вързоп книги и кутия бонбони.

— Бих искал да ви зарадвам — каза той.

— Ще заповядайте ли да развържа пакета на госпожицата? — запита Луиз от вратата на съседната стая.

Старата Луиз знаеше своите задължения и ревностно ги изпълняваше. Тя бе привързана към Хюг още от детинството му, а малката лейди много ѝ харесваше.

Хюг се отказа от помощта ѝ, тъй като Ди сама му помогна да пререже лентата, с която беше завързан пакетът. Пръстите им се срещнаха.

— Готово — каза Ди задъхано, когато откри „Бялата птичка“ от Бари, редом с една стихосбирка и кутията шоколадови бонбони.

— Мога ли да запуша? — попита Хюг.

— Моля — отговори Ди, — позволете и на мен.

Той се засмя и ѝ протегна изящната си златна запалка.

— Сега се чувствавам удобно и съвсем като у дома — каза Диана, пускайки дълга струя дим.

Хюг мигновено си представи колко хубаво би било, ако думите на Ди бяха истина. С усилие на волята той взе твърдо решение, което — страхувайки се да не промени — побърза да съобщи на Ди.

— След една седмица заминавам.

Забеляза, че червенината заля лицето ѝ и сърцето му болезнено се сви. Но в дълбочината на душата си изпитваше гореща радост от реакцията ѝ.

— Ще заминете — машинално повтори Ди. Тя се мъчеше да се усмихне.

— Не знам още къде — в Шотландия ли или в Норвегия — продължи той.

— Мисис Драйтън ще ме вземе със себе си в Шотландия — каза Ди. В гласа ѝ звучеше трогателна нотка. — Не можете ли и вие да дойдете в Блеравън?

Той не можеше да откаже поканата, която му отправяха големите ѝ сини очи.

— Не би било лошо — неопределено отговори той.

— Как ме изплашихте, помислих, че наистина ще заминете.

У него пламна лудо желание да знае, че това не ѝ е съвсем безразлично. Той жадуваше, като всеки влюбен, да чуе признание, което любовта прави още по-мъчно.

Старата Луиз внесе чайните прибори.

— Сама ще наляя — каза Ди.

Луиз остана в стаята. Шеговито и със смях те пиеха чая. Изядени бяха последните сандвичи и пирожки и Луиз вдигна приборите.

— За пръв път в живота си боледувам в комфорт — каза Ди. — По-рано, когато живеехме под наем, бях мъчителна тежест за всички. Дори не можете да си представите колко съм щастлива, че постоянно се грижат за мен. — Тя спря за минутка. — И за всичко това съм задължена на вас.

Ни Диана, ни Хюг можеха да кажат чия ръка се протегна първа, но те седнаха със стиснати ръце и това съприкосновение им доставяше неизказана радост.

— Не ви ли е студено? — загрижено я запита Хюг.

— Не — отговори Ди, която съзнаваше, че не от студ бяха тръпките, които минаваха по нея.

Луиз дремеше в креслото. В стаята цареше полумрак. Дългият горещ ден завършваше и лек вечерен ветреца разклащаше цветята край прозореца. В парка Лен шумът постепенно замираще.

— Не, студено ви е — настойчиво каза Хюг. — Позволете ми да ви покрия или да затворя прозореца.

Магическата сила от съприкосновението на Хюг лиши Ди от свойствената ѝ сдържаност.

Тя беше още много слаба от болестта, млада и съвсем неопитна в любовта.

— О, не си отивайте, не ми пускайте ръката — развълнувано извика тя. — Не ми е студено. Треперя, защото вие сте тъй близко до мене.

Той я погледна. Лицето ѝ беше преbledняло, по устните ѝ минаваха тръпки.

— Ди — каза той, — за бога, не ми говорете така. Аз...

— Хюг, о, Хюг, не ми се сърдете — шепнеше тя. — Не исках да ви обидя... — Сълзите ѝ закапаха по ключените им още ръце, тя изтегли своята и скри очите си.

Хюг стана. Той направи последно усилие да се овладее. Ди вдигна към него малкото си, мокро от сълзи личице.

— Не си тръгвайте така... сърдит — продължаваше тя.

Той бързо се обърна.

— Да се сърдя? — Погледна очите ѝ, които го викаха и молеха за целувка.

Любовта като могъщ поток я заля. Тя отхвърли своята срамежливост, страха си, забрави всичко, освен това, че той е близко тук, до самата нея. Ди загуби представа за времето, за мястото, за обичайните условности и се отдаде изцяло на порива на сърцето си.

— Хюг — задъхано произнесе тя.

Той я прегърна, сложи главата ѝ на рамото си и като смъртно жаден човек се впи в нейните устни.

На Ди ѝ се стори, че това е краят, че в тази целувка му отдава последния си дъх. Тя се почувствува слаба и малка, подхваната от вихъра на страстта. Силите ѝ я напуснаха, сърцето ѝ заби лудо, сякаш се мъчеше да изскочи от гърдите ѝ.

Но ето, почувствува, че е свободна.

Падна върху възглавницата — безсилна, но много щастлива, за да говори.

Хюг стоеше, коленичил до кревата ѝ; тя бе сложила ръка на черната му коса. И двамата мълчаха. Най-после Ди каза:

— Не знаех и не предполагах, че е възможно да ме харесвате.

— Да ви харесвам! — повтори той горчиво. — Аз ви обичам лудо, Ди, и се измъчвам. Зная, че съм виновен. Ди, кълна ви се, че се борих. Моля ви, повярвайте ми. Исках да замина, да се махна от вас, но не намерих сили да се противопоставя на желанието да ви видя за последен път и затова дойдох...

— О, ако не бяхте дошли! — Ди се повдигна и хвана с двете си ръце лицето му. — Не разбирам вашата вина — каза тя, — но аз нищо не искам да знам, освен това, че ме обичате. Повторете ми го още веднъж! Искам пак да го чуя от вас.

Тази страст отново запали у него порива. Той скочи и я хвана за ръцете.

— Вашето сърце бие под ръцете ми — каза тихо и устните му едва докосваха нейната шия. — Нима не чувствувате как ви обичам, колко много ви обичам!

В коридора се чу гласът на Виолета. Задъхана, тя влезе в стаята.

— Хюг, отдавна ли си тук? — запита тя.

— Дойдох за чая — отвърна брат ѝ.

Виолета погледна Ди.

— Ди има много изморен вид — каза тя. — Мисля, че е по-добре да си отидеш.

Тя внимателно проследи тяхното прощаване. Но нищо не забеляза, освен обикновеното ръкостискане, нищо не чу, освен обикновените думи на сбогуване. Погледът, който Хюг хвърли на устните на Ди, неговото страстно ръкостискане останаха незабелязани от нея.

Когато си отиде, Виолета седна в креслото, което той току-що бе напуснал.

— Бедният Хюг — каза тя неочаквано, — какъв разстроен вид имаше днес. Мисля, че понякога се чувства не особено добре, макар и да се старае да не го показва.

Тя спря и зачака. Ди мълчеше, замаяна от преживяното.

— Разбира се, вие знаете, че той е женен — продължаваше Виолета.

— Кой? — запита Ди, която чувствуваше, че от нея чакат да каже нещо. Почти не слушаше думите на Виолета.

— Разбира се, Хюг — отговори Виолета. — Преди шестнадесет години се ожени за лейди Хермиън Фарел. Много години, откак са разделени, но Хермиън не иска да му даде развод. Тя е католичка. Тъй че бедният Хюг едновременно е и свободен, и свързан. Голямо нещастие, нали?

ГЛАВА ІХ

СПОМЕНИ

Ди лежеше съвсем тихо в тъмнината и слушаше как часовникът удари дванадесет, после един, два; скоро щеше да изгрее слънце и целият свят да засияе в нова красота.

На Ди всичко беше ясно; всичките полунамеквания, всичките недомлъвки на Виолета: Хюг е женен и никога нямаше да бъде свободен, а ако би могло да стане някое чудо, разводът би погубил кариерата му.

„Трябва да надмогна чувствата си — повтаряше си отново и отново Ди. — Ще престана кога да е да се измъчвам — след година няма вече тъй да страдам — само не трябва повече да го виждам.“

Все едно тя беше твърдо уверена: на всичко трябва да сложи край. Въпреки младостта си, тя беше усвоила много житейски правила и първото от тях гласеше: „Не се старай да спечелиш оня, който принадлежи на друга“.

Тя отметна от лицето си гъстия кичур коса и седна на кревата, като обхвана с ръце коленете си.

Трябваше да се махне оттук, да избегне възможността да среща Хюг. „Ако го видя отново, няма да имам сили да се махна“ — казваше си тя.

При спомена за вчерашния ден потрепери; опита се да забрави, да не мисли за неговата целувка, за страшното могъщество на прегръдката му, но беше извън силите ѝ. Без да се гледа на отчаянието ѝ, на мъката ѝ от предстоящото самоотричане, споменът сладко душеше сърцето ѝ.

Тя падна в леглото и скри лице във възглавницата. „О, Хюг, Хюг! — шепнеше. — Не мога да се откажа от тебе, искам те, страшно те искам!“

Младостта увеличаваше силата на страданието ѝ. Ди беше тъй неопитна, тъй се губеше в непознатите чувства, че възторгът и горчивото страдание вървяха, изглежда, ръка за ръка.

Безсилна, тя лежеше, загледана в мрачното пространство пред себе си, с още неизсъхнали от сълзите очи.

Тънка ивица светлина проникваше през черните щори — започваше новият ден.

„Ден, който трябва някак да се изживее — с тъга помисли Ди. — Дълъг ден, през който ще ми се наложи да се преструвам на весела и да скривам от всички сърдечната си мъка; а после ще дойде нощта и ще остана сама със спомените си. И такъв ще бъде моят живот дълги години. Да си спомням, обречена на жалко съществуване — ето моята съдба.“

Стаята се изпълни със светлина, почнаха да изпъкват контурите на отделните предмети. През същия отвор на завесата, през който проникна утринната светлина, влезе и слънчев лъч, който падна върху вазата с карамфилите до кревата на Ди.

Тя погледна цветята. Стояха на същото място, както вчера, но тогава с нея беше Хюг... Той бе докосвал цветята, бе дишал от аромата им!

Горещи сълзи отново се показаха на нейните очи. Ди скри лице в букета карамфили и горчииво заплака.

ГЛАВА X

ПРИЗНАНИЕ

Хюг отиваше вкъщи. В безсилна злоба той се проклинаше и презираше. Но едновременно с гнева и злобата, в дълбочината на душата му се топеше радост, радост, която той се страхуваше да признае на самия себе си.

Този ден беше поканен на обяд, но в момента изпитваше към всички хора най-силно отвращение: искаше му се да бъде сам. Заповяда на Том да съобщава на всички, че неочаквано са го извикали извън града.

Горещината, разляла се из препълнените с хора улици, му се струваше тежка. Тя стоеше над уморените пешеходци, над непрекъснатото движещия се поток коли и автомобили.

Хюг отключи вратата на апартамента си и безшумно влезе в гостната.

Една мъжка фигура се надигна от креслото: беше Уиндълсхъм. Хюг почувствува досада — искаше му се да бъде съвсем сам!

— Ало — каза той, като се стараяше да придаде на гласа си съвсем дружелюбен тон.

— Ало — повтори Уиндълсхъм. В неговия глас нямаше обикновената звучност. — Аз зная, че трябва да излизаш, но няма да те задържам. Дошъл съм само за един съвет.

Той беше по-млад колега на Хюг от Итън. Между тях имаше разлика от шест години.

— Сега съм много затруднен — добави Уиндълсхъм. — Искам да скъсам със Сесил, но нямам достатъчно мъжество. Може би ще ме сметнеш за подлец, но по моему по-голяма подлост е да се откажеш от жената, която обичаш и която знаеш, че те обича, отколкото да скъсаш с тази, на която си обещал да се ожениш, но която не обичаш. Каж ми откровено твоето мнение!

Хюг го погледна тъжно.

— Коя е тази другата? — запита той.

Червенина заля лицето на Уиндълсхъм.

— Тя е гувернантка, служи у Гортънови. Там се и запознах с нея; помага на господарката си да налива чай.

Хюг се усмихна.

— Защо се усмихваш? — сърдито запита Уиндълсхъм.

— Смея се не на тебе — отговори Хюг, — а над смешните условности в нашия живот. Точно днес ти се обръщаш към мене за съвет! Това е смешно и трогателно...

— Какво се е случило? Какво искаш да ми кажеш? — запита изплашено Уиндълсхъм.

— Теди, ти помниш мисис Лестър, онова момиче, което срещнахме в Егхъм Кресънт? — каза набързо той. — Помогна ми да се изкопча тогава и спаси доброто ми име. Тя беше в съседната стая, когато на сутринта ти дойде при мен. А сега се смея, че си дошъл за съвет, когато моето положение е точно аналогично на твоето. Обичаш една, а трябва да принадлежиш на друга. Ако не считаш за щастливо стечение на обстоятелствата, че не си свързан с нея, то би било повторение на моята собствена история. Аз обичам Диана Лестър, а Хермиън, както добре знаеш, никога не ще се съгласи доброволно да ми върне свободата.

Уиндълсхъм седеше, забил поглед в пода. Най-после повдигна глава.

— Но аз обичам моето малко момиче — каза той недоволно.

— А ти считаш, че моето отношение към Диана е някакво друго?

— Не исках да те засегна — рече Уиндълсхъм, — но това момиче — то е съвсем дете, а преди нея, през пролетта, бе тази Цинтия Ревел, пълна нейна противоположност... — Той сконфузено замълча.

Обърнат към прозореца, Хюг стоеше неподвижен.

— Знам, че мога да ти се сторя неделикатен — каза Теди с отчаян глас, — но ти трябва да се съгласиш, Хюг...

Хюг бързо се обърна.

— Да, разбира се, трябва да се съглася, че в моя живот имаше и други жени, освен Диана. Мислиш ли, че съм забравил? Може би съм желал да забравя, но това не е в моята власт. Искаш да кажеш, че не мислиш, че наистина обичам Диана, като ми намекваш за пропастта, която лежи между нея и Цинтия Ревел. Да, между тях има дълбока пропаст и аз безкрайно много се радвам от това. Все ми е едно дали ми

вярваш или не, но искам да ти кажа, че досега не знаех истинското значение на тая дума. Аз съм лъгал, когато съм я употребявал по отношение на други жени. Любовта за мене е била симптом на обладанието, симптом на бурната страст, при смяната на които бързо идваше умората и скуката. Ето до какъв резултат ме доведоха всички жени, които ми се клеяха досега в любов. Хермиън се омъжи за мене заради парите, а когато видях, че не са много, тя призна, че са я измамили. Аз пък се ожених за нея заради прекрасната ѝ външност, и когато видях, че нейната хладина идва не от темперамента, а е резултат на нейната суха пресметливост, също се отдръпнах: и дамата сме били сключили неизгодна сделка, и двамата се разкаяхме. Оттогава всички жени, които влизаха в моя живот, сключваха с мене една или друга сделка. Безкористно никоя не даваше нищо.

И изведнъж срещам Диана. От първата минута тя прояви своето безкористие; тя не чакаше награда за постъпката си. Даже когато я срещнах в магазина — болна, измъчена, даже и тогава не приемаше моята услуга, без с нещо да ми се отплати за нея. Кълна ти се, Уиндълсхъм, много се борих с чувствата си.

Ти спомена за младостта на Диана едва ли не като аргумент, който е предизвикал любовта ми към нея. Нима мислиш, че макар и за минута аз съм забравил разликата в годините между нас? Мислиш ли, че не съм си казал хиляди пъти: когато тя ще е още млада, аз ще съм старец. Повтарям ти, аз се борих, старах се да преодолея това чувство, но то ме победи. Сега тръгвам. Аз...

— А бъдещето ти, министерският ти пост! — извика Уиндълсхъм.

Хюг пак се засмя.

— Какво значи властта, могъществото, богатството, ако любимата жена ти е недостъпна.

Хюг стоеше до масата. Лампата силно осветяваше неговото лице.

— Сега ще замина — продължаваше той много тихо. — Но преди всичко искам да се погрижа за бъдещето на Диана; мисля, че Виолета ще ми помогне в това. Струва ми се, че тя се досеща за всичко и ме съжалява. Как само да наредя всичко?

Уиндълсхъм гледаше Хюг.

— Ти имаш измъчен вид — съчувствено му каза той и не можа да не прибави: — Но въпреки това си много красив.

На Теди се струваше, че вижда пред себе си един друг Хюг: с лице, на което липсваше скуката, а в очите му не играеше лошият пламък на подигравката; въпреки умората и бледността, Хюг изглеждаше свършено подмладен.

— Искам да те помоля нещо — изведнъж каза Картън. — Навестявай от време на време Диана и ми пиши за нея.

— Това ти обещавам — искрено отговори Уиндълсхъм.

— Колкото се касае до твоята работа — продължи Хюг, — то заклевам те — не се свързвай. Ти нямаш право да правиш това ни по отношение на себе си, ни по отношение на нея. Колкото и да те осъждат, че нарушаваш думата си, не обръщай внимание. По-добре да се подложиш на мъки, отколкото да понесеш презрението на една жена, която си излъгал. Кажй цялата истина на Сесил, бъди откровен с нея и после се ожени за момичето, което обичаш; бъди щастлив с нея, стари приятелю.

— Бих желал и вие да бъдете щастливи — каза другият.

— Аз съм извършил непоправима грешка — отговори Хюг — и съм получил заслуженото, както оня играч, който е почнал игра с фалшиви пари. В дълбочината на душата на всеки мъж живее вярата, че той ще срещне в живота си оная единствена жена, която му е определена от съдбата. Но ако той, уморен от очакване или по друга, още по-неоснователна причина, задуши в себе си тази вяра, ще понесе по-късно заслуженото наказание. — Неговият глас отпадна. — Но когато от това страда и друг човек, когато и той трябва да участвува в разплатата — то тогава идва непоносимо тежкото — завърши Хюг.

Уиндълсхъм приближи до него.

— Много ми е жал за тебе, Хюг. Мъчно ми е, че именно на тебе се случи да страдаш. Аз... за мене това, което става, не би имало такова значение. Но откак срещнах моята любима, и аз се измених. Заряхах картите и пиенето. Тя ми повлия, без да ме упрекне, и във всичко ми се довери. Колко странно! Срещнах я на другия ден след историята в игралния дом. Сега, Хюг, аз си отивам. Разбира се, че ще изпълня твоята молба относно Диана и редовно ще ти пиша всичко за нея. Но надявам се, че преди тръгването ти ще мога да те видя още веднъж. Трябва да ми кажеш точно кога ще заминеш. А сега лека нощ, Хюг.

Хюг слушаше как Теди слиза по стълбата. Затвори входната врата — остана сам. Той огледа стаята, която сега му се стори някак чудна. Но разбра, че промяна имаше не в стаята, а в самия него. В тази същата стая преди няколко месеца седеше до Диана; тогава тя беше една от многото жени, една от ония, които леко завоюваше.

При тази мисъл кръв нахлу в лицето му; каква низост беше да мисли по такъв начин за нея, която сега издигаше тъй високо.

Остра болка прониза спомена му за нейната прямота, за невинността ѝ и за дълбоката ѝ вяра в него. Хюг разбра най-послед истината на живота. Той разби високата стена, издигната от егоизма му и циничния възглед за нещата, а това му помогна да открие истината. Сега той дълбоко презираше себе си за предишното си отношение към живота, за големите си слабости.

И така, той искаше да види Диана за последен път, тъй като считаше себе си достатъчно силен, за да не ѝ покаже своите чувства. Но при първата крачка от нейна страна бе разсипал по ветровете всичките си принципи, бе забравил всички обещания, дадени на самия себе си.

Седеше на кушетката с отпусната на ръцете глава и ровеше възбудено гъстите си коси. Той не предполагаше, че Диана го обича, не считаше това за възможно. Мечтите го завладяха, изгониха мислите за собствената му низост и го изпълниха с радост и възторг.

Мислено той си представи Ди тук, до него, негова жена.

— Ди — със затаен дъх прошепна той. Хюг произнесе това име, за да чуе звука му в тишината на стаята.

Стъмни се, в ъглите се настани мрак; на масата гореше лампа под черен абажур.

— Ди — отново повтори Хюг.

Ако Уиндълсхъм беше видял сега лицето на Хюг, то веднага би забелязал печата, който му бе сложила любовта. Картън изглеждаше съвсем друг човек.

На вратата силно почука пощальонът. След минута Том влезе с цяла връзка писма.

Хюг разсеяно ги разгъна. Бяха покани, голяма част приятелски бележки от Гарън. Най-отдолу лежеше едно писмо от жена му.

Хюг бързо го распечата. Беше нова молба за пари. С презрително възклицание хвърли листа настрана, но веднага го повдигна и отново

прочете. Беше кратко.

„Драги Хюг!

За мое голямо съжаление съм принудена да Ви моля за увеличение на месечната ми издръжка. Не мога да издържам Хай Гров с парите, които Вие ми давате. Не ще ли бъдете тъй добър да съобщите на своя довереник да ги даде на Рел и Сангър или направо на мене. До осемнадесети ще бъда в Лондон. Чувах, че ви очаква голямата чест да станете министър. Предварително Ви поздравявам.

Ваша Х.“

Той сгъна писмото в джоба и без да каже ни дума на очакващия заповеди Том, бързо излезе от стаята и се спусна по стълбата.

Ако Хермиън иска пари, тя ще ги получи, той ще ѝ предложи по-голяма сума за свободата си като предварително условие и тогава всичко ще бъде наред.

Той се усмихна весело, скачайки по стълбата.

Старият слуга учудено го погледна.

— Да, лейди е у дома, но...

— Моля ви се, кажете на лейди Хермиън, че искам да я видя по важна работа — каза Хюг, влизайки в хола.

Той чакаше нетърпеливо в малката гостна.

Римска красавица му се усмихваше от картината с мъртвешка усмивка. Помисли, че тя би могла спокойно да се смята за една от бабите на неговата жена. Не можеше да се задържи на едно място. Поиска му се да запуши. Вратата се отвори и влезе неговата жена.

— Вие ли сте, Хюг — каза тя, — съвсем неочаквано.

— О, не се старайте да бъдете любезна — каза Хюг отсечено. — Слушайте, Хермиън, получих вашето писмо с молба за увеличаване на парите и съм...

— Моята сегашна издръжка е толкова малка — разтегнато изрече лейди Хермиън.

Лицето на Хюг побледня.

— Но моето положение е нетърпимо — каза той студено. — Искам да ви помогна, но само ако и вие ми помогнете.

— Какво искате да кажете?

Неочаквано я хвана за ръката.

— Хермиън — хрипливо каза той. — За бога, върнете ми свободата. Кълна ви се, че никакво петно не ще лежи на репутацията ви и че двойно ще увеличи издръжката. Дълги години не повдигах този въпрос, но сега ви моля да изпълните моята молба.

— Никога — промълви Хермиън и бледното ѝ лице се покри с червенина. — Веднъж вече ви казах, че не ще наруша предписанията на църквата и ще удържа думата си. Разбирам, че отново сте се увлекли по някоя жена, че сте съсипали живота ѝ и че тя ви моли да се ожените за нея. Аз съжалявам тази нещастница, която е повярвала на вашите лекомислени обещания, но не ще наруша думата си. Ако това е единствената причина, заради която сте дошли, посещението ви е свършено излишно.

Хюг стоеше вече до вратата.

— Да, единствената — каза той, — но в такъв случай и вашата молба ще остане без отговор.

Хлопна вратата зад себе си и Хермиън чу еката от стъпките му по мраморния под на хола. След известно време вратата се отвори и за нейно учудване Хюг отново влезе в стаята.

— Хермиън — каза той, — слушайте! Зная, че съм много виновен пред вас. Зная, че съм бил недостоен, зная, че съм провалил живота ви, но нима на света не съществува прошка, нима бяха леки за мене тези години на робство! Имаше моменти, когато бих продал душата си, само и само да се върнехте при мен, но тогава не вярвахте на искрените ми обещания. В името на светлите спомени от вашата младост — върнете ми свободата, докажете, че от учението на църквата ви е познато не само правосъдието, но и милосърдието, не само покаянието, но и опрощението...

Хюг стоеше до нея. Тя отново видя в него любимия. Лицето ѝ трепна, появилото се за миг изражение на мекота направи прекрасни нейните твърде правилни черти. Но сприхавостта и упоритостта, свойствени на всички ограничени натури, пак я завладяха.

— Не — каза твърдо тя, — това, Хюг, е последната ми дума.

— А учението за милосърдие... — започна той, но след това бързо спря и излезе от стаята.

Хюг изгаряше от гняв; вървеше, без да спира, по криволичещите улици, не забелязвайки нито горещината, нито праха, не съзнавайки нищо друго, освен собствената си ярост и това, че рухнаха всичките му надежди.

Най-после се озова на моста. Сребриста точка — отражението на далечна звезда — прорязваше неподвижната черна повърхност на реката.

Той се учуди как е попаднал тук и изведнъж си спомни, че днес в парламента се развиват извънредно интересни дебати.

Хюг запали клечка и погледна часовника си: беше два и половина.

После сви в посока към своята квартира. Съмваше се вече, когато стигна дома си.

Той се хвърли в леглото тъй както беше облечен и от умора заспа като мъртъв.

ГЛАВА ХІ

НЕОЧАКВАНИ НОВИНИ

Хюг още спеше, когато Том влезе в стаята му в десет часа сутринта. Том беше идвал и по-рано, ала се страхуваше да събуди господаря си. Сега стоеше и нерешително го гледаше, след това много внимателно се изкашля.

Хюг се събуди и едва повдигна натежалите си клепачи.

— Търсят ви по телефона, сър — каза Том, като се поклони почтително за извинение. — Мисис Драйтън иска незабавно да говори с вас.

— Добре — отвърна Хюг. Той мина в съседната стая. — Ало, Ви!

— Ало, скъпи! Хенрик ми каза, че вчера не си бил в парламента. Страхувах се да не си болен. Ти си здрав? Чудесно... Ще дойдеш днес у нас? Какво? Заминаваш зад граница? А защо? Диана? О, нима не знаеш, нима нищо не ти е говорила за това? Тя е отпътувала, без дори да ме предупреди за своето намерение.

— Не те разбирам! — извика Хюг. — Ди отпътувала? Закъде?

Той слушаше гласа на Виолета — равномерен, невъзмутимо спокоен:

— Да, заминала си е. Хюг, не можеш ли да дойдеш при мене, много искам да поговорим.

— Още сега тръгвам — отвърна Хюг.

За десет минути той се облече, след петнадесет беше на Саусстрийт.

Виолета беше в малката гостна. Хюг се приближи до нея и без да обръща внимание на протегнатата ѝ ръка, застана до нея, гледайки я с хладни и зли очи.

— Слушай — каза той. — Ти си устроила всичко това. Знам. Уверен съм. Ти се досещаше за всичко и ето...

— Аз казах на Диана, че си женен — рече Виолета тихо.

Стоеше до масата, конвулсивно стискайки с пръсти ъгъла ѝ. За нейно учудване, изразът на злоба изведнъж изчезна от лицето на Хюг.

Тя очакваше той да излее злобен поток от думи, от упреци. Бе се приготвила да издържи бурята, но от негова страна последва дълбоко мълчание.

Най-после Хюг заговори; и думите му я учудиха повече, отколкото спокойствието, с което бяха произнесени.

— Мислиш ли, че Диана не е знаела?

Виолета го погледна с широко отворени очи. През цялото време бе смятала, че му помага, криейки от Ди, че е женен. А сега се оказваше, че той дори не е предполагал, че Диана може да не знае.

— Значи ти... ти съвсем не си искал да криеш от нея — прошепна Виолета.

Тя видя как вълна от кръв заля лицето му.

— В живота си извърших много глупости — каза той през зъби, — но никога не съм бил подлец. Значи ти всъщност си смятала, че крия от Диана факта за моята женитба и че съм се старал никога да не ѝ каже? Но нима ти първа не би помислила, че съм започнал много глупава и рискована игра? Нали всеки случаен познат, който ме е виждал с Хермиън, може всяка минута да открие тайната на Диана.

Виолета бързо се приближи до него.

— Прости, Хюг — каза тя с треперещ глас. — Зная, че съм ти навредила, но мислех... мислех, че Ди е за теб поредното увлечение, което скоро отминава, и смятах, че в такъв случай не ти трябва да се впускаш в обяснения. Аз казах на Ди, когато видях, когато разбрах, че е много увлечена по теб. В сравнение с нас тя е истинско дете, а на младини страданията са ужасни. Исках да я предпазя от по-нататъшно увлечение, да ѝ попреча да те обикне по-силно. Днес сутринта ние говорихме и тя ме закле да не ти казвам къде е заминала.

— Обаче тя няма никакви пари — каза Хюг машинално.

— Аз ѝ дадох — бързо отговори Виолета. — Можеш да бъдеш спокоен, Хюг, ще бъде в пълна безопасност. Нищо няма да ѝ липсва. — Тя нежно прегърна брат си. — Хюг, не приемай нещата толкова присърце! — После леко се усмихна. — Всичко минава, всичко рано или късно свършва. Трябва да се съгласиш с мен; във всеки случай през целия си живот ти си се придържал към подобни възгледи.

— Всеки мисли така, когато се отнася до мимолетни неща — отвърна Хюг мрачно, — но когато действителността встъпва в своите права и се разкрива истинското положение, тези възгледи се разсейват

като дим. Може да не ми вярваш, но аз обичам Диана. Мисля, че се влюбих още при първата среща. Тя е онова настояще, което влезе в моя живот на мястото на всичко преходно, и смятам, че напълно заслужавам наказанието, което ме сполетя, и ще го нося до самата си смърт. За всички си предишен живот аз напълно заслужих онова, което най-после се случи. Открих любовта, но... много късно.

Той стана от мястото си, приближи отворения прозорец и почна да съзерцава огретите от слънцето дървета в парка и слънчевите отблясъци, които трептяха по техните листа.

След туй отново заговори с глух глас:

— Любовта — най-хубавото, което може да даде животът, — ме чакаше. Аз не знаех и се задоволявах с малотрайни увлечения. И сега, когато се яви единствената възможност в живота ми — вече е късно!

— Но Диана е още толкова млада — забеляза Виолета. — Отдавам дължимото на свежестта и прелестта ѝ, но, Хюг, нима не мислиш...

Той бързо се обърна. Очите му светеха. Лицето му бе сякаш вкаменено.

— Аз мисля само за едно! Зная само едно! — извика рязко. — Диана е единствената жена, която бих желал да имам за съпруга. Зная за какво мислиш, като критикуваш Ди. Ти си спомняш всички онези жени, с които съм играл на любов. Но казвам ти, нито една от тях, дори и най-красивата, дори и най-съблазнителната, не е достойна за малкия пръст на Ди. Можеш да мислиш, че съм луд, но лудостта ми е оная висша мъдрост, която най-после постигнах. Още преди да ми кажеш, че Ди е отпътувала, бях решил да напусна Англия...

— А твоята кариера, Хюг? Обещанието на лорд Гарън! — възкликна Виолета.

Хюг се разсмя.

— Бог да им е на помощ! Всичко ми е омръзнало, изморен съм. Каква цена може да има кариерата за мен? Да завоювам почести за Хермиън? Да печеля пари за себе си или пък за да ѝ ги давам? Реших да сложа край на всичко, ще замина в чужбина и там спокойно ще заживея. Това лицемерно общество ме подлудява! А религията на Хермиън? Религия, на която са чужди милосърдието и великодушието, която заради остарели предразсъдъци принася в жертва две съдби! И това е постижение на цивилизацията, с което човек трябва да се

гордее? А всички тези от край до край изгнили политически постройки, при които положението на един човек зависи от милостите на друг! Където всеки с помощта на красиви думи се старае да се добере до властта и се кланя на тълпата, само за да получи повече гласове. И това е животът! Всичко вече ми е противно. Искам да се махна; може би извън Англия ще мога да дишам с пълни гърди, да погледам света с широко отворени очи, да заживея друг живот...

— О, Хюг, не заминавай! — рече Виолета ужасено. — Сега, отърсил от себе си този копнеж, си длъжен с удвоена енергия да се заемеш за работа. Ти си длъжен да се възползуваш от възможностите, които Гарън ти дава. Проява на страх е да отпътуваш сега, да захвърлиш всичко, да се откажеш от своето обществено положение само за това, че не можеш да имаш онази, която желаш.

— Ти надценяваш моето значение — отвърна Хюг навъсено. — Аз, както и всеки друг, съм само пионка в политическата игра. Сега имам някакво влияние благодарение на името си и известна материална осигуреност — но не и повече.

— Това не е истина — каза Виолета упорито. — Лорд Гарън ме увери, че твоята помощ ще има съществено значение. Той каза, че...

Хюг втрещено я погледна и думите замряха на устата ѝ. Тя познаваше този поглед, изразяващ непреклонност. Виолета кипна:

— Ди е недостойна за такава жертва! — извика тя.

Но Хюг вече беше при вратата.

И отново с гордост тя помисли колко интересен човек е Хюг. Но тази мисъл само усили гнева ѝ.

Спомни си Ди — мъничка, невзрачна. И заради това младо момиче без пари, без нужното образование, Хюг, който би могъл да избира измежду най-красивите жени на Европа, иска да се откаже от всичко, да промени целия си живот, да разбие кариерата си.

— Това е безсмислено самоубийство! — натърти тя.

Хюг се върна и я погледна.

— Ако някога узнаеш какво е любов — каза той спокойно, — тогава ще разбереш неоснователността на сегашните си думи.

ГЛАВА XII

КЛЕТВАТА НА ФИЛ

— Значи край? — запита Филип Дюран много тихо.

Той стоеше до прозореца и наблюдаваше как Ди нарежда своите вещи.

— Но аз никога не ще ви забравя — добави той неочаквано.

Ди въздъхна дълбоко, когато се наведе над жалкото късичко палтенце.

— Няма ли да ми разкажете, Ди, какво ви се е случило? — запита внимателно Филип.

Пръстите му, които сгъваха цигара, затрепериха, когато забеляза сълзи, които при тези думи закапаха от очите на Диана.

— Няма нищо за разказване — отвърна Диана с изкуствена безгрижност. — Поживях известно време на Саус стрийт и сега отивам при баща си. Много ми е мъчно, ала... така трябва.

— Добре, но защо отивате? — настоя Филип.

Ди седна на стола и внимателно го погледна. Той забеляза, че е отслабнала, очите ѝ му се сториха много големи за хлътнолото ѝ личице.

— Затова, защото в живота хората често си играят. И аз го научих. Ето всичко. — Стана, приближи до прозореца и се облакът на рамката. Здрачаваше се. Лицето ѝ оставаше в сянка. — Помните ли, Фил, първата вечер, която прекарахме тук? — запита тя.

— Тогава люляковият храст беше обсипан с цветове, а сега е покрит с прах и увехнали листа.

— О, Фил, защо всичко най-хубаво в живота ни е нетрайно? И как да не потискаш чувствата си, когато виждаш, че е необходимо?

— Никога не може да се заповядва на сърцето да мълчи — каза Филип и наведе до нея бледото си лице. — Даже ако знаеш, Ди, че чувствата ти са напълно безнадеждни.

— О, Фил, не трябва, моля ви, не трябва — прошепна Диана.

— Нищо няма да ви сторя — отвърна той и опита да се усмихне. — Струва ми се, че ви изплаших. Ди, успокойте се. Аз не исках да ви огорча. Мисля, знаете, че съм готов не само да умра за вас, но и да ви отдам целия си живот. Готов съм да работя за вас до изнемога. Ето какво чувствавам. Но това не трябва да ви безпокои, то се отнася само до мен, Ди.

— Добре че заминавам — каза тя обезсърчено. — Струва ми се, че приличам на онази ракета, която никога не се запалва навреме и ако се възпламени, причинява само загуби.

Тя се оттегли от прозореца и се приближи до наполовина напълнения куфар.

— Побързайте — решително каза Филип, — иначе няма да успеете за влака.

— Наистина ли пратихте телеграма?

Той утвърдително кимна.

— Да, разбира се, хотел „Англетер“. Ди, обещавайте ми само едно нещо!

— Какво? — запита Диана.

— Обещавайте ми, че аз ще бъда първият, към когото ще се обърнете за помощ, ако изпаднете в беда.

— Обещавам — машинално отговори Ди.

Той скочи от перваза на прозореца, приближи се и застана на колене пред нея на мръсния неравен под. В малката задушна стая беше вече почти тъмно, но той можеше още ясно да различи бледото ѝ лице, уморените ѝ невинни очи.

В тази минута у него се събуди някакво ново чувство, наследено от далечните му прадеди, от рицаря кръстоносец, който се е сражавал в името на своята дама на сърцето и е умирал с нейното име на уста.

Той улови края на басмената рокля на Ди и нежно го притисна до устните си с жест, пълен с обожание и лишен от всякаква театралност.

— Ще ви служа до самата си смърт — много тихо каза той.

На гарата Чаринг Крос беше още по-топло, отколкото по лишените от свеж въздух улици. Грамадните фенери ослепително блестяха, снопове от сиво-бяла светлина ту се спущаха, ту се издигаха

като зъби на отворена огромна уста. Тълпи италианци и групи французи говореха и жестикулираха в третокласните вагони.

Ди също имаше билет за трета класа и Фил се стараеше да ѝ намери ъглово място. След като даде на носача всичките си пари, онзи предложи на Ди място, заето от някакъв друг пътник, и нейният малък куфар бе настанен в ъгъла.

Зад линията на ослепително светещите фенери редове железопътни релси се губеха в тъмнината, към морето, в широкия свят на възможностите и надеждите.

Фил приготви на Ди сандвичи, купи ѝ за из път няколко евтини книги, подреди нещата ѝ. Сега той стоеше до нея без шапка. Светлата му коса блестеше на ярката светлина на фенерите, очите искряха на слабото му лице.

— Вие бяхте за мен скъп приятел, Фил — каза Диана.

Той ѝ отговори с усмивка. Беше доста висок и поради слабостта си изглеждаше още по-висок.

— Да направиш услуга на приятел, който ти е спасил живота, е твърде малко изпитание за истинската дружба — отвърна той.

Пътниците започнаха да заемат местата си. На платформата се явиха пасажери от първа класа, местата за които бяха предварително запазени; услужливи носачи тласкаха пред себе си скъпи куфари и пътни чанти.

Локомотивът изсвири.

— Пишете ми — произнесе Фил глухо.

— Обещавам — каза Ди.

Тя влезе в задушния, зле осветен вагон. Фил остана при отворената врата; сега лицето му бе в сянка.

— Влакът скоро ще тръгне — каза той.

После застана неподвижно, без да пророни дума. Ди се стараеше с всички сили да не мисли за Хюг в тези мигове, да прогони от себе си спомена за неговата прегръдка и целувки.

Разнесоха се подвижанията на кондукторите, чу се шум от стъпки, затръшване на врати, смях и последни прощални думи.

— Фил! — извика Ди.

Той се приближи до вагона; тя видя честните му очи, устремени към нея с израз на дълбока молба, и разбра каква благородна и самоотвержена душа се крие под скромната външност на този младеж.

— Аз не ви целунах за сбогом — каза тя с треперещ глас. — Елате бързо.

Той застана върху стъпалото на вагона, тя се наведе и като обхвана главата му с двете си ръце, горещо го целуна по устата.

— Слизайте! — чу се глас и Фил отскочи от стъпалото на вагона.

Няколко минути той вървя наравно с влака.

— Кълна ви се в тази целувка — извика той, — когато и за каквато и да е нищожна работа да ви потрябвам, винаги ще бъда на вашите услуги.

Влакът тръгна по-бързо и Фил затича, за да не остане назад от него.

— Прощавайте — завика той и всред шума и грохота на колелата гласът му ясно достигна до нея. — Аз всяка минута ще ви чакам.

ГЛАВА XIII СПОКОЙСТВИЕ

Морето беше спокойно и Ди благодари за това на съдбата.

Диана прекара нощта на палубата, седейки на някакъв сандък. Наблюдаваше как във вълните постепенно гасне отражението на светлините в парахода, докато най-последно достигаше погледът ѝ, не се виждаше нищо друго, освен люлеещата се морска повърхност.

Сега нямаше защо да се бори със спомените. Сега, когато беше свършено сама, те бурно и победно завладяха сърцето и съзнанието ѝ. Тя мислено преживяваше ония кратки минути, когато с Хюг забравяха целия свят, освен туй, че са сами, близко един до друг, че се е сбъднала най-сетне тяхната мечта.

За известно време този възторг я накара да забрави предстоящите ѝ тежки дни. Но когато най-последно пристигна в Париж и бавно тръгна от едната гара към другата през огромния шумен град, отново я обзе ужас от самотата и отново се почувствува нещастна.

И тъй, любовта е страшно желание, причиняващо мъка, то е непрекъснатото желание да чуваш гласа, да усещаш допира на любимия, тя е ужас през дните, лишени от присъствието му.

— Аз не мога да го понеса — с отчаяние шепнеше Диана, съзнавайки в същото време, че за нея няма никакъв друг изход.

Тя не можа да заспи във влака. Видя как изгревът обагри небето с нежна руменина, гледаше снежните шапки на планините, сякаш подплатени отвътре със скъпи камъни, гледаше прозрачните езера и буйни водопади. Ди се любуваше на красотата на природата, желаше изцяло да се отдаде на нейното очарование... но не можеше.

— Хюг, Хюг — пееха колелата на влака и сърцето ѝ им отговаряше с остра болка.

Виолета беше напълно права, когато убеждаваше Хюг, че през младостта страданията са особено болезнени. По силата на болката

нито едно преживяване не може да се сравни със страданието на първата любов. По-късно, когато станем възрастни, ние се научаваме да разсъждаваме и това намалява силата на чувството. Но при първите разочарования на нашата юношеска любов ние не умеем нито да виждаме, нито да мислим за нещо друго, освен за любовта си, за нашето безгранично страдание.

ГЛАВА XIV

МНОГО КЪСНО

Дългата лента на влака „Ривиера експрес“ спря на централната гара в Ница и уморените пътници започнаха да слизат от вагоните. Пред тях се разстилаше красивият град, окъпан в лъчите на залязващото слънце. Морето гореше в хиляди нюанси, а огромните бели сгради на хотелите изглеждаха сребърни в ярката синева на небето.

Ди бавно излезе от вагона, здраво стискайки в ръце куфара и палтото си.

Тя се чувствуваше тъй изморена, че едва се движеше. Никой не я посрещна.

Не очакваше да види баща си на гарата, макар в дълбочината на душата си да се надяваше и да го желаше.

Но отчаянието не помага. Ди получи багажа си и го остави на гардероб. Тъй като в чантичката ѝ имаше само един франк, тя се отправи пеша към хотела.

Този път баща ѝ бе отседнал в много елегантен хотел; изглежда, Лестър завинаги се бе простил с евтините пансиони с още по-евтини мебелирани стаи. Малкото писма, които Ди получи от баща си, бяха украсени с адреси, напечатани със златни букви на скъпа хартия.

Полицейската хайка в игралния дом не бе оказала по всяка вероятност голямо влияние върху материалното положение на баща ѝ и мащехата ѝ; в едно от писмата си баща ѝ пишеше, че е много доволен от своето временно отсъствие от Лондон. Тя бе прочела в един вестник, че Ивон е заплатила глобата и затуй делото по Егхъм Кресънт бе прекратено.

Диана бавно вървеше по крайбрежната улица с куфар в ръка, превита от тежестта му и от умората.

Спускаше се мрак, който обвиваше всичко с виолетова мъгла и придаваше на околните предмети тайнствен вид. Струваше ѝ се, че

пред нея лежи някаква приказна страна със златни огнени точки, ниско розово небе, бели пътища и тъмно лазурно море.

Ди уморено гледаше всички тия красоти; сега мечтаеше само за вана и удобно легло. С горчива ирония тя заключи, че почтените постъпки винаги водят към големи неудобства.

— Колко жалко е, че добродетелта не получава незабавна награда — измърмори тя насмешливо.

Най-после стигна до хотел „Англетер“ — величествено здание с висока бяла мраморна стълба, постлана с алено сукно, с множество зелени балкончета и оранжево-бели завеси на прозорците.

Хотелът изглеждаше скъп, но не и удобен.

Ди с мъка се изкачи по високата стълба; тържествен, украсен със златни ширити портиер я пресрещна до входа.

Ди влезе във великолепно фоайе. Тя се чувствуваше много измъчена, за да обръща внимание на прашните си обувки и износеното палто.

Наоколо се движеха красиви жени в прекрасни вечерни тоалети; почти всички бяха с шапки, тъй като по-късно смятаха да отидат в казиното. Въздухът беше напоен с аромат на рози, растящи тук на големи храсти, и на други цветя, поставени навсякъде в красиви вази. Безупречен слуга с чорапи до колене и в ливрея, украсена със сребърни ширити, учтиво изслуша въпроса на Ди — намира ли се баща ѝ сега в хотела.

— Не мога да ви кажа — отвърна той. — Обърнете се, моля, към кантората.

Ди се приближи до стъклото, на което със златни букви беше написано „Бюро“. Млад човек с ленив вид изслуша въпроса ѝ.

— Аха, да — каза той, като се стараеше да задуши прозявката си. — Мосю Лестър живееше тук, но вчера замина. Заедно с жена си отплува с парахода за Южна Америка.

В живота на човек има минути, пълни с безсилие, когато устата изведнъж пресъхва, студени тръпки пронизват цялото тяло и в главата гърми мисълта за пълната ни беспомощност пред лицето на тежките нещастия.

Ди стоеше до големия прозорец, чувствувайки, че не е в състояние да се мръдне от мястото си, сякаш бе парализирана от мрачната ирония на положението, в което изпадна. Тя пристигна в

Ница, за да се спаси от грозящата я опасност, а тук попадна в още по-опасно, в още по-безизходно положение.

Най-после забеляза учудения поглед на служителя зад стъклото и машинално, като повдигна от пода куфарчето си, се отправи към изхода.

Когато минаваше през разкошното фоайе покрай натруфените жени, в глъбината на съзнанието ѝ проблесна неочаквана мисъл: Какво ще стане, ако се приближи до една от тях и се обърне към нея с думите: „Помогнете ми. И аз съм човек като вас. Навярно и на вас се е случвало да изпаднете в затруднено положение. Помогнете ми, моля, за бога, помогнете ми!“.

Тя погледна една дама — прекрасно същество с безупречна прическа, с бисерен наниз на тънката шия, в чудесен тоалет, прекрасно прилепващ на стройната ѝ фигура. Нима тази не можеше да ѝ помогне, да ѝ отдели троха от своето щастие и богатство?

Ди направи крачка към нея, жената повдигна глава, откритите ѝ с пръстени пръсти небрежно държаха цигара. Бавно и лениво изглежда Диана, после се обърна и се прозина.

Ди бързо се отправи към вратата и тичешком се спусна по покритата с килими стълба.

Вече се бе стъмнило. Крайбрежната улица със своите редове от лампи, потъналите в светлина фасади на зданията, тъмната вода на залива, отразяваща червените и зелени светлини на фенерите, прикрепени за лодките — всичко това приличаше на театрален декор.

В далечината примамливо блещукаше казиното. Тихо, много тихо, като плах шепот на млади влюбени се носеха из въздуха далечни звуци от музика и потъваха в нощта, натежала от опияняващия аромат на портокаловите цветове, смесен със соления дъх на морето.

Ди стоеше сама всред сновящата тълпа, всред цялото това великолепие, всред звуците и ароматите, всред светлините и сенките.

Красотата около нея не достигаше до съзнанието ѝ. Цялото ѝ същество се бе вцепенило, обхванато от ужаса на трагичния момент. Нямаше пари, нямаше къде да отиде, нямаше към кого да се обърне за помощ.

И изведнъж като отговор на своите мисли чу до себе си:

— Е, малката, изглежда, че си търсиш приятел.

Ди бързо се обърна и видя втренчения поглед на добре облечен мъж, пълен, усмихнат; брилянт светеше на дебелия му пръст, друг искреше върху маншета на ризата му.

— Искате да изглеждате изплашена, гълъбице? От ваша страна това е малка хитрост — продължаваше той.

Ди се завъртя и започна да бяга. Тя отдавна не бе тичала тъй бързо. И през цялото време ѝ се счуваше, че някой я преследва.

Ярко осветената гара, откъдето неотдавна тръгна към града, привлече вниманието ѝ. Тя реши, че в чакалнята при всеки случай ще се чувства в безопасност. Там обаче беше нетърпимо горещо; въздухът — пропит с мирис на чесън, който група италиански работници ядяха.

Ди излезе на огромната платформа, сложи куфара си на земята и седна върху него. Малко по малко мъжеството ѝ започна да се възвръща. Наистина често ѝ се случваше да изпитва затруднения, но никога още положението не е било безизходно.

Отвори своето жалко портмоне — в него се мъдреше само един франк. Тя се надяваше, че по някакво чудо там може да се намери още някоя дребна монета, която не е забелязала в мига на пълно отчаяние.

Един франк! Той, разбира се, не можеше да стигне и за телеграма до Фил, да се заплати за нощуване, вечеря и закуска.

Момче със значка на английски ученик върху сламената шапка мина край нея, пеейки.

До Ди долетяха думите: „Нима сме паднали духом?“. Лека усмивка раздвижи бледите ѝ устни.

„Ако това и да не е точно — прошепна тя, ободрявайки се, — то във всеки случай съм паднала доста ниско.“

Влаковете един след друг се вмъкваха под стъкления купол на гарата и с грохот спираха.

Стрелката на часовника се приближаваше към десет.

„Колко е хубаво — каза си Ди, — че на континента влакове пристигат през цялата нощ.“

Тя прислони глава до колоната и затвори очи. Нека е гладна, смъртно уморена и сама, но все пак едно не могат да ѝ отнемат — нейните мечти.

И тя се обърна към тях за помощ, стараяйки се поне за минута да забрави несгодите.

Всеки влюбен знае какво е мечта; мечта, която облекчава раздялата, смекчава горчивината на разочарованието, мечта, която никога не лъже, към която винаги можеш да се обърнеш, когато всички близки са те изоставили.

Ди забрави околния шум, парещия прах, който изпълваше нажежения въздух и дразнеше очите ѝ, грохота и блъсканицата, умората и жегата; тя мислено се връщаше към Хюг, ръка за ръка, по тесен път, който водеше за дома, за „техния дом“.

... До самия път са разцъфтели белите цветове на глога. Ярките свежи листенца приличат на мрежа от изумруди, пътеката се извива, както всички пътечки, измислени от влюбените; на един от завоите Хюг, като я прегърна нежно, силно я притисна до себе си и навеждайки се, впи своите устни в нейните.

... Те скитаха из градината, а после се приближиха към дома, към „техния дом“, с малка площадка пред него и люлякови храсти от двете страни на ниската зелена врата благоуханни „стражи“ на щастието, царящо вътре.

... В гостната на тая вълшебна къщичка стои подредена вечеря маса, в камината гори синкав огън и изпълва стаята с пукота на пламналите дърва.

Ди се усмихна насън, дългите ѝ мигли затрептяха над бледите ѝ бузи.

Пронизително изсвирване на влак, по-рязко от всички предишни, неочаквано процепи въздуха и прекъсна съня ѝ.

Ди отвори очи и бързо скочи на крака. Бе забравила, съвсем бе забравила къде се намира сега, и видът на голямата, пълна с движение гара, залята от поток хора, я смая. После всичко си спомни.

Тя пак прислони глава до колоната, постара се да се потопи отново в сладки мечти, ала ново рязко изсвирване ги разсея. Тогава тя се изправи и започна уморено да гледа встрани.

Изглеждаше, че в този огромен свят всички имат свои роднини, свои близки. Тя започна да наблюдава ония, които очакваха пристигането на влака, стараяше се да си представи какво чувствуват те при вида на бавно приближаващия се влак.

„Колко хубаво трябва да е да те чувствуват тъй желан и чакан, че да излязат да те посрещнат дори на гарата“ — изшепна тя.

Към перона бавно се приближаваше дълъг влак; той зае почти цялата дължина на платформата. На вагоните му Ди прочете вълшебните думи „Лондон — Париж“. Беше влакът „Ривиера — Бриндизи — експрес“.

От вагон-ресторанта излязоха облечени в бяло носачи, платформата бързо се напълни с планини от багаж.

Пред очите на Ди премина Лондон такъв, какъвто го видя за последен път. Много ѝ се поиска да види лондонски носач, да чуе характерния му акцент: тъга по родината сви сърцето ѝ. Горчиви горещи сълзи напълниха очите ѝ, затулиха с гъста пелена всичко наоколо.

„О, Хюг, Хюг“ — шепнеха устните ѝ.

Някой ѝ отговори, някой я назова по име, тя ясно чу гласа на Хюг. И на Ди се стори, че през пространството, което ги делеше, той е чул нейния зов и ѝ отговаря. Тя не можеше да повярва, че самият Хюг стои пред нея.

Той се наведе и я хвана за ръката.

— Накъде?... Какво правите тук? — мърмореше той. — Ди, отговорете ми, Ди...

Тя здраво се хвана за палтото му, помъкна го за ръкава и се смееше от радост и изумление пред това чудо.

— Значи е истина? — питаше тя. — Да, вие сте. А тъй ви виках! О, Хюг, Хюг!

Той отново я хвана за ръцете и здраво ги стисна.

— Слушайте, Ди — каза той, — обяснете ми по-скоро защо сте тук сама толкова късно и какво означават думите ви, че сте ме викали и съм дошъл? Вие навярно не сте могли да знаете, че пристигам в Ница с този влак, освен ако Виолета ви е съобщила. Тя ви е казала, нали?

— Нищо не знаех. Никой за нищо не ми е говорил — отвърна Ди. — Аз съм тук съвсем сама, без пари и изплашена. Стоя тук, понеже наоколо има много хора и... мъжете не могат да говорят мръсотии, в това отношение тук е безопасно. Искях да дочакам сутринта и след това как да е да се опитам да се върна обратно, да продам нещо и с получените пари да пратя телеграма на Фил. Но докато седях тук, се почувствувах много уморена, заспах и ми се присъни чуден сън: че сме женени, че си принадлежим един на друг; след туй свирката на

локомотива ме разбуди и сънят изчезна. Но аз отново повтарях вашето име и...

Нейното сияещо, за миг преобразено лице се наклони към него.

— Скъпа моя, любима моя! — шепнеше той, като сдържаше дъха си.

Тя се смееше, треперейки от радост.

— Самата съдба ни събра, Хюг. Сега всичките страдания остават назад.

Носач в синя блуза, присъствието на когото не бяха забелязали ни Хюг, ни Ди и който с равнодушен поглед ги наблюдаваше, за десети път се обърна към тях с въпроса:

— Вашата багажна квитанция, господине?

Хюг се обърна и разсеяно го погледна.

— Какво? — запита рязко той.

Носачът за единадесети път зададе своя въпрос.

Ди се разсмя:

— Обаче нормалният свят все още съществува — забеляза тя. — Той пита само за вашата квитанция.

— Отивах в Бриндизи — каза Хюг — и излязох на перона, понеже тук обикновено вечерям. Тук дълго се чака влакът от Марсилия.

Той даде на носача няколко сребърни монети и го отпрати, след туй хвана Ди под ръка.

— Сега да отидем да вечеряме. Аз все още нищо не разбирам, освен че сте тук и че това е щастие, в което не смея да вярвам.

— Но вие скоро ще се убедите, че съм напълно реално и при това много гладно същество — каза Ди. — Освен един портокал и няколко сухара, цял ден нищо не съм яла. Трябваше да си пестя парите...

— Но Виолета ми съобщи, че е уредила този въпрос — бързо изговори Хюг.

— Аз... ѝ изпратих парите обратно — изшепна Ди.

Те стояха в огромната зала, осветена с електрически свещи под червен абажур; от високата ваза се навеждаха към тях тъмночервени и жълти рози.

— Разкажете ми сега всичко — помоли Хюг, без да свали очи от нея.

— Няма много за разказване — промълви Ди. — Пристигнах само с един франк в джоба и тръгнах веднага за хотела, в който живее баща ми. Бях му телеграфирала, че пристигам. Но там ми съобщиха, че вчера заминал за Южна Америка. Това известие ме порази като гръм. После дойдох тук, на гарата. Туй е всичко.

— Значи сега сте съвсем сама в света? — каза Хюг със странен глас.

— Не, вие сте с мен! — отговори Ди.

Лицето му побледня.

— Знаете ли, Ди, защо съм тук? — запита той. — Защото страстно желяех да ви видя, защото ви търсех с цялото си същество. — Той мрачно я погледна. — И именно затова аз реших да отпътувам, Ди. Не идвах при вас, а ви напусках.

— Напускахте ли? — като ехо повтори тя.

— Да, не вярвах достатъчно в себе си, за да остана. Аз бях решил да замина още преди Виолета да ми съобщи, че сте я напуснали. И през ум не ми минаваше, че можете да се отправите зад граница. Дори не мислех за това... и ето...

— И ето, съдбата ни събра — каза Ди.

— Вярвате ли в съдбата? — попита той.

Ди го погледна, погледна и неговите силни, здраво стиснати ръце, които лежах на бялата покривка, неговата красива тъмнокоса глава, неговите дълбоки сини очи. Тя беше още много млада, много неопитна, но в тази минута висшата мъдрост на всичките влюбени жени я осени.

— Аз вярвам в съдбата, която съединява влюбените — каза с ясен глас. — Аз вярвам, че ако мъжът и жената се обичат, нищо не може да ги раздели — те трябва да си принадлежат, без да обръщат внимание на стоящите между тях прегради. — Нейната ръка докосна неговата. — Кажете, че и вие вярвате в това.

Той повдигна глава.

— Не разбирате ли, че най-лесно ми е да се съглася с вас, да ви накарам да мислите, че сте права? Страстно желая да ви кажа думите, които очаквате от мен, но с всички сили се старая да бъда честен по отношение на вас, през цялото време се опитвам да помня, че вие сте още дете, че не можете да отговаряте за своите постъпки. Диана, знаете ли, че съм женен?

— Да — отвърна тя едва чуто.

— И че моята жена отказа да ми върне свободата? А това означава, че никога не ще мога да принадлежа на друга, че не ще имам право да говоря на друга жена за любовта си.

— Не казвайте „друга жена“, а „на вас“, ако това се отнася до мен.

— Добре, ще кажа „на вас“ — повтори той. Неговите пръсти все по-силно стискаха ръката ѝ, докато тя едва не извика от болка. — Да, на вас, Диана. От онази минута, когато узнах, че ме обичате, от онази минута, когато казах, че ви обичам, за мене не съществува никой друг. Слушайте, Диана, длъжни сме да помислим за много неща, длъжен съм много неща да ви обясня. Първо — толкова съм стар, че бих могъл да ви бъда баща. Знаете ли на колко години съм?

Тя отрицателно поклати глава, гледайки го с усмивка на обожание.

— На колкото и години да сте, вашата възраст е най-хубавата — каза тя.

Той кротко се засмя.

— Аз съм четиридесетгодишен, а вие — седемнадесет, не — осемнадесетгодишна, но какво значение има за младостта една година повече?

— Когато обичаш, годините нямат значение! — извика тя и се изчерви.

Неговият поглед я приковаваше, караше цялото ѝ тяло да трепти.

— О, Хюг! — въздъхна тя.

Услужлив сервитьор постави на масата блюдо с аспержи и застана недалеч от тях, гледайки ги почтително.

— Да излезем на въздух! — предложи той. После се спря до вратата на ресторанта и плати сметката.

Зад широката крайбрежна улица се разстилаше морето, вълните леко шумяха, беше отлив.

Хюг и Диана седнаха на една пейка под сянката на огромно дърво.

Неговият допир, съзнанието за близостта му действуваха на девойката. Тя силно притисна до себе си ръката му, лицето ѝ се наведе към него, цялото ѝ същество желаше целувка.

— Не бива — прошепна той, сдържайки дишането си. И буйно се обърна към нея. — Не мога да понасям това — завика почти грубо. — Вие ме подлудявате. Беше ми се удало да надвия себе си, но сега, след като отново ви видях...

Тя рязко се отмести.

— Вие вече не ме обичате, вие не ме искате. Смятате ме още дете. Вие не вярвате в моята любов, не вярвате, че съм способна да любя, вие...

— Кълна ви се, не е истина — каза той задъхано. — Аз зная, че ме обичате и затова трябва да се боря и за двамата. Не ви искам? И денем, и нощем това желание не ме напуща за минута. Казвате, че ви смятам за дете, че се отнасям с вас като с непълнолетна. Как бих искал да беше истина! Аз се опитах, но нищо не излезе. Това не ми се удаваше, защото твърде много ви желаех. Ди... — Той я прегърна и бурно, властно и жадно впи своите устни в нейните. — Това вече е истинска любов, нали? — шепнеше той в промеждутъците между страстните целувки. — Вярваш ли сега, че те искам? Отговори ми! Отговори!

Тя се заливаше в щастлив смях и като обхвана главата му, притисна се до него.

— Кажи ми, че ме обичаш! Кажи ми го!

— Обичам те — отвърна той. — Знам, че съм малодушен човек и постъпвам подло, като говоря за любовта си...

— Как можахте да го кажете! — прошепна тя. Треперещите ѝ устни търсеха неговите устни. — Как можете да говорите толкова ужасни неща за нашата прекрасна любов? Хюг, аз вече не съм дете. Научих доста неща. Вашият брак няма никакво значение. Не искам да мисля за него. Не ме жертвайте. О, Хюг, не се опитвайте да се отделите от мен...

— Вие не разбирате какво приказвате! — каза рязко той. — Вие не познавате хората.

Тя се изтръгна от прегръдките му и започна да тича по улицата. Хюг я настигна след няколко крачки.

— Диана — каза той.

Тя опитваше да освободи ръката си; въпреки отчаянието, угризенията на съвестта, които го бяха обзели, тази детинска постъпка го накара да се усмихне.

— Вие настоявате на своето — дърпаше се тя. — Повече мислите за „хората“, отколкото за любовта ни. За онова, което могат да кажат...

— За вас — тихо прибави той. — Защото целият позор ще падне само върху вас. Ето за какво мисля.

— Не искам да мислите за това — извика отчаяно Ди. Тя обърна лицето си към него и той видя сълзи в очите ѝ. — Още преди да ви срещна, вече ви обичах и тази любов през цялото време ми причиняваше страдания. Каквото и да направите, колкото и да ви осъждат хората — за мен няма значение: аз винаги ще ви обичам. Така съм устроена. Аз съм една от ония жени, които отдават на любимия цялото си същество — цялата си душа и вяра, мозък и тяло. Ето така ви обичам. Аз не мога да се събудя сутрин, без още в първия миг да не помисля за вас, не мога да легна, без последната ми мисъл да бъде за вас. През целия ден, за каквото и да мисля — дори за най-обикновени неща — мисълта за вас не ме напуща. Това може да ви се стори смешно, но когато за пръв път видя новолунието или първата звезда да блясва на вечерното небе, винаги ме обхваща само едно желание: „Хюг да ме обича!“. Вие сте целият ми живот, всичко най-скъпо и най-свято за мен. И когато говорите за хората, когато през цялото време не преставате да се съобразявате с тяхното мнение, вие разкъсвате сърцето ми. Аз не ще мога да живея без вас. Но то няма и да стане! Вземете ме със себе си, позволете ми да бъда до вас. Само една ваша усмивка и аз ще забравя всички лоши погледи, всички укори, всички обиди на самолюбието ми. Аз никога няма да обръщам внимание на тях. Кажете ми, говорете ми! Ще ме вземете ли със себе си или ще ме изгоните?

— Вие сте още тъй млада! — пресипнало каза той, стараейки се да печели време.

Мъчеше се да си изясни смисъла на своето поведение, да намери оправдание от гледна точка на собствения си морал. През цялото време той се бореше със себе си упорито и отчаяно.

Ди се освободи от прегръдките му.

— Можете да си вървите — каза беззвучно тя. — Вие никога не сте ме обичали, вие никога не сте знаели какво е истинска любов.

При тези думи всичко първобитно, което се таеше у Хюг — жажда за притежание, стремеж към подчинение на жената, към пълно

поробване — се пробуди у него. Наоколо цареше нощ. Тя тайнствено ги зовеше; ароматите сякаш излизаха от райските градини, чуваше се шум от плискащи вълни.

Хюг стоеше до Диана. Той се насилваше да не я докосне.

— Аз ви обичам — каза той. — И тази любов ме принуди да бъда груб. Смятах, че съм длъжен да ви говоря за това. И ето още какво исках да ви кажа. Аз съм готов да понеса най-жестоки страдания, да премина всевъзможни изпитания, ако благодарение на това мога да ви дам своето име. Но не мога. И никога не ще мога. И знайте, че ако останете с мен, ако отговорите на любовта ми, рано или късно ще разберете колко скъпо струва това. Аз не съм достоен за целувките ви, не съм достоен за вашата любов. През живота си видях много неща, най-хубавото в себе си изхабих по дреболии — мнозина ще го потвърдят. Обаче за едно съм сигурен: преди вас не съм обичал друга жена. Кълна ви се!...

— Значи ние си принадлежим! — извика Ди.

Тя хвана ръката му и я притисна до устните си.

— Ти си моя! — каза нежно той. — Моя Ди! Моя любов!

ГЛАВА XV

ВИЛАТА НА МЕЧТИТЕ

— Уверена ли си, че няма да скучаеш тук? — запита Хюг.

— С теб?

Ди с възхищение разглеждаше вътрешната подредба на малката розова вила.

— Тази къща сякаш е построена и пригодена специално за нас — каза тя тържествено.

Къщата беше много красива, с керемиден покрив, зелени капаци на прозорците и градина, пълна с цветя.

Ди я забеляза, когато веднъж минаваха с автомобила край нея, и от този ден удобният хотел започна да ѝ се струва затвор.

— Да наемем тая приказна вила — помоли тя Хюг и руменина покри страните ѝ. — Ще си живеем чудесно. Аз ще водя домакинството. Мога прекрасно да се справям и няма да ни струва скъпо. Ще водим истински семеен живот. Ще се чувствуваме така, сякаш наистина сме женени.

След две седмици Хюг ѝ купи вилата и след трогателно прощаване с притежателката на хотела, в който живееха, те се преместиха у „дома си“.

Хванати за ръце, те обиколиха градината. Ди беше във възторг от всичко.

Обаче жилото на угризенията болезнено бодеше сърцето на Хюг, когато гледаше нейното променено, радостно лице. Диана често разглеждаше покривките за маса, поправяше гънките като грижовна домакиня или, развеселена от комичните скокове на малкото кученце, притискаше буза до ръкава на Хюг.

Той наблюдаваше с трепет нейните домакински грижи. Мислено виждаше Диана в своя собствен дом, който по право ѝ принадлежеше и в който страстно желаше да я въведе.

С презрителна гримаса той огледа мъничката весела стая с басмена тапицерия, с хубавичка „старинна мебел“, с цветя по

прозорците, окъпани в знойните слънчеви лъчи.

Представи си своето имение, огромния дом, чиито стени бяха почернели от времето, с просторен парк и пълна с рози градина, обиколена край оградната стена с вековни тисови дървета. И помисли, че онази беше подходящата за Ди обстановка, а не тази пъстра куклена къщичка, построена на чужда земя.

Силен прилив на гняв го обхвана при мисълта за Хермиън. Неотдавна бе направил нов опит да я помоли да върне свободата му, пратил беше при нея пълномощника си с предложение за щедра награда. Но тя беше непреклонна.

И сега му се искаше да плаче за своя предишен живот с неговите празни всекидневни удоволствия.

През цялото време угризенията на съвестта не го напущаха. Той силно обичаше Диана, за да се освободи от тях и знаеше, че така ще бъде и по-нататък. А при това всичко изглеждаше тъй просто! Засега всички се отнасяха почитателно към Ди.

От гарата се бяха отправили към оня хотел, където Хюг обикновено отсядаше. Старата притежателка го посрещна радостно, без да разпитва за нищо. Ди беше приета като негова млада жена; всичко беше много просто, ясно. Те не бяха се срещали с никой, който да ги познава от по-рано. Обитателите на малкия хотел ги обсипваха с вниманието си, глезеха ги.

Новите дрехи на госпожата, подарък от Хюг, подробно се обсъждаха от всички присъстващи.

Ди разцъфна като цвете, нуждаещо се от слънце. Тя стана почти красавица. Модерните рокли, големите шапки, бисерният наниз, който Хюг ѝ подари, бяха като последни щрихи, които допълваха красотата ѝ. Ново очарование проблесна в нея.

Пълната ѝ преданост към Хюг предизвикваше всеобща почуда — заради него тя съвсем забравяше себе си.

— Ти много ме глезиш — ѝ каза той веднъж.

— Но пък е толкова приятно да чувствуваш, че имаш право на това — отвърна тя, нежно притискайки се до него. — Ти не разбираш колко ми е хубаво да знам, че единствено аз имам право да пригладдам косата ти, когато се е разрошила, че само аз зная в кое шкафче държиш носните си кърпички, че само аз умея да лекувам главоболието ти... Струва ми се, че жените за това са създадени — завърши тя весело. —

Те се чувствуват щастливи, когато имат кого да гаят, да ухаждат. Във всеки случай аз съм щастлива, че мога да те милвам, скъпи мой. Ти ми принадлежиш — това никога не трябва да забравяш.

Тя имаше мил, присъщ само на нея начин да смесва страстните любовни думи с най-обикновени изрази. Тя привързваше Хюг към себе си с хиляди дреболии.

И Хюг, който бе познал любовта на изтънчени, красиви, екзотични жени и никога не бе тичал след нито една от тях, намери пълно душевно спокойствие при Диана — наивна, искрена, неизкушена от тънкостите на любовта девойка. Той ѝ отдаде цялото си сърце, заради нея се отказа от егоистичните прищевки, свойствени на натурата му.

Преди Ди да влезе в живота му, дните му изглеждаха празни и скучни, въпреки многото удоволствия, които ги изпълваха. А сега цялото му време беше заето в наблюдаване на Ди, в четене с нея, в помощта, която ѝ оказваше в домакинството и в градината.

Тази жена-дете, която не можеше да нарече своя съпруга, го научи да уважава жената.

С какво презрение мислеше той за предишния си живот, седейки вечер в градината с Ди и тихо беседвайки с нея, сложил главата ѝ на коленете си.

Нейните възгледи за живота се отличаваха с прямота и младежка жар; низостта и ограничеността ѝ бяха чужди. Любовта ѝ беше открила онази мъдрост, която годините не бяха успели да ѝ дадат.

Когато Хюг отиваше в града, тя никога не го питаше кога ще се върне, никога след завръщането не го разпитваше къде е бил.

Обаче той сам бързаше да ѝ разкаже. Подробно ѝ описваше срещата по тенис; Ди с интерес го изслушваше и на свой ред бързо му докладваше всичките дребни събития от деня. След като си кажеха всичко, Хюг, уморен, шумно се прозяваше, вземаше я на ръце и я носеше към къщата през цялата градина.

Външният свят за нея се изчерпваше с Лондон и сякаш престана да съществува. Хюг писа на пълномощника си и получи в отговор цял куп писма и делови книжа. Той помоли Ди да ги чете. Цифрите в сметките я довеждаха до ужас. Хюг я гледаше и весело се усмихваше.

Парични въпроси го принудиха отново да пише на пълномощника си; помоли го да приведе известна сума на името на

Ди. Неприятно му беше да напомня името на Диана, но беше уверен както в неговата преданост, така и в това, че ще пази тайна. Отново го обхвана срам при мисълта, че я поставя в такова положение, но само един неин поглед — радостен, пълен с любов — разпръсваше мрачните му предчувствия.

Каквато и да беше постъпката им от гледна точка на морала, и на двамата тя помогна да открият най-хубавото в себе си.

Хюг писа също и на Казъм Лестър. Писмото му костваше много усилия, но той знаеше, че трябва да направи това. В отговор получи покана да изпрати порядъчна сума пари, няколко философски бележки относно промяната в силата на съпружеската привързаност и като резултат от това — наложителната за него нужда от материална осигуреност, а накрая му даваше сведения за климата във Валпарайсо^[1]. По мнението на Лестър мястото бе прокълнато от Бог и му бе съвсем непонятно с какво е заслужило името си.

Хюг изгори писмото, изпрати исканите пари и разбра колко тежък е бил предишният живот на Ди.

Малко по малко тя му разправи всичко и колкото странно да изглеждаше, той също ѝ разкри цялото си минало.

Разказа ѝ цялата истина за своя брак — знаейки, че с това няма да я отблъсне. Като свърши изповедта си, той само я попита:

— Прощаваш ли ми?

Да разбереш, значи да простиш. И Ди прости брака му, както би простила и всяка несправедливост по отношение на самата себе си. Тя много обичаше Хюг, за да го съди.

Приемаше го такъв, какъвто беше. Обичаше дори и неговите слабости.

Но за щастие не им бяха чужди и дребните човешки недостатъци. Горещата им любов не ги спасяваше от прозата на всекидневния живот. Ди се сърдеше на Хюг, когато той проявяваше нетърпение. Те дори леко се скараха по повод уволнението на Мария, готвачка-французойка, която Хюг обвини в лъжа и която Ди взе под закрила. В своя живот с баща си тя привикна към условните понятия за честност и макар че ловките маневри на Мария не можеха да ѝ убегнат, те не предизвикваха у нея огорчение.

Хюг ѝ се разсърди, а тя си ходеше, подсвирквайки весело. След закуската дойде учителят ѝ по пеене и Ди, желяейки да уязви Хюг,

започна да изпълнява любимите му песни, знаейки прекрасно, че без да престава да ѝ се сърди, той стои под огромната магнолия. Тя наистина имаше чуден глас, на който любовта придаваше своеобразен, неизказан чар.

Господин Браский, руснак, приятел на предишния ѝ учител по пеене, беше във възторг. Ди го покани на чай и го задържа за вечеря, знаейки, че на Хюг това ще бъде неприятно.

Когато след вечерята най-после останаха сами, Ди стана от мястото си.

— Много съм уморена — каза тя. — Ако нямаш нищо против, отивам да спя.

Хюг вежливо отвори вратата пред нея. Но той с удоволствие до болка би стиснал ръката ѝ, когато минаваше край него тъй мъничка и спокойна.

Той се изтегна в шезлонга, поставен до отворения прозорец, и се загледа в нощния мрак.

„Ди има нужда от твърда ръка“ — помисли си Хюг с неудоволствие. Той постъпи напълно справедливо, уволнявайки тая нещастна прислужница, и Ди трябваше да се съгласи с него. Той, разбира се, нямаше да се примири — първата стъпка трябваше да направи Ди.

Диана стоеше до отворения прозорец на своята стая. Лека насмешка изкриви за миг устните ѝ, когато си спомни погледа, хвърлен ѝ от Хюг в онзи миг, когато мина през отворената от него врата.

„Мъжете много приличат на децата“ — си помисли тя.

А щом е така, би трябвало да им се прощава. Тя навлече бял копринен халат и безшумно се спусна по стълбата.

Вратата на гостната беше отворена. В полумрака се открояваше високата фигура на Хюг. Ди прекоси стаята с леки крачки. Той не я забеляза. Тя се наведе над креслото му, обхвана го с ръце за шията и дръпна назад главата му.

— Много ми е тъжно, че те огорчих, любими — прошепна тя с усмивка на уста.

Той бързо се обърна и я сграбчи в прегръдките си. Досегът на тъничките ѝ ръце го опари като огън.

— За всичко съм виновен аз, скъпа — каза той.

После я положи в креслото и застана на колене пред нея.

— Ти трябва да понасяш характера ми — каза Хюг, прегръщайки я — и да не ми позволяваш да те обиждам. Чуваш ли, мъничка моя?

---

[1] Валпарайсо — райска колиба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XVI

ЗЛАТНИ ДНИ, А СЛЕД ТОВА...

Има влюбени, които умеят тъй внимателно да се отнасят към своите чувства, че нито времето, нито скучните дреболии от всекидневния живот могат да ги докоснат. Те са един вид гении в изкуството да се обича и са рядкост. За повечето хора семейното щастие много скоро се превръща в навик. Залязва неговото сияние, изчезва потръпващата радост и на тяхно място малко по малко се появява спокойната увереност.

Може би за повечето от нас, погълнати от дребни грижи, дребни стремежи, радостта придобива особена ценност именно благодарение на своята преходност; ние безнадеждно се улавяме за нея, знаейки, че тя може лесно да отлети от нас.

За щастие всеки истински влюбен смята, че любовта му не познава граници, че преди него никой не е обичал така, струва му се, че неговото чувство е безсмъртно. И когато на хоризонта се появи първото едва забележимо облаче — той не му обръща внимание; когато облачето стане по-тъмно, той все още не се притеснява. Навикът да се смята щастлив е заменил някогашната лъчезарна радост. И само когато от очите му неочаквано падне завесата на равновесието, спокойствието и скуката от удобствата, вижда, че любовта отдавна си е отишла и че онова щастие, за което е мечтал, вече не е нищо друго, освен обикновено съществуване, което той дарява на любимата жена.

Докато златните дни се нижеха, докато нощите се струваха часове, откраднати от самото небе, Хюг вярваше, че нито един човек на света не е обичал тъй, както той обича Ди.

Онова, което тя правеше всекидневно, доставяше особена радост на дейната му натура. Намираше и на него занимание — и той беше доволен от това.

Той я научи да управлява автомобил, настояваше сериозно да се занимава с пеенето. Дните им бяха запълнени. Това продължи, докато веднъж Хюг не си навехна крака и бе принуден да пази креслото. В

същото време започнаха първите дъждове и затова Хюг трябваше да лежи в стаята.

Ди почти не го оставяше сам и той чувствуваше, макар да си го обясняваше отчасти и с болката в крака, че прекаленото внимание започва да го дразни.

Най-напред съжали, че не е взел Том със себе си. Той не преставаше да мисли за своя мълчалив и спокоен слуга, за неговата интуитивна способност да отгатва и най-малкото желание на господаря си.

Омръзнаха му вечните въпроси дали кракът не е по-добре, не е ли много горещо в стаята, не желае ли да запалят камината, не иска ли да яде.

Той не показваше открито досадата си, но неговата нервност сякаш изпълваше атмосферата в къщата.

А дъждът се лееше, небето беше напластено с облаци. Навсякъде блестяха локви. Опръсканите с кал цветя наведоха пъпки. Градината изглеждаше напусната и мръсна.

В „приказната вила“ влагата изби по хубавичките цветни тапети, в стаите беше много душно, за да могат камините да се запалят. Мебелите изведнъж придобиха неприятен вид — те станаха лепкави.

Като венец на бедите готвачката, която замени Мария, заяви, че майка ѝ се е разболяла и трябва да си ходи.

И тъй Ди беше принудена сама да се заеме с кухнята. Тя беше донякъде изгубила навика да готви; тия месеци на щастлив, безгрижен живот почти заличиха от паметта ѝ спомените за предишните дни, изпълнени със скучна домакинска работа. А онези прости ястия, които приготвяше за баща си, бяха далеч от всевъзможните омлети, суфлета и други изискани лакомства, с които гощаваше Хюг.

Омлетът — неизменното ястие на закуска — по-скоро приличаше на подметка, отколкото на златисто-бронзовата вкуснотия. Суфлето винаги се оказваше сурово и на бучки под слоя загоряла корица.

Хюг гледаше през прозореца непреставация дъжд и чувствуваше, че му са омръзнали и Ница, и животът, и самият той.

Ди го наблюдаваше и страхът се стаяваше в сърцето ѝ. Тя неволно погледна ръцете си. Леко изгаряне на единия пръст, малка драскотина на другия и побърза да ги скрие зад гърба си, докато Хюг

не ги е забелязал. Ди бързо се беше убедила, че Хюг иска от всички, които го заобикалят, пълно съвършенство и хармония.

Тя със страх се изправи пред огледалото, окачено в стаята ѝ.

Огледалото ѝ показва отражение на разчорлена глава, заруменели бузи и блестящи, изплашени очи. Тя бързо се оправи и се върна при Хюг.

— Обичаш ли ме? Ще ме обичаш ли винаги? — попита тя, като се притисна до него.

Всичките ѝ страхове се разпръснаха, когато той я целуна и ѝ даде обещание, което тъй жадуваше да слуша от устата му.

Ди седна до него на края на дивана.

Той неспокойно се обърна.

— Изпей нещо! — помоли той.

Лицето ѝ се изкриви в гримаса.

— Нима не мога да поседя до теб? Толкова ми е приятно...

Хюг имаше вид, сякаш искаше да се прозине. Отново червени петна избиха по бузите на Ди. Тя бързо стана, отиде до пианото, шумно вдигна капака, след туй седна и запя френска песен, една модерна любовна, сладникава, доста шаблонна и сантиментална песничка.

— Аз те помолих да изпееш нещо — сухо каза Хюг. — Нещо сериозно.

Ди притвори очи.

— Вагнер, Елгар, Коуен, Брамс? — запита тя, знаейки, че Хюг иска да чуе някой хубав класически романс и че опера предпочита да слуша в Ковънт Гардън, а не в гостната си.

— Ако не ти се пее, моля, не се мъчи — каза той.

В следващия миг тя се озова до него, хвана го за ръка и се притисна до бузата му.

— Не ми говори, не ми говори така! — каза тя умолително. — Хюг, любими мой, дострашава ме, когато ставаш тъй далечен, чужд. С какво те разсърдих? Омръзнах ли ти? Тази ли е причината?

Той искрено я обичаше, но беше много разглезен от живота и това притъпяваше способността му внимателно да се отнася с настроението на близките си хора.

Обаче той чувствуваше дълбока тъга във въпроса на Диана и цялата му нежност към нея внезапно се пробуди с нова сила.

Той я прегърна и целуна тъй, както тя обичаше да я целува.

— Нищо подобно, детенце! — уверяваше я той с потъмнели от страст очи. — Ти да ми омръзнеш? Никога, чуваш ли, никога няма да се случи!

Тези часове бяха най-щастливите през цялата седмица. Седяха на дивана, притиснати нежно, бърбеха, милваха се и весело се смееха.

— Виж, някакво момче минава през градината — извика отведнъж Ди. — Интересно какво търси. Прилича на пощенски раздавач.

След няколко минути старата жена, която помагаше на Ди в домакинството, влезе в стаята с писмо.

— Раздавачът носи това писмо от хотел „Сплендид“ — каза тя. — Чака за отговор.

Хюг разпечата писмото.

Ди го наблюдаваше, докато той четеше. Забеляза, че лицето му изразяваше любопитство и напрегнато внимание.

— Донеси ми прибора за писане, Ди — каза той, след като свърши четенето. — От Гарън е. Дошъл е още вчера вечерта и оттогава се е опитвал да научи моето местопребиваване. Исква незабавно да ме види. Повикай, моля те, по телефона такси, сипи на раздавача чай и му кажи да почака. Проклет крак!

Той се мъчеше да се довлече до масата в същото време, когато Ди бързо се отправяше към телефона.

„Гарън, кой е този Гарън?“ Мислите й се въртяха около това име, стараяше се да си спомни кой е, стараяше се да го свърже с живота на Хюг.

Той често й разправяше за своите приятели, но й се струваше, че никога не е споменавал Гарън. Поръча такси и се върна при Хюг. Той довършваше писмото.

— Хюг, кой е Гарън? — попита тя.

Той се отправяше сега към вратата.

— Лорд Гарън — отвърна кратко той, — лорд-канцлер на Англия.

— Но... за какво му трябваш? — учуди се тя.

Забеляза, че пламък блесна в очите му.

— Не зная — каза той. — Отчасти се досещам за нещо, но не съм напълно уверен. Ди, дай ми нови ръкавици. О! И попитай онази

стара идиотка дали е изчистила кафявите ми обувки. С тази превръзка никои други няма да ми станат.

Той се добра до таксито с мъка, куцайки. Пристигането на Гарън в Ница го заинтригува. Хюг не беше уверен, че Гарън е дошъл заради него, макар в душата си много да се надяваше, че е тъй.

Първите думи на Гарън оправдаха надеждата му.

— Най-после, драги Картън! — каза Гарън приятелски. — През цялото време ви търсих. Дойдох да ви взема с мен.

В стаята настана мълчание; ясно се чуваше шумът от улицата. Изглеждаше, че заедно с тях се е вмъкнала частица от външния свят, мощно предявявайки над Хюг своите права.

— Вие искате да кажете, че наистина сте ме търсили? — отсечено запита Хюг.

Умореното, покрито с мрежа от бръчки лице на Гарън се сви в приятна усмивка.

— Да, точно това исках да ви кажа, драги приятелю — отвърна той. — Работата е там, че бедният Уилкъкс почина и следователно в парламента е вакантно мястото на уестбъртънския представител. Вие, само вие можете да го спечелите за управляващата партия. Ние издигаме кандидатурата на Селинг. Единствен опасен противник е Фенинг. Вие знаете колко голямо влияние има Фенинг, освен туй е и жител на Уест Бъртън. Избирателите от този окръг повече, отколкото искаме ние, се вслушват в думите на работническата партия. От вас зависи да ги спечелите за нас. Мисля, че с вас мога да говоря напълно откровенно; засега сме длъжни да се борим за всяко място. Страната е недоволна; ние не се доверяваме на нейното настроение, тя не се доверява на нас. Ние имаме много блестящи оратори, но много малко верни приятели. Вие принадлежите към тях. Вие се явявате един от онези политически дейци, които познават своите избиратели и на които те вярват. Вие се разбирате с тях. Ние набелязахме за Уест Бъртън кандидатурата на Селинг, макар че той е чужд в този окръг, затова защото се отличава с блякави способности, освен туй у него има замах. По негов план (той, както знаете, е приятел на Дюрхъм) беше създаден проектът за пенсиите. Хора като Селинг са много ценни за нас. Освен това не забравяйте, че през последните години Уест Бъртън беше изгубена за нас. В случай на криза, ако западният каменовъглен район бъде против партията на правителството, тя ще

претърпи поражение още в началото на сражението. Но ако самото сърце на каменовъгления район ни принадлежи, ако Уест Бъртън бъде наш, ние ще победим. Сега знаете защо съм ви търсил и за какво сте ни необходим. Кога ще можете да тръгнете?

— Да тръгна? — повтори Хюг след него.

Той беше силно възбуден, обхванат от предишните интереси, от предишните дела. Чувствуваше огромно задоволство, че са решили да му поверят тази работа, че специално са го потърсили. И Хюг разбра: занаят пред го чака още по-голям триумф, ако успее да спечели това място за своята партия. Изчезна безразличието към политическите работи, появило се у него през последно време, през тези дни на тихо щастие, когато жаждата за власт напразно го зовеше, когато честолюбието му беше убито от смирената истинска любов, когато тръбният глас на победата, самонадеяността, възхищението на тълпата бяха заглушени от смеха на Ди, от нейните сълзи и любовни думи. Това безразличие изчезна след Гаръновите думи, след вътрешното удовлетворение от отношението към него като към човек, чиято силна личност може да въздействува на тълпата.

Дъждът престана и слънцето отново надзърна. Хюг видя ярко осветената зала на събранието и себе си на трибуната. Той произнасяше реч, даваше сполучливи отговори на подхвърлените реплики, предизвикваше смях в аудиторията, завладяваше нейната симпатия, привличаше на своя страна умовете на присъстващите, направляваше ги, влияеше им.

Гласът на Гарън — ленив, но странно властен, прекъсна нишката на мислите му:

— Предполагам, че можем да спим в нощния експрес, нали? — запита решително той.

— Да — веднага отговори Хюг, който все още се намираше под влияние на картината, която мина пред погледа му.

— Ще обядваме заедно, нали? — спокойно продължи Гарън.

Той се обърна в креслото и за пръв път сега внимателно разгледа Хюг.

Гарън се досещаше за много неща, макар малко да знаеше за тях. Но той прекрасно се разбираше с хората, които имаше намерение да приобщи към някое дело.

Той забеляза как се измени лицето на Хюг при последния му въпрос, как погледът му изгуби израза на дълбока заинтересованост. Почувствува, че настроението на Хюг изведнъж се пречупи.

Хюг наведе очи:

— За съжаление няма да мога — каза той стеснително. — Работата е там, че трябва да приведа в ред нещата си и всичко останало. Трябва още сега да си ходя, аз и тъй трябва страшно да бързам. Аз...

Хюг се колебаеше и Гарън знаеше защо. Той скочи на крака с бързина, която бе изненадваща за толкова стар човек, и хвана Хюг за ръката.

— Вие не можете да се откажете! Разбирате ли, Хюг? — рече той заповеднически. — В случай че започнете да се колебаете, спомнете си моето обещание и думите на Дюрхъм: „Предайте на Картън, че победата в Уест Бъртън ще му даде не само възможност, но и увереност“. Знаете какво разбира той под това: пост в кабинета. Но и аз зная, че ще го направите не заради славата — касае се за нещо по-важно: страната се нуждае сега от вас.

Той спокойно изпрати Хюг — защото беше твърдо уверен в него.

След туй с уморена въздишка се отпусна в креслото.

— Времето е вече хубаво, господине — весело каза шофьорът на Хюг, когато спираше пред желязната врата на вилата.

Хюг видя на прозореца бялата фигура на Диана. Знаеше, че тя ще побърза да го посрещне на входната врата.

Сърдито и с неприязън той изгледа розовите стени на вилата, след това, като се обърна, погледна разляната зад нея сапфирена повърхност на морето.

Сега попадна в примка, в която рано или късно попада почти всеки мъж, измъчван и от любов, и от честолюбие.

Трябваше да се заглушат по някакъв начин тия чувства — друг изход нямаше; следователно трябваше да се привнесат в жертва или копнежите на сърцето, или доводите на разсъдъка.

Той още бе под силното влияние на Гарън, от неговото красноречие, от уверенията му, за да помисли навреме за другата страна на живота си. А сега беше вече късно!

Сега беше принуден да действа без излишни емоции, не вземайки под внимание участието на Диана в неговия живот.

Той влезе, накуцвайки, в хола и оттам се отправи към малката гостна.

— А пък аз се трепя с домашна работа — със смях го посрещна Диана. — Обедът ми е готов, скъпи мой.

Нейното нежно посрещане, мисълта, че Диана е била съвършено погълната от грижи за обяда му, в грижи за него, в очакване да го посрещне, накараха Хюг в тази минута да се ненавижда.

— Любими мой, да не си болен? Да не те боли кракът? Толкова си бледен! — извика Диана изплашено.

Тя стоеше до него. Пръстите ѝ нежно галеха гладко причесаната му коса.

Нейният допир го накара да потръпне.

— Слушай, Ди — започна той отсечено и се спря, не знаейки как да каже на Диана онова, което трябваше да ѝ съобщи.

— Какво? — запита тя, нежно притискайки се до него.

— Искаш ли да знаеш защо ме търси Гарън?

— Много искам — каза Ди с лек смях, — но не желая да те отегчавам. Мислех, че ти сам всичко ще ми кажеш, когато решиш.

— Страхувам се, че няма да ти хареса — произнесе Хюг едва чуто.

— Нещо се е случило, нещо, което може да ни навреди? — запита Диана изплашено.

„Да му навреди? Да му попречи?“ Хюг едва не се разсмя над горчивата ирония в тези думи. Доядя го на себе си, на Гарън, който изтръгна от него това обещание.

— Но какво става всъщност, мили мой? — извика Ди. — Не ме мъчи, Хюг, кажи ми всичко!

— Заминавам тази вечер с Гарън — каза Хюг. — Той смята, че само аз мога да спечеля за управляващата партия много важен избирателен окръг. Това е въпрос на чест. Аз... Трябва да разбереш, Ди, че не мислех толкова скоро да замина оттук. Не ми потръгна, но...

— Искаш да кажеш, че се разделяме? — попита Ди.

Тя се отдръпна от Хюг.

Той скочи на крака.

— Господ да е с теб! — извика той горещо. — Как можеш да придаваш на думите ми такова значение?

Той буйно я привлече до себе си, нежно целувайки затворените ѝ очи, немите ѝ устни, бледите ѝ бузи.

— Ди, скъпа моя малка Ди, любов моя! Кълна ти се във всичко свято, което имам в живота си, кълна ти се в нашата любов, в твоето безгранично великодушие, че никога още, откак сме се срещнали, не съм те обичал тъй силно! Но аз трябва да замина, не мога да не отговоря на тази покана, отправена към мен, не мога да откажа тази услуга. Аз ще броя часовете, които ще остават до нашата среща. Имам готов план. Ние ще наемем квартира в някоя спокойна част на Лондон, например в Кесингтън. Още утре, щом пристигна в града, ще го уредя. Ти ще дойдеш направо там, аз ще те чакам. Ди, погледни ме, моля те, не ми пречи, така трябва да постъпя.

Диана отвори очи. Беше ги затворила, за да скрие неволно бликналите сълзи.

— Добре — каза тя кротко. — Разбира се, ти трябва да заминеш. Нали се обещал.

— Знаех, че ще се съгласиш с мен! — извика Хюг горещо, отведнъж изпитвайки чувство на облекчение. — Знаех, че не ще ми попречиш, че ще се примириш с тази необходимост.

Той отново бурно я целуна, твърде зает със своите мисли, за да забележи, че целувките му остават без отговор.

Той я освободи от прегръдките си и погледна часовника.

— Трябва да бързам! — каза Хюг. — Хайде, мъничко, помогни ми да наредя нещата си. Бъди ангел, любима моя.

Те заедно отидоха в малката спалня. Хюг стоеше на кревата, докато Ди изваждаше вещите му от гардероба.

Той бързо ги нареждаше в куфара.

— След колко време смяташ да дойдеш? — запита той разсеяно, разглеждайки пирамидата от ризи.

Диана стоеше на колене пред куфара, стараейки се да внесе порядък в хаотичния куп от яки, връзки, чорапи, носни кърпи и други дребни принадлежности на мъжкия тоалет.

Тя погледна наведеното лице на Хюг и силно стисна ръце.

— След около седмица — каза тя замислено, все още гледайки го в упор. Тя забеляза, че лицето му даже не трепна.

— Добре — измърмори той. После повдигна глава и ѝ подаде куп бельо. — През туй време ще успея да наема квартира.

Тя стана и се приближи до гардероба. Сълзи пареха очите ѝ.

Срокът от една седмица ѝ се струваше вечност: със своите думи тя искаше да го изпита, но той напълно спокойно прие предстоящата раздяла. Той даже не я помоли да каже кога по-точно смята да замине.

— Значи до нашата среща ще минат десетина-единадесет дни, като сметнем и времето, нужно за път — каза тя неуверено, все още стоейки с гръб към него.

— Прекрасно. Значи решено — отвърна Хюг. — Впрочем, добре че ми напомни. Време е вече да повикам автомобила.

Накуцвайки, той излезе от стаята. Ди чуваше как тихичко си подсвирква, докато чакаше да му отговори телефонната централа.

Тя на пръсти се приближи до куфара и коленичи пред него.

В един ъгъл бяха сложени копринените чорапи на Хюг. Ди взе един чифт. Спомни си как ги кърпеше, а Хюг стоеше до нея и я дразнеше, че не умее да замрежва. Сега тази случка оживя пред очите ѝ; тя ѝ причини жестока мъка. Ди отново се видя стояща в градината до Хюг, видя цветята, които потръпваха от лекия ветрец, който излизаше обикновено при залез-слънце. През този ден Хюг носеше бял фланелен костюм. Неговата фигура красиво се очертаваше върху фона на леко позлатените листа. Той се смееше на усилията ѝ да вдене конеца през ухото на иглата, над старанията ѝ добре да намести чорапа на ръката си, над загриженото ѝ лице. След това неочаквано я прегърна и я обсипа с горещи целувки.

Тя притисна чорапите до гърдите си, опитвайки се сякаш да укроти накупелите в нея ридания.

Хюг се връщаше към стаята — чу стъпките му, сложи чорапите на мястото им и скочи.

— Всичко е свършено — промълви тя тихо, когато той влезе.

— Защо такова трагично изражение? — опита да се пошегува той, но лицето му също беше тъжно.

Приближи Ди и здраво я притисна. Тя се разтърси от ридания, които не можеше повече да сдържа.

— Никога вече няма да е същото, както беше — прошепна.

Тя видя как при тези думи лицето на Хюг мъчително трепна. Ди не искаше да го укорява — знаеше, че така никога не се задържа

любовта.

Диана го погледна през мокрите си от сълзи мигли.

— Това се изтръгна от мен неочаквано — каза, хълцайки.

Вън се дочу звук от автомобилен клаксон. Лицето на Хюг се проясни.

— Зная, че не си го мислила, скъпа моя — изговори бързо той. — То е тежко изпитание за нас двамата; моментът е наистина труден. Разбирам, че не ти е леко да се примириш с необходимостта от моето заминаване. И за мен е мъчително да те оставя тук сама. Но нали пък се разделяме за много кратко време, нали не можем вечно да останем в тази вила?

С цялото си същество Ди желаше да му зададе въпроса, който устните ѝ не се решаваха да произнесат: „Защо да не можем?“.

— Рано или късно, любима моя — продължаваше Хюг, — трябваше да помислим за бъдещето. Пристигането на Гарън разреши въпроса вместо нас. Ето това е.

Старият Питър, задъхан, се качваше по стълбата.

— Автомобилът е тук — каза той.

После взе единия куфар на Хюг и го метна на рамо, взе другия в ръка и излезе от стаята, дишайки тежко.

Изплашените очи на Ди сякаш вече видяха опразнената стая. Тя предварително предвиди безкрая на нощните часове, онова горчиво чувство на самота, което ще я обхване, щом се затвори вратата зад Хюг.

Хюг нетърпеливо търсеше ръкавиците си. Той бе успял да се преоблече в сив пътен костюм. Изглеждаше, че необходимостта да се движи излекува по чудодееен начин крака му.

— Ще ми бъде интересно да се върна отново в града — каза той, без да се обръща.

„Той се чувства почти щастлив, защото си отива“ — помисли Ди тъжно.

Тя мълчаливо го гледаше, чувствавайки се безсилна да произнесе дума, да направи жест, да пророни сълза.

Застанал пред огледалото, той завързваше вратовръзката си. Тя често бе наблюдавала как го прави; обичаше да гледа обърнатата му глава, отражението на лицето му в старото венецианско огледало.

Смрачаваше се. Тъмни сенки запъплиха под дърветата. Небето беше покрито с виолетови облаци, гъста мъгла на запад предвещаваше лошо време.

Чувство на сподавено раздражение, което някои хора винаги изпитват в момента на раздялата, обхвана Хюг.

Неприятна му беше необходимостта да произнеса прощални думи, искаше му се да е вече свършено, да остане назад. Той се наведе към Диана и нежно я прегърна.

— Не тъжи, мъничко! След една седмица ще дойдеш при мен.

— След една седмица? — повтори Ди с трептящ глас.

— Нима не искаш да ме целунеш за сбогом? — запита Хюг.

Внезапно тя силно се притисна до него.

— Никога ли няма да ми измениш, няма ли да престанеш да ме обичаш? Закълни се!

Чак сега той разбра колко ѝ е нужен, чак сега разбра цялата ѝ мъка. И коленичи пред нея.

— Кълна ти се! — рече той, целувайки я горещо по устата.

Гарън вече чакаше Хюг, заел предварително места във вагон-ресторанта. Когато влакът започна плавно да се отдалечава от перона, Гарън нареди да наляят шампанско.

Той вдигна чаша.

— Пия за вашия успех, скъпи приятелю — каза той, усмихвайки се. — За вашето бъдеще.

Влакът летеше. Хюг се наведе напред, слушайки жадно думите на Гарън, който развиваше пред него теорията за световното забогатяване.

Шумът от преминаването на влака по мост едва стигна до съзнанието на Хюг. Той погледна през прозореца и позна малката станция, покрай която влакът профуча. Бе обещал на Ди да се покаже на прозореца, когато минават по този мост, и да ѝ махне с кърпа.

От вълнение устата му пресъхна. Усещане на безвъзвратна загуба обхвана Хюг.

Гарън го потупа по рамото.

— Ето каква е работата — каза той, като се наведе напред и погледна в упор Хюг. — Ако Великобритания остане настрана, какво можем да очакваме впоследствие?

Хюг се мъчеше да слуша и отговаря на Гарън, стараейки се да се освободи от личните си мисли и желания. Това му се удаде. След час, връщайки се с Гарън в купето, беше напълно погълнат от мислите за предстоящата работа.

А в същия миг на много километри, зад стените на малката розова вила, Диана стоеше на колене до отворения прозорец.

— Хюг, Хюг — повтаряше тя, надявайки се, че споменаването името на любимия ще ѝ даде покой, ще облекчи страданието ѝ.

Нощта стана по-светла. Зазоряваше, а Ди все още продължаваше да стои на същото място.

Бе отишла надвечер край моста и усърдно бе махала с кърпичка, ала напрегнатият ѝ поглед не бе различил никакъв знак в отговор.

Чак когато светлината нахлу в стаята, Ди се отдалечи от прозореца и се огледа, цареше празнота. Страхове, с които през цялото време се бореше, наново я обхванаха. Тя се изправи, сякаш се приготвяше да ги посрещне. Тия стракове приеха определени образи, изляха се в думи.

— Не е ли това наказание, изпратено заради грешната ни любов?

Олюлявайки се, тя се приближи до кревата и падна върху него, закривайки лицето си с ръце.

И при първите лъчи на изгряващото слънце горещ поток от сълзи избликнаха от очите на Ди.

ГЛАВА XVII

РЕШЕНИЕ

— И тъй, блудният син се завърна — обърна се Виолета към Хюг, побърза да го покани на пиршество и заповяда да заколят в негова чест угоено теленце. — Но кажи, Хюг, нима рибата и ранните аспержи не могат напълно да го заместят?

— Благодаря, разбира се. Пардон, исках да кажа — напълно могат — отговори Хюг разсеяно.

Разговорът се водеше на Бонд стрийт, където Хюг, на другия ден от пристигането си, случайно се срещна с Виолета.

— Бевис ми каза, че те видял вчера пред вратата на една кантора за наемане на квартири — продължи Виолета. — Нима смяташ да напуснеш апартамента си?

— Не — отвърна Хюг почти рязко. Той мислено отправи проклятие по адрес на Бевис. „Негодник-бърборко, глупав клюкар! Какво му влиза в работа, дявол да го вземе, че Хюг посещава кантора за търсене на квартири?“

А Виолета продължаваше, смятайки, че между нейните въпроси има или трябва да има някаква връзка:

— Хюг, не си ли виждал Диана, откакто тя ме напусна, не си ли чул нещо за нея? Лично аз нямам никакви сведения.

Въпросът беше поставен ребром. Той не виждаше начин, по който да го избегне. Ето защо бавеше отговора.

— Защо питаш мен? — каза той.

Виолета вече седяше в своя автомобил.

— Мъчно ми беше за нея, за тази мила девойка — отвърна тя. После погледна Хюг. — Да, през цялото време исках да ти съобщя, щом узная къде си, че Диана ми върна парите, които ѝ бях дала. Бях много огорчена от това. Опитах се да я потърся, но не ми се удаде. Аз често мислех за нея.

Мисълта, че създава лошо впечатление с мълчанието си, а също и вродената правдивост заставиха Хюг да каже на сестра си:

— Не трябва да се безпокоиш за Диана. Поех грижите за нея.

Той бързо премина улицата и започна да се спуска по Кондът стрийт, преди Виолета да успее да го спре.

Тя седна в автомобила и машинално даде адрес на шофьора. Една мисъл дълбаеше мозъка ѝ. Изпитваше едновременно и страх, и злоба, и обида. „Нима тези думи означават, че Хюг... Не, това е невъзможно.“

Червена вълна заля бледите ѝ бузи. Не, това не би могло да бъде, не би трябвало да е истина.

Самата мисъл ѝ се стори смешна и съвършено недопустима. Виолета с презрение я отпъди от себе си.

Хюг отново се отправи към кантората за търсене на квартири, за да узнае адреса на къщата на Едуард Скуеър, която се даваше под наем.

Той каза получения адрес на шофьора и го помоли да кара побързо. Откак се върна в града, Хюг беше буквално претрупан с работа, измъчен от визити и различни посещения.

Следващата седмица трябваше да замине за Уест Бъртън. Тази мисъл го накара да се намръщи, тъй като си спомни, че Диана пристига. Това нищо не можеше да измени, но все пак самата мисъл му беше доста неприятна.

Смяташе, че е съвършено невъзможно да я вземе със себе си в пътуването, налагано от политически съображения. Разбира се, ако тя беше негова жена... Таксито спря до белите врати на неголяма къщица, снабдени с никелово чукче.

Хюг много хареса къщата. Вътрешната ѝ обстановка също не бе лоша. Той реши да я наеме и си тръгна вече малко по-спокоен.

На сутринта изпрати на Ди телеграма, защото нямаше време да пише писмо. През деня искаше да се занимава в клуба. Но там го срещна Гарън, придружен от лорд Аверинг, и Хюг незабавно бе увлечен в делови разговор, който не можеше да прекъсне, въпреки желанието му да го направи. Обсъждаха се много важни политически въпроси и участието му представляваше голяма чест за Хюг. Той има време само да иде до дома си да се преоблече, за да вечеря заедно с Гарън.

Заседанието в парламента се проточи до полунощ; след туй последва кратко партийно съвещание. Когато най-сетне се завърна у

дома си, Хюг се чувствуваше страшно изморен.

На масичката до кревата му лежаха няколко писма: другите писма, поканите, сметките, обявите бяха сложени от Том настрана.

Първото писмо, което Хюг взе от масата, беше от Диана. Той си спомни за намерението си да ѝ пише и за невъзможността да го стори.

Разпечата писмото и започна да го чете, седейки на края на кревата, без да изпуска от уста недопушената цигара. Беше кратко:

„Мой скъпи и любими!

През цялото време мъчително чувствавам твоето отсъствие. Често се ослушвам и чакам, затаила дъх; все ми се струва, че чувам стъпките ти, че чувам да ме викаш. Не мога да повярвам, че наистина си заминал. Почти съм свършила опаковането на багажа, а твоите неща са подредени много грижливо. Старах се да посветя на това занимание колкото може повече време. Струваше ми се, че по някакъв начин то скъсява разстоянието, което ни дели. С нетърпение очаквам телеграма с известието, че си пристигнал благополучно. Смятам, че влаковете и параходите са много несигурни средства за пренасяне, за да мога спокойно да им поверя съкровището, каквото представляваш за мен. Посмей се, моля те, над моите глупости — при това мустачките ти тъй смешно ще мръднат. Старая се да се усмихна в отговор на усмивката ти, но уви! Скъпи мой, готова съм още сега да заплача... аз тъй много те обичам. Лека нощ, владетелю на моето сърце.

Твоя Диана“

Погледът на Хюг се откъсна от тънката пощенска хартия и се устреми в пространството. Изчезна спокойната му, разкошно обзаведена стая с хвърлящите мека светлина лампи, с пламтящия в камината огън. Вместо нея той видя усамотена стая в розовата вила, цялата залята от лунен светлик, и Диана, коленичила до отворения прозорец — малка крехка фигурка с тъжни очи, простиращи към него ръце и произнасяща с тъжен глас любовния си зов:

„Скъпи мой, колко те обичам!“

И той се видя на колене пред Ди, прегърнал я нежно, чувствайки на шията си допира на леките ѝ коси.

В тази напрегната тишина на лондонската нощ изведнъж страхотно му се прииска да бъде с Диана, да я утеши, да я убеди, че любовта им е тъй силна, както и преди.

В тази минута разбра колко болезнена е била за Ди тая раздяла, осъзна същността на своето невнимание и егоизъм по отношение на нея и това усещане го изпълни с остра мъка. Той стана от мястото си и започна неспокойно да ходи из стаята.

Тази вечер той стигна тъй близко до самия център на политическата борба, че сега не можеше дори мислено да се откъсне от нея. Мислеше за онзи дял от властта, който трябваше да получи, и у него избухна желание да се добере до този дял.

А освен туй как можеше да се откаже сега от дадената дума? Гарън би го заклеил с презрение, сам той би се презирал за подобна стъпка. Пък и Диана не би желала да го направи.

Картън погледна писмото, което още държеше в ръце. Три думи се набиha в очите му: „Владетелю на моето сърце“. Те пробудиха у него хиляди спомени, които сега му доставиха особено горчива наслада.

В дълбочината на своето съзнание чувствуваше, че е обидил Ди и не можеше да си го прости.

Но нали нямаше друг изход!

Хюг загаси светлината и се приближи до прозореца. Когато дойде Ди, той ще се старае да я заобиколи с най-големи удобства. Реши на другия ден да пише писмо и да го изпрати с бързата поща.

И отново го обхвана чувството на полупризнат срам.

Обаче мъжът не може да посвети целия си живот само на една любов. Той ще го обясни на Ди, когато отново бъдат заедно. Уверен беше, че тя ще обикне малката къща на Едуард Скуеър. Той се усмихна при мисълта колко ще се радва Ди, когато я доведе до белите врати на къщата. След туй отново се намръщи.

Мисълта за тая къща го накара да си спомни въпроса, зададен от сестра му, и любопитните погледи на шурей му.

Техният съвместен живот във вилата не възбуждаше ничии въпроси — в това отношение нищо не ги заплашваше; но тук, в Лондон, бяха неминуеми всевъзможните обяснения.

— Нека всичко да върви по дявола! — каза той тихо.

От рязкото му гневно движение писмото на Ди падна на пода. Той чу как изшумя хартията.

Хюг разтвори прозореца. Високо в синьото небе бляскаше самотна звезда. Той често я гледаше, стоейки до Диана; те я бяха нарекли „нашата звезда“. От улицата долетя женски глас. Той погледна надолу; при светлината на пътния фенер различи жалко начервено лице; то се мъчеше да изрази нещо подобно на усмивка. Той не сваляше очи от него; внезапно жената горчиво каза:

— Изглежда, че не ще дочакам от вас състрадание и помощ, но може би когато някога ваша близка жена разбере какво е скръб, тогава ще се смилявате над такива като мен. Желая ви го!

— Слушайте, елате! — извика той хрипливо.

Обърна се, взе от тоалетката шепа пари, обви ги в хартия и ги хвърли на жената.

— А сега вървете си вкъщи — рече той, дръпвайки се от прозореца.

— Не е нужно да ми повтаряте — отвърна жената.

Тя вече се бе отдалечила, но се върна.

— Много съжалявам, че ви нагрубих — изговори тя рязко. — Но съм много зле. Животът е страшно тежък кръст за една изоставена жена. Лека нощ!

Хюг се отдалечи от прозореца.

Всичко най-добро, с което природата го беше надарила, се събуди. Мислите му се отправиха към Ди, както пламъкът на жертвен огън към божество. Той нежно притисна устни до писмото ѝ.

Нима тя не му даде всичко, не му се довери изцяло? Струва ли да се замисля над ония обяснения, които ще дава на обществото, което в очите на двамата няма никакво значение?

В новата светлина на любовта той разбра безсмислието на всички тия условности. Реши да пише на Ди да тръгне веднага щом свърши работата си. Мина в гостната и започна да пише писмо; а то бе дълго, пропито от любов, уважение и нежност. След като го запечата и

остави бележка на Том с молба да го изпрати рано сутринта с бързата поща, легна да спи.

Хюг лежеше в тъмнината. Започна да вали дъжд, до него долиташе лекият шум на падащите капки. Той звучеше като припев на някаква песен. Хюг се мъчеше да различи отделни думи, но сънят го завладяваше полака-лека. Дъждът все повече се усилваше и затова Хюг си спомни как веднъж Ди бе излязла в града да купи нещо и я беше я навалял също такъв проливен дъжд. През това време той бе в тенисклуба. Когато се върна вкъщи, тя му разказа приключението си.

Изведнъж припевът към звука от падащите капки долетя съвсем отчетливо; той се вплете в съня му и се смеси със спомените за Ди, с мечтите по малката къща, с мислите за неговите политически успехи. Думите на припева гръмко прозвучаха в ушите му:

„Животът е много тежък кръст за една изоставена жена“.

ГЛАВА XVIII НА ПРАГА НА НОВ ЖИВОТ

Най-после всичко бе наредено, всичко — до последната книга, до последния лист хартия.

Ди се огледа наоколо и без да обръща внимание на умората си, на праха, който я покриваше, на тъжния вид на стаята, радостно се усмихна. Тази нощ ще тръгне от Ница, а след две нощи и един ден ще види Хюг.

Неговото писмо я изпълни с щастие; сега то лежеше до гърдите ѝ, тя го усещаше при всяко движение.

Без да я е видяла, тя се възхищаваше от къщата с бялата врата и никелово чукче. Тя прислони глава до сандъка, който старият Питър трябваше сега да дойде да завърже, и потъна в мечти за своя бъдещ живот с Хюг.

Всичките ѝ страхове изчезнаха. Тя съзнателно ги изгони от себе си, макар може би писмото да ги бе разсеяло.

Нима не беше позволена тази любов, която доставяше толкова щастие на двамата влюбени?

„Ние никому не пречим — си казваше Диана. — Нали жената на Хюг не го обича, не го желае.“

Диана не искаше да преценява своето чувство от гледна точка на еснафския морал, не искаше да признава никакви други закони, освен законите на любовта.

Лека въздишка се изтръгна от устните ѝ. Тя сложи глава на ръцете си и отново се върна към своите мечти.

Някой почука на вратата, ала тя нищо не чу.

Почукването се повтори, след туй вратата се отвори и в стаята влезе баща ѝ.

— Ти!? — извика тя смаяна.

— Да, аз съм — промълви Казъм Лестър, опитвайки се да се усмихва весело. Той седна до прозореца и внимателно загледа Ди. — А къде е моят... псевдозет? — запита той.

Ди пламна. Очите ѝ яростно заблестяха.

— О, извини ме — бързо каза Лестър. — Не искам да бъда отегчителен. Дойдох, скъпо дете, да видя по-скоро теб, отколкото Картън. Ти, разбира се, знаеш, че той ми писа.

— А откъде е узнал твоя адрес? — бавно проговори Ди. — Не мога да разбера.

— Ние обикновено се чудим, докато всъщност всичко е много просто — бързо поде Лестър. В дълбочината на душата си той много се радваше, че Хюг не е разправил на Ди за тяхната преписка. — О, да, Картън ми писа много мило писмо — каза той небрежно.

— Колко пари взе от него? — запита Ди.

Очите на Лестър злобно светнаха.

— От разстояние няколко хиляди километра не е лесно да трогнеш сърцето дори на най-близките и най-скъпите — отбеляза той. После се наведе напред и поправи монокъла си. — Ето защо, мило дете, аз се постарях да съкратя колкото е възможно повече това разстояние — добави с приветлива усмивка.

— Но Хюг замина — каза Ди, ставайки от мястото си. — А аз нямам много пари; само толкоз, колкото да покрия разходите по пътуването.

— За какво пътуване, мога ли да те запитам?

— До Лондон, при Хюг — каза тя. — А къде е жена ти? — бързо попита след това.

— Благодарение на Бог, във Валпарайсо — отговори Лестър, потрепервайки. — Всеки брак е грешка, повярвай ми, скъпа Ди. — После стана от мястото си и се прозина. — Имаш ли нещо за хапване? — запита той.

— Разбира се — каза тя с оттенък на топлота. — Закуси с мен.

Изтича до кухнята, взе бутилка вино, останало от Хюг, заповяда на готвачката да приготви особено вкусен омлет.

Лестър с одобрение помириша виното. Той бързо изпи три чаши една след друга. Тъй като беше останал без пари, той бе ял малко през този ден и затова виното го удари в главата.

— Твоят живот, скъпа моя, като се изключат някои дреболии, се нареди според мен напълно задоволително — усмихнато каза той на Ди. — Много се радвам... че се отнесох тъй снизходително с Картън... по отношение избрания от него начин на живот.

— Как смееш да говориш така! — нахвърли се Ди на него.

— О, не ви осъждам, скъпа моя. Нямам намерение да ти държа проповед. Но Картън веднъж вече ми плати, и сега трябва отново да плати.

— Хюг ти е платил? — повтори Диана.

Лестър беше още достатъчно трезв, за да не забележи своята грешка.

— Малък заем — каза той с вид на собствено достойнство. — Приятелска услуга, която един мъж прави на друг. Но освен това, скъпа моя Ди, има едно нещо, което се нарича приличие. Не трябва да забравяш това; и моята... моята готовност да те държа на положение ще има голямо значение в очите на хората. Запомни думите ми.

Ди стана. Тя вдигна към него очи, пълни със сълзи.

— Ти омърсяваш всичко, до което се докоснеш! — извика тя гневно. — Ти сякаш искаш да покриеш с кал всичко, което е красиво в живота. Хюг... би се оженил незабавно за мен, ако можеше да го направи, той...

Тя смаяно го изгледа.

— Прочетох сутрешното издание на „Таймс“ от четвъртък — продължи Лестър, като поклати глава. — Още не съм напълно оглупял, скъпа моя. Знам, че се е издигнал сега твоят Хюг. Щастиято му се е усмихнало, признали са го — ето всичко. На друг това няма да се удаде. Сега аз съм затруднен и искам да ми помогне да стъпя на крака. Той ще бъде принуден да го направи.

— Но ти, разбира се, няма да изнудваш Хюг! — рече Ди.

— Бог да ме пази — каза Лестър. — Не мисля, че ще трябва да прибъгвам до такива крайни и неприятни средства. Струва ми се, че няколко думи относно въпросите за морала, навреме отправени към лицето, което се готви да заеме официален пост в правителството, ще се окажат напълно достатъчни. Хората имат толкова ограничени възгледи за морала, когато се касае за хора, които се намират начело на управлението. Не само скандал, но и намек за него — и те са готови да съчинят цяла история. Не, не предвиждам никакви неприятности, уверявам те, аз...

— Ти искаш да кажеш, че ще се опиташ да провалиш кариерата на Хюг? — запита Ди направо.

— Мила моя, правиш мелодрами — каза Лестър насмешливо. — Нали всички псевдозетъове са създадени, за да служат като доходен източник на близките до любимата му хора?

Ди се приближи до него и го изгледа втрещено. Погледът ѝ изразяваше дълбоко презрение.

— Любовта ти е от полза: разхубавила си се — добави Лестър, като я гледаше спокойно, — ала на характера ти е оказала съвсем обратно действие.

— О, как те ненавиждам! — прошепна Ди.

Той се сви от безсилна злоба, след това изкуствено се разсмя ѝ излезе от стаята.

Ди узна, че според разписанието има и друг влак, който пътува по-бавно, но все пак по-рано пристига в Лондон, понеже тръгваше от Ница значително по-рано.

Макар че пътуването трябваше да бъде по-продължително, тя все пак реши да се възползува от този влак. Всичките излишни пари остави на баща си, като поръча да му ги предадат след нейното заминаване.

Ди презираше и проклинаше баща си, но в същото време не можеше да забрави напуканите му лачени обувки, мръсните му маншети, които той напразно тъпчеше в ръкава.

Багажът ѝ трябваше да дойде след нея, тя не искаше да губи време до изпращането му. Единствената ѝ мисъл сега беше как може по-скоро да се озове при Хюг и да го предпази, да отбие опасността, която заплашваше кариерата му. Мисълта, че тази опасност го грози заради нея, я изпълваше с ужас.

Ди посрещна зазоряването, седнала до запрашения прозорец на вагона. Влакът минаваше през равните поля на Франция.

Най-после стигна Париж; тук имаше престой. Радостен лъч отново озари сърцето на Диана. Каквото и да бе се случило, днес вечерта щеше да е с Хюг. Без да се смята онова, което ѝ предстои да му каже, той все пак ще я обича, те пак ще си принадлежат един на друг.

А това е върхът на всичко! Нищо не ще може да го унищожи!...

Най-сетне Ди мина през Ламанша и седна в лондонския влак. Всяка отлитаща минута я приближаваше до Хюг.

Тя не му изпрати телеграма за своето пристигане — оставаха ѝ само толкова пари, колкото да се добере до вкъщи.

Лондон... Най-после тя е в Лондон през тази есенна вечер, когато вятърът полюлява светлината на фенерите и хилядите фарове на автобусите се разбягват на всички страни.

Ди безгрижно повика такси и даде на шофьора адреса на апартамента на Хюг.

Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите ѝ, когато най-после спря пред вратата на квартирата. Вратата случайно не бе заключена.

Тя на пръсти влезе в хола и тихичко подвикна.

— Хюг, аз съм, Диана. Хюг, къде си?

В същия момент пред нея се отвори врата. Ди стоеше в полутъмния хол; сноп от силна светлина, която излизаше от отворената врата, я ослепи.

Тя различи високата фигура на мъж.

— Хюг, скъпи мой! — извика тя, простирайки ръце към него.

Зад фигурата на стоящия отпред лорд Гарън се раздаде гласът на Хюг, сдържан, но пълен със злоба:

— Извинете ме за миг, мистър Гарън.

След това тръгна при Диана.

— Хюг, какво съм направила? Аз не исках да те разсърдя, не предполагах, че имаш гост... Аз...

Хюг се приближи до нея. Той бе страшно ядосан от тази внезапна поява на Ди, но с всички сили се стараяше да се сдържи.

Без да я гледа, той лекичко я побутна към вратата на гостната. Като почувствува допира му, тя се обърна и се притисна до него.

— Тъй съм изморена — прошепна. — Не исках... да... ти причиня никаква неприятност. О, Хюг...

— Защо не ми изпрати телеграма? — запита Хюг със задавен глас.

Сълзи се появиха в очите на Ди. Гласът ѝ се прекъсваше от ридания.

— Аз... о, нима не ме обичаш вече? — в отчаяние извика тя.

Изведнъж рязко се отдръпна от него, хвърли се в едно голямо кресло и като закри лице с ръцете си, избухна в горчиви ридания, прекъсвани от несвързани думи, от откъслечни фрази.

Колкото повече я слушаше, толкова злобата му утихваше.

Той искрено се радваше, че отново вижда Диана. Любовта му към нея и сега не беше по-малко светло, поглъщащо чувство, каквото бе в деня, в който наеха розовата вила в Ривиерата. Само че сега Ди не беше единственият интерес в живота му. Него отново го вълнуваше въпросът за кариерата — страхът за нея извика в него прилив на гняв при неуместната поява на Ди по време на Гаръновото посещение. Отчасти тази поява му беше неприятна и затова, че много силно я обичаше. Той не само не намираше нещо осъдително в съществуващите между тях отношения, но именно благодарение на това, високо поставяше Диана и дълбоко я уважаваше. Мъчително се страхуваше да не би другите мъже да се отнесат към нея по съвсем различен начин.

Ди надигна лицето си, погледна го и се усмихна. И в същата минута Хюг забрави своята кариера, възможните догадки на Гарън, гнева си — той коленичи пред нея и я прегърна.

Тя обхвана с ръка главата му, притегли я до себе си и устните им се срещнаха.

— Обичаш ли ме, както преди? — шепнеше тя, нежно притискайки се до бузата му.

Все още стоейки на колене пред нея, без да я изпуска от прегръдките си, Хюг ѝ разправи за малката къща, която беше наел за нея.

Сега тя бе за него същото обожаемо същество, както и в първите дни на страстната им любов — полудете, полулюбовница.

Ореолът на властта, деловите разговори с лорд Гарън останаха на заден план. Той стоеше на колене пред нея, гледаше я в сияещите очи, с възторг се вслушваше в смеха ѝ, в щастливите ѝ забележки за бъдещия им дом.

Том ги накара да слязат на земята със своето прозаично напомняне, че обядът е сложен.

Обядваха един до друг, както правеха често в розовата вила.

Том им прислужваше с безстрастен вид. Той отдавна вече се досещаше за всичко и бе открил тайната на мъничката вила в Ница и тъй като бе силно привързан към Хюг, искрено желаше лейди Хермиън или да умре навреме (което би било най-удобно), или пък по някакъв друг начин да освободи господаря му.

Том долови думите на Ди, отправени към Хюг:

— О, любими, да отидем там! — И забележката на Хюг, че трябва да бъде в парламента. А след една минута дочу как Хюг каза със своя тъй добре известен на Том безгрижен маниер:

— Да отидем, мъничко! Нека вървят по дявола важните дела на нацията и всичките други безсмислици!

Когато седнаха в таксито, Том разбра адреса, даден на шофьора: беше на малката къщица на Едуард Скуеър.

Пред Том още веднъж светна милото личице на Ди, след това таксито се обърна и пое в посока на Пикадили.

— Самото небе ни изпраща тази чудесна нощ — каза Ди, леко хващайки Хюг за ръката.

— А ето и всички необходими добавки — весело извика Хюг: — Звезди, луна и дъх на люляк. Небето ни покровителствува, любима моя. Но ето и последната изненада, и нашата велика тайна — дома, „нашия дом“.

Той слезе пръв и подаде ръка на Ди. Минаха двете стъпала, които водеха към белите врати на къщата. Ди извика от възторг при вида на мъничкото никелово чукче.

— Казах на старицата, която ще ни прислужва, че ще дойдем не по-рано от четвъртък — рече Хюг, — но аз мисля, че вече всичко е готово. А ако има нещо неоправено, ние ще ѝ помогнем, нали?

Той вървеше до Ди, весело усмихнат. Гледаше я с оня поглед, който мъжът дарява само на любима жена; този поглед изразяваше и нежност, и страст, в него светеше покровителство и чувство на рицарство.

— Тук ще чакаш завръщането ми от работа, мила. Това ти е подарък от мене — каза той тихо.

Входната врата се отвори внимателно и иззад нея погледна стара жена.

— Здравейте, мисис Банти — обърна се Хюг към нея. — Ние искаме да се преместим един-два дни по-рано, отколкото смятах. Можете ли да ни приемете?

Той въведе Ди в хола. Мисис Банти се умори от уверения, че не трябва да се безпокоят, че вкъщи всичко е в ред.

Тя стоеше до вратата на миниатюрната трапезария, слушайки с блага усмивка възторжените възгласи на Ди. През последните дни

мисис Банти бе преживяла немалко безпокойства: у нея се появиха подозрения относно бъдещата ѝ господарка. Ала непринудеността на Ди, нейните радостни възклицания, бурният възторг от всички подробности на обстановката на малката къщица успокоиха тия подозрения и напълно ги изгониха.

„Тя е същинска лейди — каза си мисис Банти с въздишка на облекчение — и заедно образуват красива двойка въпреки разликата в годините.“

Отгоре звънна смехът на Ди; дочу се гласът ѝ:

— О, любими мой, тук всякъде е тъй хубаво! И колко красива е мозайката в банята! За всичко си помислил!

„Те са отскоро женени, бих казала аз“ — разсъждаваше за себе си мисис Банти, подреждайки кухнята.

Като завършиха разглеждането на къщата, Хюг и Диана минаха в гостната. Тя цялата бе в бледозелени тонове. На пода лежеше мек зелен килим, старомодни плетени покривки застилаха креслата; като черно петно се отделяше малкото пиано; голяма японска ваза с разцъфнали ябълкови клончета допълваше свежестта на стаята.

Ди се облакъти на комода, сложила глава на рамото на Хюг; той запали цигара и смеейки се, запушиха и двамата.

— Сега ми разкажи всичко — каза Ди с въздишка на пълно доволство.

— Само не започвай и ти да се интересуващ от политика — бързо отговори Хюг. — Нека нашият задружен живот бъде свободен от всякакви външни събития и странични хора.

При споменаването за „страничните“ хора лицето на Ди трепна, изразът на щастие в миг изчезна от него. Тя си спомни за баща си, за опасността, която може да представлява за кариерата на Хюг.

— Аз съвсем забравих — каза тя тихо — да ти съобщя истинската причина на моето внезапно пристигане. Баща ми се върна от Америка; той неочаквано се появи във вилата. Очевидно е зарязал жена си, разделили са се...

— И е дошъл да ти иска пари? — меко завърши Хюг.

Ди наведе очи.

— Да — отвърна тя, задъхвайки се.

Хюг насила я принуди да изправи глава.

— И те е заплашил или се е опитал да направи това, предупреждавайки, че ако не получи пари, ще разкрие нашата тайна.

Тя скри глава в гърдите му.

— Откъде знаеш?

За миг сурова усмивка изкриви устните на Хюг, след това той погледна Ди и тази усмивка изчезна.

— Не е трудно да се досетиш за много неща, когато работата се касае за близък и скъп човек.

После силно притисна Ди до себе си.

— Слушай, любима моя — продължи той. — Не ти казах по-рано, не смятах, че е необходимо, че още в началото писах на баща ти и че той ми отговори. Той се отнесе към нашите отношения така, както предполагах, и затуй знаех как би трябвало да постъпя с него. Този въпрос не трябва да те безпокои. Ако заплашва с това, че ще дойде при мен, то...

— Заплашваше ме само с туй, че ще дойде при теб — промълви Ди с мъка, — но говореше, че ще попречи на кариерата ти, ако... ако не получи исканото.

— Така ли каза? — запита Хюг; очите му светнаха, както когато беше ядосан.

Понеже се досещаше за чувствата му, Ди се изтръгна от него.

— Това е ужасно и гнусно! — каза тя, сядайки по-далеч, бледа, но спокойна. — И как всичко прилича на булеварден роман, където героинята има родители-негодници, които шантажират героя! — Нейните широко отворени очи бяха устремени към Хюг. — Но тези романи обикновено завършват с думите, че след всичко те най-послед заживяват щастливо — добави тя замислено.

Хюг се помъчи да отпъди от себе си мисълта за впечатлението, което появата на Ди в квартирата му можеше да направи на Гарън, за неговите вероятни догадки по този повод.

Той дори разбра, че ако Лестър приведе в изпълнение закана си, Диана съвсем не е виновна, виновен ще бъде, ако тук въобще има виновен, само той.

— Е, ако ще да загине целият свят! — каза Хюг, съзнателно стараейки се да не мисли сега за лежащата върху него отговорност и за всичките последствия, които можеха да произлязат. Той отново

привлече Диана до себе си. — Не мисли за бъдещето, мила — каза той, целувайки хубавите ѝ коси, — нали днешният ден е наш!

Ди се отпусна в прегръдките му и го погледна в лицето; искрено обожаване светеше в дълбочината на очите ѝ. Тя прие думите му като израз на неговите намерения за бъдещето им с всичките затруднения, които можеха да възникнат. Заплахите на баща ѝ престанаха да съществуват за нея, щом Хюг не ги смяташе за опасни: само с една своя безгрижна дума той прогони всичките ѝ страхове. Значи и за него на света не съществува никой друг, освен те двамата. Тази мисъл изпълваше душата ѝ с плах възторг.

Макар да изглежда парадоксално, но трагедията на влюбената жена се състои обикновено в туй, че онази пълна преданост от любимата, на която мъжът тъй страстно се опира, впоследствие, когато утихне първият пламък на страстта, извиква у него недоволство. Ако жената умее навреме да откаже, да откаже тогава, когато я молят горещо, когато цялото ѝ същество жадува да изпълни молбата на любимия — любовта не би знаела що е пресита. Онази готовност, с която жената принася жертвите, намалява значението им в очите на мъжа! Самата сила на любовта намалява у него чувството, с което той отвръща.

За влюбената жена всяка дума на възлюбления ѝ е висша истина — тя с цялото си същество му вярва. За мъжа обаче това са само думи на любов, които безгрижно подхвърля на любимата жена, без да се смята поне донякъде отговорен за тях.

Неочаквано Ди застана на колене пред Хюг и като повдигна очи към него, сияещи като звезди през пробягващите по тях сълзи, прошепна:

— Обичам те, обичам те, владетелю на моето сърце, с цялото си същество!

Той се наведе и я привлече в прегръдките си; прислони главата ѝ до рамото си и впи устните си в нейните.

ГЛАВА ХІХ

РЕАЛНАТА ВЪЗМОЖНОСТ

— И вие смятате, че за Хюг тази възможност е напълно реална?
— запита Гарън Виолета Драйтън.

Те стояха в огромната приемна на Лортън Хаус.

Беше вече късно — около два часът през нощта, и току-що влезлият Гарън имаше много измъчен и несвойствен за него уморен вид.

Той се вгледа в мисис Драйтън с усмивка на почуда.

— Да, пред него се открива голяма възможност, драга мисис Драйтън. Разбира се, може да има и несполука, в зависимост от начина на работа, но това ще зависи от самия Хюг, само от него.

— Вие разсъждавате така, сякаш Хюг напълно равнодушно се отнася към тая възможност, сякаш има някакви лични интереси, противопоставящи се на интересите на партията и следователно на вашите — отвърна разпалено Виолета. — Какво разбирате под това? Трябва да ми кажете. От мига, в който станах пълнолетна, аз се ласкаех от надеждата, че вие сте наш истински приятел. Когато бях дете, вие бяхте за мене един от ония „добри чичовци“, които служат за обожание на всички деца. Когато работата се отнася до Хюг, става безсрамно отегчителна. Лорд Гарън, моля ви, кажете ми какво влагахте във вашата непонятна за мен забележка, че Хюг може и да не използва откриващите се пред него възможности? Та нали вчера ми говорихте, че проявява горещ интерес към работата и много се радва, че се е върнал с вас от Ница? Какво може да му попречи да заеме този пост? Не ме дръжте в неизвестност! Бъдещето на Хюг, кариерата му ме вълнуват.

— Както и мене — промълви Гарън много сериозно. Той погледна Виолета право в очите. — Вие току-що ми казахте — продължи бавно, — че Хюг не може да има други интереси, освен интересите на нашата партия, на делото ни. Това е малко прибързано от ваша страна, ако се вземе под внимание, че всеки човек има право

на нормален личен живот, на здрави лични интереси извън зависимостта на онази работа, която изпълнява. Аз употребих думата „здрави“ в смисъл на обикновените нормални интереси, които не нанасят никаква вреда. Но другите, вредните интереси, интересите, върху които се строят интриги или спекулации, могат да окажат на сериозните занимания най-пагубно влияние. И ето какви интереси, които заплашват да попречат на работата му, да го изтръгнат от нея, да му хвърлят макар и най-малко петно, всеки човек в положението на Хюг трябва грижливо да отбягва.

— Но няма той?... О, какво искате да кажете? — извика уплашено Виолета.

— Самият аз не съм още уверен напълно — отговори Гарън предпазливо. — Хюг отсъствуваше вчера от вечерното заседание, макар, разбира се, да знаеше, че ще се развият много дебати. Не го виждам също и тук, макар да знае, че този прием е донякъде официален. — Той погледна Виолета право в лицето. — Знаете ли, скъпа моя, къде се намира сега и кой го задържа при себе си?

— Нямам ни най-малка представа.

— Не трябва да му отдаваме много сериозно значение — каза Гарън, гледайки я с усмивка. — Но аз бих желал да обясните на Хюг значението на онова тъй често критикувано нещо, наречено репутация. Всеки, разбира се, знае, че сама по себе си тя нищо не представлява; не тя във всеки случай създава великите хора. Но за нещастие от нея особено зависят хората, от чиито гласове фактически зависи правителството: те смятат — не зная правилно ли е това или не — че имат пълно основание да искат репутацията на онези хора, които ги управляват, в краен случай докато се намират на власт, да бъде напълно безупречна. Драга мисис Драйтън, за мое голямо съжаление, трябва сега да ви напусна. Още веднъж ви моля да не се огорчавате и хубавичко да смъртите Хюг за манкирането му от задълженията, които е поел. Лека нощ.

Бевис се отпрати към жена си. Червеното му лице беше по-ярко от всеки друг път.

— Изглежда, обсъждахте някого? — запита той, като я погледна. — Ви, много развълнуван вид имаш. Искаш ли да се приберем вкъщи? Кого кореше пред тебе този стар дърдорко Гарън? И двамата с мъдрия си вид приличахте на бухали.

— Видя ли днес Хюг? — запита рязко Виолета, когато шофьорът затвори вратата на автомобила.

— Да, знаеш ли, това е много интересно — отвърна Бевис. — Искях непременно да ти го разкажа. Той беше с онази малка девойка, която живя у нас... Листър... Лесли... Лестър, струва ми се, че така се нарича. Хубавичка девойка, дявол да я вземе! Диана Лестър — ти я познаваш, нали? Те се разхождаха с автомобил по Пикадили и бяха весели като млади рибки. Струва ми се, ти казваше, че си изгубила следата ѝ?

— Да — отговори Виолета едва чуто.

Бевис се разсмя.

— Във всеки случай шурейт ми Хюг не я е изгубил! — извика той весело.

Виолета спа зле тази нощ. Предишните ѝ опасения още повече се усилиха под влияние на Гаръновите думи, че лицето, което претендира за официален пост, трябва да се отличава с неопетнена репутация.

В десет часа тя телефонира на Хюг и когато Том ѝ съобщи, че Хюг не е там, я обхвана истински пристъп на отчаяние.

Тя не можеше да понесе мисълта, че заради някаква си глупава интрига Хюг възнамерява да се откаже от онази голяма възможност, която се откриваше пред него. И ако узнаят, че причината е девойка без нужното възпитание, от туй може да произлезе ужасен скандал.

Сега тя беше уверена, че Гарън знае нещо и че той ѝ е говорил, като е смятал, че тя ще се опита да повлияе на Хюг.

„Но как да направя това?“ — се питаше Виолета.

Тя много добре познаваше Хюг, за да разбере, че директното обръщане към него не ще даде никакъв резултат. Ще я изслуша, след това ще се завърти и мълчаливо ще излезе, а с увещанията си съвсем ще го отблъсне.

Виолета бе обещала в Ранелтъв една партия голф. Прислужницата дойде да ѝ съобщи, че автомобилът е готов.

Светлият слънчев ден се струваше на Виолета като насмешка над тягостното ѝ настроение. Минаващите край нея автомобили, свежата зеленина на дърветата в парка имаха в очите ѝ някакъв особен бездушен вид. В малката градина, покрай която мина автомобилът, растеше чуден люляков храст. В уличното движение стана някакво задръстване, автомобилът ѝ спря пред входа на градината. Виолета

разсеяно гледаше нагиздените малки къщи, които я заобикаляха, след туй изведнъж очите ѝ загоряха от силен интерес: тя видя Хюг, който излизаше от вратата на една от тези къщи, и Диана, която весело му махаше от балкона.

Хюг се огледа, преди да седне в таксито, което го чакаше, и с ръка направи знак на Диана. Виолета забеляза, че лицето му, обърнато към Ди, светеше от любов и щастие.

Таксито потегли и мина край Виолета. Хюг не я видя. Виолета се наведе към шофьора:

— Приближете се до дома с бялата врата — заповяда тя с метален глас.

Самата Ди ѝ отвори вратата, бе помислила, че Хюг е забравил нещо. Мълчаливо се спогледаха. След туй Виолета първа влезе в трапезарията. Ди я последва и затвори вратата след себе си.

— Не искам да ви разпитвам за миналите месеци — каза Виолета сухо. — Искам да узная само едно. Знаехте ли, че вчера вечерта, когато сте задържали Хюг при себе си, в камарата са се развивали много важни дебати?

— Не — отговори Ди, — но не зная какво право имате въобще да ми задавате подобни въпроси.

— Обичам Хюг не по-малко от вас — каза Виолета. И след туй съвсем неочаквано, без всякакво намерение да повлияе върху Ди, тя направи онова, което единствено можеше да трогне Диана. Ако бе започнала да доказва, заплашва, да защитава — само би разсърдила Диана, но Виолета избухна в горчиви ридания.

— Ви, не трябва — промълви Ди тихо.

Виолета повдигна разстроеното си лице.

— Тази е единствената възможност за Хюг — проговори тя. — Вчера вечерта лорд Гарън ми каза, че за Хюг има опасност да я изгуби. Той ме пита дали Хюг няма лични интереси, които биха могли да попречат на кариерата му, и аз му отговорих, че няма такива. Тогава нищо не знаех. Любовта му към вас може да провали тази възможност, да я разруши. Ди, вие не знаете, но Хюг може да стане велик човек. Ако му се удаде да спечели Уест Бъртън за правителствената партия, ще получи висок пост — Хюг е напълно достоен за него. Досега той не се отнасяше сериозно към живота. Не искам да ви причинявам мъка, но в живота му имаше безброй жени; обичаше много от тях. Не му

пречете да спечели този единствен случай, който може да даде пълно удовлетворение на мъж, притежаващ честолюбието на Хюг, заради преходното чувство, което ви свързва. Хюг не е напълно сигурен в това отношение. Зная колко е увлечен по вас. Такава любов като вашата, когато мъжът не може да се ожени, прилича на мрежа, която рано или късно ще се стегне и задуши падналия в нея. В края на краищата тази любов ще лиши живота от всичките му радости и надежди. Ние можем колкото искаме да се смеем над условностите, но те са единствената защита на жената, въпреки любовта и покровителството на мъжа. Те налагат на мъжа известни задължения, апелират към неговата чест и към задълженията му, заставят го да се бори, докато победи. Нима искате да отнемете това на Хюг? Нима искате да го заплетете в тази ужасна мрежа, пък и себе си заедно с него? Ди, за бога, послушайте ме! Зная, че ви изглеждам жестока, навярно сега дори ме мразите. Но моля ви не за себе си, а за Хюг, за възможността, която се открива пред него. Нима искате да разбийете живота му?

— Какво... искате от мене? — запита Ди най-после и след това, сякаш разрушили някаква преграда, думите ѝ се понесоха като буен поток. — Зная... зная, вие искате да се откажа от него, да го оставя, да се отрека от светлината и щастието, които изпълват живота ми, от всичките му чудни тайни и радости, отново да се върна към ония мрачни дни, когато всяка минута ми се струваше час, защото далеч от любимия времето тече бавно. Вие искате аз да понеса разплатата — не отричайте, това е именно така — за дните на нашата любов, за моето и на Хюг щастие. С цената на последната ми капка кръв, с цената на моя душевен покой аз ще го направя, но само ако се закълнете във всичко, което за вас е свято в живота, че сама вярвате в онова, което току-що ми казахте, че смятате моето присъствие в живота му, че самата любов, ако тя стане известна, може да му навреди. Ако сами се закълнете в това, незабавно ще взема определено решение.

Виолета се приближи до нея и я хвана за ръката.

— Кълна ви се във всичко, което ми е скъпо, че вярвам в казаното от мене — твърдо изговори тя.

— В такъв случай аз си отивам — промълви Ди.

ГЛАВА XX

В ТЪРСЕНЕ НА ТИХО УБЕЖИЩЕ

До края на живота си Ди помнеше тази последна утрин, която прекара в малката бяла къща.

Хюг ѝ бе казал, че ще се върне за обяд. След като Виолета си тръгна, ѝ оставаше само един час, в течение на който трябваше да пише на Хюг и да състави поне някакъв план за бъдещия си живот.

Малкият часовник в гостната отчетливо биеше и неговият метален еднообразен звук я караше да се мръщи. Той отброяваше последните минути от живота ѝ с Хюг.

Несъзнателно и тя също броеше тия минути. Седеше тихо на големия диван, където миналата нощ лежеше в прегръдките на Хюг. Слънчевите лъчи весело се вмъкваха в стаята, падаха върху красивите вази с цветя, танцуваха по малката фигурка на Ди.

В същата тази стая, между същите тия стени само преди няколко часа Хюг стоеше на колене пред нея и ѝ шепнеше, че я обожава, че е единствената жена, която е обичал през целия си живот, че му е необходима, че я боготвори.

А сега тя доброволно го напускаше.

Един израз на Виолета особено ясно се запечата в паметта ѝ:

„Такава любов като вашата, когато мъжът не може да се ожени, прилича на мрежа. Нима искате да убиете бъдещето му, да се разбие кариерата му?“

„Не“ — повтори Ди шепнешком.

Тези безпощадни думи на Виолета ѝ разкриха истината, накараха я да разбере защо Хюг се разсърди, когато тя се появи в дома му по време на визитата на Гарън. Спомни си, че онази вечер Хюг остана при нея, вместо да отиде на заседание в парламента.

Този факт, без да се гледа на това, че представляваше първата стъпка по пътя, който водеше към провала на неговата кариера, достави на Ди същинска радост: значи за Хюг тя беше по-скъпа от славата, от властта и високото обществено положение.

„Но няма да бъде винаги така“ — сякаш произнесе до нея някакъв слаб глас.

Ди скочи и започна да ходи из стаята.

В Ница Хюг я остави сама. Той замина, без да изпита дори най-малко съжаление, върна се към своите работи, вслушвайки се в гласа на честолюбието. Нима рано или късно не може отново да се отдели от нея, нима не може пак да я напусне?

Предчувствие за беда присви сърцето ѝ. Както и тогава, в Ница, когато я обхвана леден ужас при мисълта, че тя понася наказанието за своята непозволена любов. Ди разбра внезапно, че в живота за всичко се заплаща и че възмездието засяга преди всичко жената. Нима същото не означаваха думите на Виолета:

„Ние можем колкото искаме да се смеем над условностите, но те дават на жената увереност в любовта, а на мъжа съзнание за своето право, което му помага да работи и да побеждава...“.

Ако остане с Хюг, ще му попречи да победи в живота; и ако хората открият истината, която непременно и сигурно ще открият, вече ако не са я открили...

Тя започна да се обърква в мрежата.

От устата на Ди се изтръгна лек стон. За последен път тя обгърна стаята с поглед, след това решително излезе от нея.

Оставяше всичко, което ѝ беше най-скъпо в живота, тя се обричаше на самотно и безрадостно съществуване. А наоколо всичко беше, както преди; слънчевите лъчи красиво къпеха в светлина люляковия храст, хората по улицата говореха и се смееха.

— Нямам сили да понеса това — изшепна тя изведнъж; сълзи, които ѝ причиняваха смъртна мъка, се ронеха от очите ѝ.

Долу, в кухнята, мисис Банти тананикаше някаква песничка, приготвяйки обета.

Глухо прозвуча звънец; дъхът на Ди секна. Ако Хюг е срещнал Виолета и сега се връща, за да ѝ каже, че я обича повече от всичко на света, че за него тя е по-важна от всички изисквания на морала — да, навярно беше той!

Със светнали очи гледаше вратата, надявайки се, че тя ей сега ще се отвори и ще се появи високата фигура на Хюг.

По стълбата се чуха тежки стъпки — и блясъкът на очите на Ди порасна; дочу се гласът на мисис Банти: „Мистър Картън ви моли да се

обадите по телефона, госпожо“.

От устата ѝ бяха готови да се изтръгнат думите: „Кажете му, че не мога да отида на телефона“, но страстното желание да чуе още веднъж гласа на Хюг победи над всички съображения.

Изтича до телефона и бързо все слушалката.

— Да — каза тихо.

Отчетливо се чу гласът на Хюг; той изглеждаше възбуден:

— Ти ли си, Ди? Получих нареждане. Лорд Гарън ме е чакал сутринта в апартамента ми. Заминавам за Уелс с обедния влак, за да започна там агитацията незабавно. Ще отсъствам една или две седмици. Ще ти съобщя адреса си телеграфически. Нямам време да се сбогувам с тебе. Само Бог знае как бих желал да заминем заедно. Том ми съобщи, че Виолета ме е търсила по телефона днес сутринта; ако те намери, не се впускай в излишни обяснения по повод... разбираш, нали?... По повод на нашите отношения... Ало? Какво? Не чувам! Стори ми се, че каза нещо. Значи разбра, скъпа моя, какво исках да ти напомня относно Ви? Ди, между другото Гарън много ясно ми намекна за личните проблеми на всеки човек. Надявам се, че ме разбра! Ах, да, мъничко, ако баща ти пак се появи... Ало! На телефона ли си? Ало! Централата, защо ме прекъсвате? Кажете, че друг иска същия номер? Моля, свържете ме още веднъж. Ало! Ало! Ди!... Ах, вие ли сте, мисис Банти? Къде е мисис Картън? Току-що е излязла? Добре, благодаря. Не, няма какво да ѝ предавате.

Той позвъни на Том, зает с нареждането на нещата, и му каза:

— Не забравяйте да изпращате всеки ден свежи рози на Едуард Скуеър.

Качи се на влака на гара Подингтън в последната минута.

Изад витрината с книги Ди го следеше с поглед. Тя видя как той тичаше по платформата — при което лицето му изразяваше увлечение към спортната страна на това приключение, как догони тръгналия вече влак. Двама носачи, натоварени с нещата му, също смеейки се, тичаха след него; дъжд от дребни сребърни монети се изсипа над платформата, след като и последният куфар беше хвърлен във влака.

Влакът излезе от навеса на гарата към яркото слънце и след завоя изчезна от погледа на Ди.

Хюг замина, без да ѝ каже нежна дума за сбогом, без дори да ѝ изпрати целувка в знак на съжаление за внезапната им раздяла; той ѝ

обеща само да ѝ съобщи адреса си телеграфически.

На тази пуста, макар и препълнена с хора гара цялата скръб на света сякаш нахлу в Ди.

И тъй, условностите победиха. Те помогнаха на Хюг да се изтръгне от мрежата, която Диана пожела да разкъса заради него, като жертвува сърцето си.

Обаче жертвата ѝ се оказа излишна, поведението му ясно ѝ показваше това.

Напразно мислеше Виолета, че тя може да погуби кариерата му. Хюг никога не я е обичал тъй силно; той не преставаше да мисли за други неща, всяка минута беше готов напълно да се отдаде на работата си.

И други думи на Виолета изплуваха в паметта ѝ: „В живота на Хюг имаше толкова много жени!“.

Значи тя, Диана, бе една от тях, а не единствената!

Машинално тръгна по неравния тротоар. Пред нея се разстилаше Пред стрийт — шумна, пъстра, обляна в слънце.

Къде да отиде?

Тя уморено гледаше наоколо; отново трябваше да търси работа и място, където би могла да се установи. Спомни си за онуй време, когато за пръв път бягаше от любовта на Хюг. Но тогава любовта бързо я хвана в мрежата си и безспорно я направи най-щастливата от пленниците на това чувство.

Но сега бе свършено с любовта, която попадеше под ударите на условностите. Ето какво неминуемо трябваше да се случи на жена, която обичаше заради самата любов, а не за положението, което тази любов можеше да ѝ даде!

Когато жената връзва ръцете на мъжа, с това тя му пречи да използва възможностите, които се откриват пред него, и в това е неговото наказание. А нейното наказание се състои в убеждението, че го е вързала.

Но във всеки случай сега Хюг беше свободен! Ди не можеше да плаче; струваше ѝ се, че завинаги е изгубила тая способност. Пък и каква полза от сълзите? Тя бавно се качи на автобуса.

Реши да приведе в изпълнение наполовина оформилия се в ума ѝ план; нищо друго не бе способна да измисли. Отново ще се върне в мебелираната стая на Ред Лайън стрийт, пак ще търси работа.

През главата ѝ мина споменът за Фил.

Какво ще му каже? Какво може да му каже? Но какво значение пък може да има това? Хюг е заминал, любовта е замряла...

Хазяйката на мебелираните стаи я посрещна дружелюбно.

— Ще ви дам вашата предишна стая, мис Лестър. А чаят ѝ сега ще бъде готов.

Ди цяла трепна, когато зад нея се затвори вратата на „предишната ѝ стая“. Какви спомени са се притаили тук, какви образи с настъпването на нощта, смеейки се, ще я заобиколят?

Ди дори не се погледна в пукнатото огледало, чиято амалгама на места бе паднала, вследствие на което се бяха образували тъмни петна.

Чаят бе сложен в трапезарията, на дългата маса, и мисис Джери започна вече да го налива.

Тя представи Ди на своите квартиранти, при което едни ѝ се поклониха, други просто я погледнаха, а някои дори не ѝ обърнаха внимание.

Такива бяха обикновените наематели от мебелирани домове: мъжете — в по-голямата си част чужденци, жените — почти всички възрастни.

Ди се постара по-скоро да се прибере в стаята си и да се отдаде на самотата си.

През главата ѝ минаваха различни мисли, рееха се спомените за вилата, за първите дни на любовта им, за последните ѝ дни, за дългото пътуване с влака, предприето, за да се избави от баща си.

Тя със скръб се питаше какво искаше да ѝ каже Хюг за баща ѝ в онази минута, когато захвърли телефонната слушалка. Тя го направи, защото не знаеше дали ще има сили да се сдържи повече. От устата ѝ, докато слушаше обясненията на Хюг, през всичкото време бяха готови да се изтръгнат думите: „Не заминавай, не ме напущай!“.

Диана стоеше до отворения прозорец. Мрак се спущаше над градските улици, скривайки техния неугледен вид и придавайки романтичен облик на високите фабрични комини, които изглеждаха в тъмнината като кули на замък, построен на склона на планината. Утихна уличният шум. Лек ветрец играеше между листата на дърветата.

Ди още няколко минути постоя до прозореца, борейки се с чувството на дълбока скръб. След туй скочи на крака и премина почти

тичешком от своята стая в тясната гостна. Тук поне имаше хора и не чувстваше тъй осезателно своята самота.

Ди още не бе писала на Хюг: и сега се зае с него, наведена над масата. До телефонния им разговор не знаеше даже с какъв тон да напише писмото, но сега то не ѝ се струваше тъй мъчно.

Тя започна: „Любими мой!“. И спря. След туй реши да изостави това обръщение. Писмото ѝ бе много кратко:

„Напущам те. Ти сам знаеш, че имаш собствен, отделен от мене живот и щом той стана обществен — за мене няма място в него. За твоята любов, за онези часове на щастие, които откраднахме от самото небе, от все сърце ти благодаря.“

Тя адресира писмото до Едуард Скуеър. На плика написа: „Моля да се изпрати препоръчано“. След туй излезе, за да го пусне в пощенската кутия.

На улицата бе вече съвсем тъмно. Когато Диана се връщаше, някакъв мъж случайно я блъсна; той свали шапка и измърмори извинение. Нещо познато в гласа му, във високата му фигура, в отмятането на главата застави Ди да произнесе неуверено:

— Филип.

И в същия миг ръцете ѝ се намериха в неговите ръце. Тя дочу треперещия глас на Филип, горещия му възглас:

— Вие!

Думи като буен поток се изляха от устата му:

— Къде бяхте? Писах ви много пъти, телеграфирах ви... От страх за вас щях да полудея; оттогава, откак заминахте, месеците ми се струват години. Ди, кажете ми, да не сте болна? Защо се върнахте обратно? Къде са родителите ви? Пак ли сте сама?...

Той вървеше до нея, държейки я под ръка, както в онези щастливи за него дни.

— Да, сама съм — каза Ди, — съвсем сама, върнах се обратно към трудовия живот. Аз ще ви помагам, искате ли, Фил?

— Да ми помагате? — избухна той в щастлив смях. — Няма такова нещо, което не ще направя, ако ме помолите да го извърша. Не

мисля да се прибирам още вкъщи — продължи той бързо. — Искам да поговоря с вас. Знаете ли, Ди, че си намерих прилична служба?

Ди в тази минута забрави всичките си несгоди.

— О, Фил, така се радвам! — извика тя.

Той се наведе и я погледна в лицето.

— Наистина ли се радвате? — запита той, като приближи до нея младото си бледо лице. — Значи моите работи ви интересуват? Не, не ми отговаряйте. Длъжен съм най-напред всичко да ви обясня. Аз очаквах тази минута още когато заминахте, но тогава бях ужасно беден. Сега обаче получих място на подуправител в онова дружество, където работех и по-рано. Определена ми е заплата 300 фунта за година. Зная, че тя не е много голяма, но, Ди, нали пък други започват с още по-малко? Ще можем да си наемем мъничка, цялата бяла къща с градинка пред нея; вие знаете за каква къщичка говоря — и няма нужда да работите повече. Доколкото ми стигат силите, аз ще работя за вас. На всичко съм готов. Ди! Обичам ви, трябва да знаете, длъжна сте да знаете това! Обикнах ви още в оня ден, в който се срещнахме, още в деня, в който ми дадохте всичко, което имахте, когато умирах от глад. А след това, когато заминавахте, ме целунахте; оттогава аз нося тази целувка в сърцето, в съзнанието си. Зная, че трябваше да изчакам, че не трябваше веднага да започвам този разговор. Но когато ви срещнах точно в минутата, в която мислех за вас, а аз винаги мисля за вас — вие сте моята вечна мечта — не можах да се сдържа да не ви го кажа.

— Престанете — отвърна Ди глухо. — Не мога... О, Фил, Фил!

Той силно стисна ръката ѝ; бурният възторг го напусна, но очите му продължаваха радостно да светят.

— За какво искате да ми разправите, Ди? За мене нищо не ще има значение, ако само ми кажете, че сте съгласна да се омъжите за мене, че ми позволявате да ви служа, да работя за вас, да ви обичам, Ди. Съгласна ли сте, Ди?

Тя чувствуваше, че ръцете му треперят.

— Не мога да направя това — прошепна Ди.

— Скъпа моя — каза той, — с вас се е случило нещо неприятно? Нима щастieto се е отвърнало от вас?

Ди изтръгна ръцете си.

— Отидох в Ница, за да търся там родителите си — започна тя с треперещ глас, — но се оказа, че са заминали за Южна Америка.

Останах съвсем сама... и тогава... тогава срещнах човека, когото обичах. Сега можете да се досетите за останалото и защо съм тук. Сега знаете защо нямам право, защо не мога да отговоря на въпроса ви...

Филип знаеше сега цялата истина, знаеше също, че тя няма никого на света.

Сякаш някъде отдалече прозвуча гласът му.

— Какво казахте? — запита Ди.

— Казах — „защо?“

— „Защо?“ — измърмори тя. — Какво искате да кажете с това?

— Защо не можете да ми дадете отговор? — запита Фил настойчиво. — Струва ми се, че сега повече от всякога се нуждаете от човек, който да се грижи за вас. Позволете ми да бъда този човек.

Тя почувствува, че ръцете на Фил нежно я обгърнаха, тя слушаше гласа му, прекъсван от нахлулите в него чувства.

— Не ме интересува какво сте правили, кой ви е обичал — зная само, че ви обичам. И не ще престана да ви обичам до смъртта си. Позволете ми да се погрижа за вас, да ви пазя от самотата. Ди, погледнете ме! Моля ви, отговорете ми! Кажете само, че ми вярвате!

— Това няма да бъде хубаво от моя страна — нямам право. Преди вас отдадох цялата си любов на друг. — Сред потока от горещи думи, изтръгнали се от устата ѝ, тя безпомощно се притисна до Филип; сълзите ѝ капеха върху ръцете му. — Вие не можете да ме обичате — завърши тя най-последно съвсем тихо.

— Повече, отколкото преди — прозвуча над наведената ѝ глава гласът на Филип. — Отговорете ми, Ди!

И Ди — измъчена, пълна със страх от живота, любовта, от самата себе си, от огромния враждебен свят, който я заобикаляше — каза:

— Да.

Филип не се опита да я целуне по устните; той взе ръката ѝ, мокра от собствените ѝ сълзи, и я поднесе към устните си; след туй внимателно я поведе за вкъщи.

— Ще се постарая колкото може по-скоро да си намерим малък дом — каза той. След това нежно ѝ се усмихна и прибави: — Още от утре ще почнем да го търсим.

ГЛАВА ХХІ

ОСВОБОЖДЕНИЕ

Картън слезе от трибуната под бурните аплодисменти на публиката и шумните одобрителни възгласи.

— Спечелихте ги, мистър Картън — обърна се към него с ликуващ вид агентът по изборите. — Най-бляскавата реч, която съм слушал досега, а аз много речи съм слушал. Този път попаднахте на болното място. Те дълго ще помнят речта ви. Уверен съм сега, че повечето гласове ще бъдат наши.

Хюг мълчаливо кимна с глава. Той беше изморен както психически, така и физически. Влезе бързо в автомобила, който го чакаше, и помоли шофьора да го отведе в хотела колкото може по-скоро.

С измъчен вид Хюг отпусна глава на седалката на автомобила. Отново го завладя упоритата и горчива мисъл, която не го напущаше през целия ден: „Защо цяла седмица нямам писмо от Ди?“.

Той ѝ телеграфира адреса си, всеки ден ѝ пишеше безразсъдни писма — а от нея никакъв отговор.

Вчера ѝ бе съобщил, че днес вечерта, когато се освободи от работа, ще ѝ позвъни по телефона.

Хюг мина в гостната на хотела и помоли да донесат получените на негово име писма.

Той нетърпеливо ги взе, разгледа пликовете — от Ди пак нямаше нищо.

Лицето му стана сякаш още по-уморено.

— Свържете ме, моля, с Лондон — каза той на прислужника. — Ще почакам тук.

Помоли да му донесат чашка кафе. Докато чакаше, започна да разглежда писмата.

Но мислите му през всичкото време се връщаха към Ди. Той я бе оставил заради кариерата си, но без да гледа на растящите си успехи, през всичкото време мъчително чувствуваше нейната липса. Не

можеше да разбере нейното мълчание. Не можеше ли да бъде обяснено с това, че Ди му се сърди, че е заминал, без да се види с нея? Разбира се, Диана трябваше да разбере цялата трудност на положението му. В тази минута повече от всякога той желаше Диана да бъде негова законна жена. Гарън съвсем недвусмислено се изрази за необходимостта от неопетнена репутация на човек, който не живее с жена си.

Той внимателно прочете едно от писмата. Лицето му се зачерви, след туй страшно побледня. Писмото беше пратено от пълномощника, ала не от неговия, а от друг. С точни официални изрази в него се съобщаваше, че жена му, лейди Хермиън Картън, е завела против него бракоразводно дело. Той погледна останалите писма; върху един от пликовете позна почерка на Хермиън. Разтвори плика, но от вълнение изпусна вложения в него лист. Да, истина беше: Хермиън бе решила да се разведе и бе завела дело по този повод. Искала да се омъжи. После следваха няколко празни забележки относно предписанията на религията и най-сетне подпис: „предана...“.

Той не сваляше очи от писмото; то означаваше свобода, то означаваше... та какво ли не означаваше то? Осъществиха се всичките му желаниа: Ди ще бъде негова жена, чака го блестяща кариера, положение в обществото.

До него се приближи прислужникът:

— Лондон отговаря, сър.

Той съпроводи Хюг до малката стаичка, в която висеше телефон, и затвори вратата след него.

Сега всичко ще разправи на Ди; ще ѝ каже, че няма повече препятствия за брака им. Вдигна слушалката.

— Ти ли си, Ди? — запита той.

Телефонът му много шумеше и той не можеше да долови нито дума. Отново повтори името на Ди. Най-после разбра отговора:

— С вас говори мисис Банти, сър. Мисис Картън замина в същия ден, в който заминахте и вие. Мислех, че е тръгнала след вас. Тук са получени цял куп писма. Аз не знаех адреса ви...

ГЛАВА XXII

ЗАРАДИ ЩАСТИЕТО НА ЛЮБИМАТА

Беше светло слънчево утро, когато Хюг се върна в Лондон. От Кардиф се бе качил в последния миг, бе скочил в тръгналия вече влак. Тъкмо в минутата, когато Хюг даваше нареждания на шофьора, в хотела се яви агентът по изборите и му съобщи, че за следващия ден е насрочен митинг на миньорите, на който придават много голямо значение.

— Заминавам за Лондон с пощенския влак — отговори Хюг решително. Той дори не поиска да изслуша потока жалби, молби, а след туй и проклетия, в които избухна дошлият в отчаяние дребен уелсец.

И ето, той е най-после в Лондон, след тая ужасна нощ, която прекара в страх и досада от себе си, от обстоятелствата, от времето, даже от самата Ди.

Хюг се обърна, за да покаже на носача нещата си; в същата минута някой го дръпна за ръката.

Той бързо се огледа — пред него стоеше лорд Гарън.

Хюг веднага разбра, че агентът е телеграфирал на Гарън за заминаването му. Злоба избухна у него при мисълта, че Гарън пак иска да наложи волята си; Хюг предварително схвана плана му. Той хладнокръвно го попита:

— А, Гарън, къде отивате?

Слабото лице на лорда беше наполовина прикрито от ръката, с която държеше кибрит — той палеше цигара в този момент.

— Отивам там, където и вие ще идете, приятелю — каза той меко.

Кръв нахлу в лицето на Хюг; злобата му все повече се увеличаваше — донякъде бе изгубил и самообладание.

— Това е много любезно от ваша страна — каза той с известна доза ирония, — но мисля, че носачът ми е ангажирал вече такси.

Гарън леко повдигна вежди, като чу, че Хюг назова номера на дома на Едуард Скуеър. Той се вгледа в лицето на Хюг. Сякаш чувствувайки това, Хюг се обърна към него:

— Може би в погледа ми не се отразява радостта, разлята сред природата през туй ярко слънчево утро? — запита той Гарън с горчив смях. — Мога да ви обясня защо имам толкова невесел вид. Ние ще идем сега в дома, който наех за любимата жена; но тя ме остави. — Той наново горчиво се усмихна. — Мисля, че сте дошли да ме срещнете, за да ми повлияете. Този път няма да ви се удаде.

Гарън направи гримаса.

— Дойдох да ви напомня, че честният човек, ако веднъж даде дума, не може да я наруши — каза той хладно.

Хюг отново безрадостно се засмя:

— Извинете, драги Гарън, че ви прекъсвам. Струва ми се, дошли сте да ми напомняте, че ако навреме не бъда в Ланбен, за да говоря пред миньорите, не мога да се смятам повече за протеже на кабинета.

Таксито спря пред малката къща на Едуард Скуеър.

— Виждам, че всеки по-нататъшен разговор между нас е безполезен — заядливо отбеляза лорд Гарън. Той се наведе към шофьора и му даде адреса на клуба си.

Но Хюг решително го хвана под ръка.

— Не, влезте, моля — каза със странен глас. — Искам да поговоря с вас.

Хюг поведе Гарън в гостната покрай мисис Банти, която напразно се опита да сподели с Хюг своето огорчение, в онази стая, където прекара с Ди последната незабравима вечер.

Той пусна ръката на Гарън и затвори след себе си вратата.

— Сега — каза той, като го гледаше с блеснали очи, — искам да ми отговорите на един въпрос. Чрез кого се постаряхте да повлияете на тая жена, която надявам се да стане скоро моя съпруга?

— Вие трябва да сте си изгубили ума — отрязва Гарън, гласът му трепереше от сдържан гняв, — ако можете да допуснете мисълта за провала на кариерата си заради някакво си увлечение. Не трябва да правите това. Чувате ли ме? Вие имате задължения, които не можете да пренебрегнете. Ако изгубим Уест Бъртън, вие, само вие ще бъдете виновен за това. Длъжен сте да се върнете там, длъжен сте да изпълните...

— Длъжен съм? Наистина ли? — запита Хюг. Лицето му пламтеше. — Ето какво ще ви отговоря — извика той. — В живота си сега имам само един дълг — да намеря Диана. И ето още какво искам да ви кажа, Гарън: в живота има нещо, което е по-скъпо от славата, по-скъпо от честта, по-скъпо от самия живот — и то е любовта. Макар, както повечето измежду нас, да мислех, че не зная това. И само пред заплахата за загубата разбрах, че за мене най-високо трябва да бъдат интересите на тази, която ме обича и при туй повече от себе си. Ние, мъжете, рядко сме способни на такова чувство. Ние обичаме жената, но без да забравяме и себе си, и нашата кариера, и въпросите за честолюбие, и работите си. Жената, която обичам, ме напусна, защото се страхуваше да не ме обвърже. Да обвърже мене! А спомнете си сега как за пръв път я оставих, като заминах с вас, а скоро след това пак направих същото заради ореола на властта. Вие казвате, че трябва да живея за славата. Но това не е истински живот! Не! Кълна ви се, че съм готов да се отрека от слава и всякакви почести за една дума на Диана, за един неин поглед! Сега всичко знаете и можете всекиму да го разправяте.

Той се отпусна в креслото и погледна Гарън. Без да се смята гневът, очите на лорда изразяваха възторг: той бе обичал и знаеше цената на любовта.

Гарън се приближи до вратата, след това се обърна и погледна Хюг. Лицето му сега бе прекрасно: то светеше от сила, светеше от дълбока вяра в могъществото на любовта. И бремето на годините се бе смъкнало от плещите му; той забрави за миг политическата борба; лъхът на романтизма, който сякаш премина през тази стая, докосна и него...

Хванал вече дръжката на вратата, Гарън спря за малко и меко каза:

— Желая ви щастие, Хюг!

Когато той си отиде, настана странна тишина. Хюг гледаше стаята с нейните килими, старинни полирани маси, широкия диван, където неотдавна седеше с Диана. Тази тишина подчертаваше жестоката истина, която той временно забрави, говорейки разпалено в защита на любовта. Но Диана не можеше да го чуе, а той не знаеше и къде да я търси. Заради любовта той се отказа от съблазните на

външния свят, но... Бе изгубил жената, заради която правеше тази жертва.

Той бързо излезе и повика мисис Банти. Нейният разказ не се отличаваше с много подробности.

— Дойде някаква дама; след това мисис Картън излезе и повече не се върна.

— Дама? — запита Хюг.

Още в същия миг се приближи до телефона и повика Виолета.

— Кога се видя за последен път с Диана? — запита я той.

Гласът на Виолета, който току-що радостно го приветствуваше, изведнъж затихна.

— Сега ще дойда при тебе — каза Хюг.

Той я намери в будоара.

— Струва ми се, че нещата са много сериозни — започна той рязко. — Най-напред искам да знаеш, че сложих край на политическата си кариера, когато узнах, че Диана ме е напуснала. Ако имаш пръст в това, най-хубаво е всичко откровено да ми кажеш. Предполагам, че си постъпила така, страхувайки се от общественото мнение. Но сега трябва да имаш повече основания за притеснение, защото ако не ми се удаде незабавно да намеря Ди, ще прибегна до помощта на полицията.

— Ти си глупак, ако си решил да се откажеш от своя дял в успеха на партията си.

— Не искам да мисля сега за нищо друго, освен как да намеря Диана. И ако искаш да ми помогнеш, то незабавно разказвай всичко, в противен случай ще си отида. Знай това.

В очите на Виолета се появиха сълзи на ярост и обида.

— Не зная къде е сега Диана — промълви тя с глух глас, — но и ако знаех, заради нея самата не бих ти казала. През целия си живот си мислил само за себе си. Когато поиска Диана, взе я, без да обръщаш внимание на факта, че е още дете. О, разбира се, тя те обичаше. Отдавам дължимото на твоето обаяние. Имах много случаи да видя неговите резултати. За последен път се уверих в него, когато бях при Диана. Тя достатъчно силно те обича, за да желае твоя успех, твоята победа. Ти също я обичаш, но вървеше по свой път, знаейки, че не можеш да се ожениш за нея...

— Грещиш! — възкликна Хюг бързо. — Хермиън ми дава развод; и щом бъда свободен, ще се оженя за Диана. Трябва да призная, че в много неща си напълно права — продължи той бавно, — но си изпуснала най-важното: обичам Диана не по-малко, отколкото тя ме обича.

Той се приближи до Виолета.

— Помогни ми! Обещай ми, че ако ми се удаде да намеря Ди, ще я наглеждаш, докато се оженим.

Нещо в неговото напрегнато лице, в пълните му от скръб очи, в които Виолета бе привикнала да вижда обикновения израз на насмешка и равнодушие към живота, трогна сърцето ѝ.

— Ще ти помогна, Хюг — рече ласкаво тя.

През цялата следваща седмица Хюг използва всички средства да търси Диана. Но в края на седмицата беше толкова далеч от целта си, колкото и в първия ден на издирванията.

Без всякакъв ентузиазъм той прочете, че партията му е победила в Уест Бъртън; Селингер бил избран в парламента.

Хюг захвърли вестника и в същия момент забрави прочетеното. Той чакаше в клуба да му се обадят по телефона от Скотланд Ярд, където му бяха казали, че сякаш са попаднали на следа. В продължение на цялата тази седмица му повтаряха все същото. И сега вече се надяваше по-малко.

Той излезе от клуба и заповяда на шофьора да го заведе вкъщи, но после се позамисли и му каза да кара за Едуард Скуеър.

Стаите бяха пълни с цветя: бе се разпоредил всеки ден да изпращат нови; къщата изглеждаше приветливо.

Той седна на дивана и си спомни, както вече за стотен път си спомняше през тази седмица, последната вечер, прекарана с Ди. Тя стоеше до него, притиснала лицето си до бузата му, и весело пушеха от една цигара.

Сега, седейки в тази полутъмна стая, Хюг се питаше: защо не може мъжът да обича и да не изпитва при това някаква пресита? И внезапно разбра: беше така, защото бе обичал Диана само за себе си, а не за нея. Любовта за него е означавала собствено удоволствие, а не

изпълнение на нейните желания. Разбра, че любовта му, въпреки голямата ѝ сила, е била крайно егоистична.

Ди знаеше това: Ди му показа какво означава истинска любов. Той я остави само заради вероятността да придобие власт, възможности за която се бяха открили пред него.

ГЛАВА XXIII

ЗАБАВЯНЕ

— Кога ще се венчаем? — запита Фил.

Той стоеше до нозете на Ди, сложил глава на коленете ѝ. Бяха излезли на разходка в малката горичка близо до Уембли. Беше събота — почивен ден на Филип.

— Когато искате — отвърна меко тя.

— След седмица? — запита Фил, не сваляйки от нея очи, пълни с обожание.

— След седмица — съгласи се Ди.

Фил започна с увлечение да описва бъдещия им дом. След туй се спря и извика като дете:

— Представете си само, вие — моя жена!

Червенина заля бледото лице и шията на Ди, очите ѝ се напълниха със сълзи. Колко малко време бе изминало от онези минути, когато Хюг я наричаше „моя жена“ и с целувки запечатваше върху устните ѝ тези думи.

Тя изведнъж разбра, че не може да се омъжи за Фил, че самата мисъл за това ѝ е непоносима.

— Фил! — започна Ди.

Той бързо се обърна към нея.

— Уморена ли сте? Омръзнах ли ви с ухажванията си? Искате да се върнете вкъщи? Ей сега ще тръгнем. Почакайте, аз ще ви помогна, това ми доставя такова удоволствие.

И думите, които смяташе да каже, замряха на устата ѝ; как можеше да каже, че се страхува от самата мисъл да се омъжи за него, когато всичките му мисли бяха заети само с нея!

„Струва ми се, че съм най-неблагодарният човек на света“ — в отчаяние си говореше тя, като се връщаха вечерта вкъщи. Даже тази нежна целувка, с която Фил ѝ пожела лека нощ, я накара цяла да трепне, макар да съзнаваше и разбираше благородството на поведението му. Но какво да прави, когато тъй слабо увлечение ѝ

вдъхваше любовта му! Той я молеше само за едно: да му позволи да я обича и да ѝ служи. Той ѝ прости онова, което мъжете рядко прощават, прости до такава степен, че дори никога не я разпитваше за тези месеци от живота ѝ.

Тя повдигна ръка и отмахна от челото си падналите къдри. Лицето ѝ гореше, макар цялата да трепереше от студ.

„Ах, ако бих могла да се разболея и навреме да забравя миналото!“ — премина през ума ѝ.

Часовете минаваха и тя чувствуваше, че желанието ѝ се изпълва. Остри болки прогониха от главата ѝ всички мисли. С мъка се добра до стаята на хазяйката си и я повика.

— Надявам се, че не е заразно — каза изплашено мис Блек, слагайки на краката ѝ бутилка с гореща вода.

Повиканият от Фил лекар постави диагноза:

— Грип и при това тежък случай.

— И тъй, вашата сватба ще трябва да се отложи за известно време, мистър Дюран — каза лукаво мис Блек.

— Да — потвърди печално Фил.

Той съвсем машинално изпълняваше задълженията си в службата; през време на почивката за обяд бързаше вкъщи, за да занесе на Ди плодове или някое друго лакомство, което се надяваше, че тя ще изяде. Една нощ принуди измъчената мис Блек да иде да спи и зае мястото ѝ до леглото на болната.

Ди лежеше съвсем спокойно. Не беше още много късно.

Фил стоеше до нея, без да вдига от мъничката ѝ фигурка изплашените си очи; той я държеше за ръката, отпусната върху сивото плъстено одеяло.

В съседната стая се раздаде остър звън. Фил се намръщи, след туй, като си спомни, че прислугата не е вкъщи, излезе от стаята на пръсти.

На прага стоеше непознат мъж.

— Тук ли живее мис Лестър, мис Диана Лестър? — запита той учтиво.

— За какво ви е нужна? Мис Лестър е много болна и не може да ви приеме — отговори тихо Фил.

— Болна? — Непознатият леко подсвирна. — Ето каква е работата — каза той тайнствено. — Поръчано ми е да търся младата

лейди.

После погледна Фил и му намигна.

— Любовно приключение. Мистър Хюг Картън, голяма фигура в политическия свят, мисли да се разведе с жена си и на нас е поръчано да намерим мис Лестър. Тя няма никакво отношение към развода, разбирате, нищо подобно, но той иска да се ожени за младата лейди. Моите приятели ми казаха, че тя била с мистър Картън в Ница...

Фил стоеше в сянка; той се отдръпна още по-навътре в хола. Сега знаеше всичко и остра злоба като пламък избухна в него, в главата му префучаха вихър мисли.

„Този човек се нарича Картън, ще бъде свободен, и Ди...“

— Съжалявам, че ще ви разочаровам — каза той, като направи крачка напред, — но мис Лестър... вече се омъжи за мен!

Филип видя как непознатият отвори широко уста от изумление, а след туй дълго се извинява и после бързо слезе. Фил затвори вратата и се качи горе. Раздаде се гласът на Ди; той влезе при нея.

Очите на Ди, грейнали като звезди, бяха устремени в него.

— Хюг — извика тя и гласът ѝ, въпреки хриповете, беше изпълнен с нежност. — Хюг!

Тя простря ръце към Филип; той се колебаеше, смръщил чело, хапейки устните си, след това бързо се приближи до нея. Протегнатите ѝ ръце обвиха шията му.

— Аз знаех, че ще се върнеш — каза Ди, като се приближи до лицето му.

Той чувствуваше как под ръката му бие нейното сърце. Тя цяла трепереше от възторг, сълзи на щастие изплуваха в очите ѝ.

— Знаех, че няма да ми измениш — продължи тя. — Знаех, че ще дойдеш... — Тя повдигна глава и дълбоко го погледна в очите: — Закълни ми се, че никога няма да ме изоставиш — повтори тя настойчиво. — Целуни ме и се закълни в това!

Той я гледаше отчаян; струваше му се, че в тази минута някой заби нож в сърцето му. Наведе глава и се докосна до устните ѝ.

— Кълна се, че никога няма да те изоставя! — каза той.

На разсъмване Диана дойде на себе си и позна Фил, който стоеше до леглото ѝ.

Тя леко му се усмихна и прошепна:

— Вие сигурно сте смъртно изморен?

Той я погледна, взе ръката ѝ, отпусната върху завивката, и я поднесе към устните си.

— Никога няма да престана да ви служа! — каза той.

И тогава тя каза нещо, което за цял живот се запечата в паметта му:

— Никой не ме е обичал колкото вас — прошепна тя, усмихна му се и тихо заспа.

Тя продължаваше да спи, когато Филип отиде на работа. Преди това поръча:

— Кажете на Диана, когато се събуди, че до вечерта, няма да мога да дойда при нея.

Той помоли да го освободят за още половин час по време на обедната почивка и се приближи до телефона.

След това бързо намери търсения адрес и седна в автобуса, отиващ в посока на Пикадили.

Пред вратата на апартамента на Хюг той нерешително се спря. В ръцете му беше възможността за светло щастие. Ако влезе... всичко ще бъде свършено.

— Но аз не мога да се оженя за Ди, докато не узная всичко — си каза той горчиво.

Хюг го прие в гостната.

Те се гледаха един друг. Фил видя тъжни очи, които се наведоха под неговия поглед. Той не можеше да не отдаде заслуженото на неговата красота.

След туй Филип заговори:

— Аз не казах тогава истината. Ди още не се е омъжила за мен. Тя е болна.

Той се хвана за гърба на стола.

— Тя обеща да се венчаем — продължи той. — Аз, аз... толкова я обичам, че... не искам да зная за нейното минало. Аз просто исках да се грижа за нея. Но тя ви обича и тъй като и аз я обичам, дойдох тук.

Хюг го хвана за рамото със своята здрава като желязо ръка.

— Слушайте! — каза той. — Вие извършихте най-благородната постъпка, за каквато някога съм чул! Кълна ви се, че никога няма да я забравя. Къде живее тя? Къде е Ди?

* * *

Ди все още спеше.

Хюг застана пред нея на колене и сложи лицето си на ръката ѝ.

От този допир тя се събуди. Почудата, която изрази погледът ѝ, за миг се смени с дълбока радост.

— Прости ми! — каза Хюг. Очите му бяха пълни със сълзи.

С нежно майчинско движение тя притисна неговата буза до своята:

— Да ти простя? — повтори тя. — Нямам какво да ти прощавам. Обичам те!

Издание:

Оливия Уедсли. Откраднати щастливи мигове

Американска. Второ издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1992

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Ева Егинлиян

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.